

Iurie Roșca

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

100 de ani de la lovitura
de stat bolșevică

Interviuri

Cu o ADDÉNDA:

Vladimir Volkoff, Jean Parvulesco,
Ilie Bădescu, Jean-Michel Vernochet,
Aleksandr Dughin, Marion Sigaut

Universitatea Populară
Chișinău 2017

CZU

Iurie Roșca
CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

100 de ani de la lovitura de stat bolșevică

Interviuri

Cu o ADDÉNDA:

Vladimir Volkoff, Jean Parvulesco,
Ilie Bădescu, Jean-Michel Vernochet,
Aleksandr Dughin, Marion Sigaut

Traducere de Ruxandra Iordache
Coperta Octavian Racu

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

© Iurie Roșca

© Universitatea Populară, 2017

ISBN

ARGUMENT

“În Micile poeme în proză” ale lui Baudelaire poate fi citită fraza cea mai profundă pe care a scris-o un om modern despre satana: “Cea mai frumoasă șiretenie a diavolului constă în a ne convinge că el nu există”. (Denis de Rougemont, “Partea diavolului”, București, Anastasia, 1994)

Acest volum este rodul frământărilor mele de o viață. Fiind format din copilărie în spirit anticomunist, la început din mărturisirile bunicii Alexandra, care ne povestea cu voce șoptită, în timp ce părinții erau la serviciu, despre ororile îndurate odată cu rostogolirea bolșevismului peste universul tradițional al satelor noastre, mi-am asumat încă din prima tinerețe până-n adâncurile sufletului această fractură istorică fatală. Însă până la înțelegerea profundă a fenomenului comunismului, ca și până la depășirea confuziei dintre lovitura de stat bolșevică și destinele Rusiei, s-au scurs câteva decenii. Cărțile adunate din zeci de librării de prin capitalele lumii, unde mi-a fost dat să ajung, în română, rusă, engleză și franceză, ca și dialogurile cu un șir impresionant de oameni din diverse locuri, mi-au întregit substanțial înțelegerea asupra originilor istorice, a cauzelor primare, a mizelor și efectelor “experimentului sovietic”.

Acum un secol poporul rus a fost prima victimă a bolșevismului, tot astfel cum astăzi poporul american este prima victimă a globalismului. Iată poate una dintre cele mai importante lecții pe care merită să o însușim.

La începutul acestui an, când se împlinesc o sută de ani de la acele fatidice evenimente, am inițiat acest șir de interviuri cu intelectuali de marcă din diverse țări, fiind ghidat de gândul de a contribui la limpezirea unei teme care încă marchează profund nu

doar spațiul ex-comunist, ci și omenirea în ansamblu. Tema mi s-a părut cu atât mai actuală, cu cât spațiul public este dominat de tot felul de aproximări, falsuri și manipulări ce țin de subiectul în cauză. Și asta mai ales pe fundalul afirmării agresive, totalitare și omniprezente a virusului liberal, care s-a dovedit a fi infinit mai nociv decât cel comunist.

La ora actuală stânga occidentală nu mai e preocupată de promovarea dogmelor marxiste, nici de exaltarea figurii lui Ulianov (Lenin), ci în special de drepturile animalelor, promovarea agendei LGBT, transumanism și servirea intereselor oligarhiei globale. Uniformizarea gândirii pe calapodul “corectitudinii politice” a șters orice diferență dintre partidele dominante, stânga și dreapta care fac parte din Sistem devenind niște frați siamezi, iar simulacrul ca trăsătură emblematică a postmodernității a marginalizat spiritul critic și gândirea politică profundă. În schimb stânga tradițională, de factură socialistă și chiar neomarxistă, a devenit complementară și compatibilă cu dreapta tradițională și conservatoare, ambele curente de gândire și de acțiune politică regăsindu-se încadrate în critica ireconciliabilă a globalismului neoliberal și a capitalismului financiar. “**Momentul populist**” (Alain de Benoist) reprezintă reacția firească a popoarelor, exprimată atât de stânga autentică, cât și de dreapta adevărată, contra “imperiului răului”, asociat cu SUA și totuși extrateritorial, chiar dacă anume această hiperputere este utilizată de “stăpânii banilor” în scopul înrobirii întregii lumi. “Occidentul global” ca expresie ideologică își trage originea direct din troțkism. Iar afirmarea plenară a adevărului în spațiul dominat de “Occidentul” atlantist, talasocratic, materialist și deci antihristic devine nu mai puțin dificilă decât a fost sub regimul sovietic. Sau, așa cum s-a exprimat Aleksandr Soljenițin, citat de scriitorul francez Phillipe de Villiers, “*Disidenții au fost în Est, iar acum ei trebuie să treacă în Vest*”. Comisarii de la Bruxelles i-au succedat pe pantă dulce pe comisarii bolșevici, iar centrala “partidului unic” s-a mutat cu succes la Moscova la Washington. Directivele și “indicațiile prețioase” de pe vremea imperiului sovietic s-au regăsit perfect în “Ministerul Adevărului” orwellian reprezentat de imperiul american global.

Adică, rezistența față de regimul dominant necesită nu mai puțin curaj decât pe vremea comunismului, iar “samizdatul” de

ieri, astăzi capătă forma “presei de alternativă”, din ce în ce mai influente pe Internet. Același **Phillipe de Villiers**, inspirat de marele disident sovietic și conștiință profetică Aleksandr Soljenițin, spune: “*După zidul de la Berlin, în curând, va urma căderea Zidului de la Maastricht*”. Sau, așa cum se exprimă un alt francez de un calibru intelectual cu totul remarcabil, eseistul și scriitorul **Herve Juvin**, “**Zidul de Vest încă n-a căzut**”. Și asta spre deosebire de Zidul de Est. Dar căderea lui este iminentă. După care trebuie să urmeze restabilirea unității continentale eurasiatice, blocată pentru moment de urmașii direcți ai finanțatorilor din umbră ai revoluției bolșevice (A se vedea în acest sens și cartea lui **Antony Sutton “Wall-Street și Revoluția Bolșevică”**, București, editura Anacronic, 2017). Tocmai de aceea pentru a înțelege în profunzime ce (ni) se întâmplă astăzi, este nevoie să pătrundem până la capăt ce (ni) s-a întâmplat acum un secol.

Uniunea Sovietică a dispărut definitiv. Însă lumea n-a devenit nici mai stabilă, nici mai prosperă, nici mai dreaptă. Iluziile nutrite după căderea URSS de către fostele popoare dominate de comunism s-au spulberat definitiv. Societățile de azi se află în căutarea unor soluții filosofice, politice și economice în stare să pună capăt dominației planetare a plutocrației, care devastează totul în cale: civilizației, religii, popoare, state, amenințând însăși specia umană cu o catastrofă finală. Iar în momentele de maximă tensiune istorică, instinctul autoconservării colective, ca și nevoia de recuperare a sensurilor profunde ale existenței umane, reclamă reevaluarea trecutului, care să permită o justă apreciere a prezentului și o proiecție matură asupra viitorului. Evident, o astfel de suprasarcină nu poate fi onorată fără înțelegerea sensurilor profunde ale rupturii abisale, ce s-a produs odată cu revoluția bolșevică.

Răspunsurile date de către interlocutorii mei sunt diverse, uneori controversate, alteori discutabile, iar pe alocuri poate de-a dreptul șocante. Nu neapărat toate aprecierile coincid cu opinia subsemnatului. Nici nu era cazul. Sarcina mea de gazetar și de editor era să le pun la dispoziția cititorului, invitându-l să mediteze, să caute propriile răspunsuri la aceste întrebări.

Am găsit potrivit să adăugăm la sfârșitul acestei culegeri un fragment din capitolul “Perorație”, preluat din cartea scriitorului

francez de origine rusă **Vladimir Volkoff** ”**Treimea Răului**” (București, Anastasia, 1991), un capitol din cartea gânditorului francez de origine română **Jean Parvulesco** “**Vladimir Putin și Eurasia**” (Chișinău, Universitatea Populară, 2017), care poartă titlul “**Semnificația supraistorică a masacrului asupra ultimilor Romanovi**”, un text semnat de cel mai important gânditor român al momentului, sociologul și geopoliticianul român **Ilie Bădescu**, preluat din volumul “**Noopolitica războiului nevăzut**” (București, ed. Mica Valahie, 2017), un studiu semnat de scriitorul și publicistul francez **Jean-Michel Vernochet**, ”**Mitul sângeros al Revoluției din Octombrie 1917**”, trei articole ale filosofului ortodox rus **Aleksandr Dughin**, texte preluate din seria de emisiuni “Directiva lui Dughin”, apărute în volumul “**Destin Eurasianist**” (Chișinău, Universitatea Populară, București, editura “Mica Valahie”, 2017), precum și eseul semnat de Marion Sigaut, istoric de la Paris, “**O piesă sinistră în două acte: Prăbușirea Franței ca preludiu de prăbușire a Rusiei**”. Ele întregesc în mod substanțial tabloul acelor ani de o încărcătură mistică cu totul aparte.

În 2018, mai exact în noaptea fatală de 17-18 iulie, se va împlini exact un secol de la masacrarea ritualică a Împăratului Nicolai II, a familiei și suitei Sale. Iată un prilej să revenim la sensurile transistorice, abisale, funeste ale regicidului comis de autorii ocuți ai Revoluției zis franceze, ca și asupra decapitării unui imperiu ortodox de către servanții Puterii Întunericului, ai Tainei Fărădelegii, ascunși în spatele bolșevicilor. Iată un prilej de a rediscuta sensurile absconse ale conceptului de republică, cea care e asasinul puterii sacre, cea care a inversat sursa puterii, aceasta nemaiprovenind “de sus în jos”, ci de “jos în sus”, de la “poporul suveran”, căruia i s-a spus că anume el al fi substitutul Suveranului. Democrația de masa, pluripartitismul, individualismul ce a întronat antropolatria (“omul ca măsură a tuturor lucrurilor”), economismul, progresismul, drepturile omului – iată doar câteva noțiuni care necesită o analiză critică profundă, toate acestea avându-și originea în cele două revoluții-complot împotriva Franței și împotriva Rusiei.

Rusia și-a revenit în mare măsură din coșmarul comunist. Franța încă n-a ieșit din vraja paralizantă a iacobinismului. Rușii nu mai mășcă falnic la 7 noiembrie, cântând Internaționala de ziua loviturii de stat din 1917, iar francezii încă mențin ziua de

14 iulie (“căderea Bastiliei” în 1789) drept Zi Națională și “Marseilleza” drept Imn Național, pe care îl intonează falnic până și dreapta pretins anti-Sistem la întrunirile publice. Astfel încât dacă virusul comunist și-a pierdut nocivitatea aproape cu desăvârșire, virusul iacobin, liberal, capitalist încă face ravagii.

Rusia a renăscut din cenușa anului 1917. Ortodoxia a reînviat. După căderea din 1991, Statul Rus a redevenit o putere mondială de prim rang. Și totuși magia conspiratorilor de acum un veac încă își mai face efectul, de vreme ce o înfiorătoare paralizie spirituală face posibilă invocarea unor pretexte de oportunitate politică pentru amânarea la nesfârșit a înhumării mumiei celui mai păcătos și mai sângeros om al secolului trecut, Vladimir Ulianov (Lenin). Oare să aibă **dreptate Patriarhul Georgiei, Ilia al II-lea**, care îi mărturisea lui **Levan Vasadze** că păcatele acestui om sunt atât de teribile, încât Dumnezeu încă nu îngăduie ca trupul lui să fie predat țărânei?

Iurie Roșca

100 de ani de la lovitura de stat bolșevică

*10 întrebări pentru cei care gândesc
din partea www.flux.md*

Cu prilejul centenarului de la Revoluția din Octombrie 1917 ne-am propus să adresăm aceleași întrebări unor personalități din Republica Moldova, România, Rusia și țările occidentale. Aceste interviuri urmăresc să reprezinte o modestă contribuție la reevaluarea evenimentelor care au marcat întregul secol XX. Deși s-au scurs 100 de ani, în conștiința publică din spațiul ex-comunist și din întreaga lume mai persistă multiple prejudecăți asupra cauzelor profunde ale acelei răsturnări majore, dar și asupra felului în care este tratată “revoluția proletară” de către elitele politice, mediul academic și ierarhia bisericească. A găsi răspunsurile potrivite la niște întrebări de o asemenea complexitate ni se pare absolut vital.

Aducem mulțumiri pe această cale prietenilor noștri de la Moscova, personal profesorului **Aleksandr Dughin** și lui **Leonid Savin** pentru publicarea unui șir de interviuri din această serie, în franceză, enlează și rusă, pe portalul www.geopolitica.ru, precum și prietenului nostru de la București, profesorul **Cristi Pantelimon**, pentru găzduirea tuturor interviurilor pe portalul www.estica.eu.

Iurie Roșca

Protoiereul Vsevolod Ceaplin (Rusia):

“Avem nevoie de o contrarevoluție morală și spirituală”

Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

Pr. Vsevolod Ceaplin: Originea spirituală e una. Este vorba de apostazie, care este dictată întotdeauna de către dușmanul neamului omenesc. O asemenea lovitură de stat n-a fost prima în istoria Europei secolelor XIX-XX. Să ne amintim de așa-zisa marea, dar de fapt sângheroasă și monstruoasă Revoluție Franceză. Anume de aici se inspirau multe căpetenii ale bolșevicilor. Deloc întâmplător anume “Marseilleza” a fost vreme îndelungată imnul regimului lor, deloc întâmplător mai mute idei “de drept” au fost preluate din moștenirea acesteia. Așa că în ceea ce ține de rădăcinile ideatice sau intelectuale, totul este la fel de evident. Marxismul a reprezentat o creatură tipică a proiectului ultraliberal occidental? Care se dezvoltă în mod consecvent, începând cu legalizarea cămătăriei, trecând prin dubioasele ordine cavaleriești, iar apoi și societăți secrete, și ajungând la Reformă și ulterior la detronarea tradițiilor creștine și a puterii monarhiilor creștine. Ulterior acest proiect a dat naștere ambele sisteme totalitare, atât pe cea nazistă, cât și pe cel radical de stânga. Iar astăzi acesta a învățat cum să conducă oamenii deja nu prin intermediul forței militare și a represiviilor, ci cu ajutorul unor manipulări politice și, de asemenea, finanțare, însă esența acestuia a rămas aceeași – blasfematoare, orientată spre distrugerea tradiției creștine, a tot ce este legat de aceasta în sfera moralității, vieții familiei, organizării societății, economiei și dreptului etc.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Consider că un astfel de experiment s-ar fi dorit să fie organizat în mai multe părți, dar, cu părere de rău, anume Rusia s-a dovedit a fi cea mai slabă în fața acestor organizatori, și asta în virtutea faptului că în țara noastră elitele deseori se simțeau și se simt un fel de “străinătate internă”, o comunitate de o altă calitate,

superioară față de propriul popor, o comunitate care ar fi în drept să nu țină cont de voința poporului, ci să se orienteze la apropiatele în aparență cercuri occidentale de aceeași orientare ideologică. Din păcate, la un moment dat, atunci când elitele l-au trădat nu doar pe țar și nu doar armata aflată în plin război, dar și propriul popor, puterea, potrivit unei expresii reușite, ce îi aparține, se pare, lui Lenin, pur și simplu se tăvălea pe sub picioare după lovitura de stat liberală din februarie 1917. În mod firesc, această putere a fost ridicată de jos de către cea mai obraznică, necruțătoare și agresivă forță, adică bolșevicii Desigur, ideile de bază ale acestor erau de import. Să ne amintim cel puțin de numele filosofilor, care au fost scrise pe stela din grădina Alexandrovskiy (rus: Александровский сад, grădină publică din preajma Kremlinului – n. trad). Slavă Domnului, astăzi aceste inscripții au fost înlocuite cu numele împăraților ruși care au fost prezente acolo de-a lungul istoriei. Absoluta majoritate a acestor filosofi nu avea nici o legătură cu Rusia, iar unii dintre ei, precum Engels, erau de-a dreptul rusofobi.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatricii? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Da, am putea vorbi despre ideologia de atunci. Într-adevăr, la baza acesteia era distrugerea statalității creștine, a temelior morale creștine, însă regimul bolșevic în stare pură n-ar fi putut să se mențină timp îndelungat. Acesta a fost nevoit să se adapteze la intuițiile morale ale poporului. Puterea sovietică a cunoscut mai multe metamorfoze în stilistica culturală a Uniunii Sovietice. Iar după 1945 nu mai rămăsese aproape nimic bolșevic, cu excepția portretelor lui Lenin, care se transformase în niște pseudo-prapuri. Așa cum Uniunea Sovietică din perioada ei târzie nu mai e acea bacanală liberală, care era legată de lozinci de tipul “Jos rușinea!”, de apeluri de a-l arunca peste bord pe Pușkin de pe corabia modernității etc. De altfel, URSS crease o alternativă destul de funcțională dominației monopolare occidentale și ideologiei capitalismului fără maluri și granițe. Acest lucru era pe placul multora.

Multă lume urma acest proiect. În America Latină există până la ora actuală există un număr semnificativ de oameni, care sunt adepții ideologiei radicale de stânga și îl venerază pe Lenin. La un moment dat am ținut un discurs la un for internațional creștin (I-aș zice “convențional creștin”, deoarece acolo era prea multă lume care sub aspect teologic s-au îndepărtat demult de creștinism). Așadar, în acel discurs criticam liberalismul global, dar am spus și câteva cuvinte despre aspectele negative ale vieții în URSS. Și iată că m-am pomenit a fi fluierat îndelung, deoarece pentru acești oameni în anii nouăzeci URSS încă mai reprezenta un ideal. Desigur, acest sistem nu poate fi numit unul ideal, dar capacitatea de a crea o alternativă, de a o propune lumii, de a cuceri susținerea a aproape o treime din țările lumii totuși e ceva. Personal sunt convins că Rusia trebui să propună i de acum încolo astfel de inițiative, însă nu pe temeuri de extremă stângă, ci creștine.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Cred că criticii acestui experiment sovietic încearcă să excludă religia, spiritualitatea, tot ce e irațional, dar în mod special pe Dumnezeu, din sfera dezbaterilor publice, dar în special din domeniul politicii și a dreptului. Aceștia caută să măsoare starea unei societăți în categorii exclusiv economice, ale așa-numitei creșteri, care nu poate fi una nesfârșită, care e prin definiție un proces finit. Ei de asemenea preferă să opereze cu categoria “calitatea vieții”, presupunând prin aceasta existența confortabilă a omului, sănătatea lui fizică, posibilitatea de a-și satisface diverse necesități strict utilitare, uneori inventate cu ajutorul reclamei și a propagandiștilor. Și dacă e să privești prin această prismă modul de viață sovietic sau modul de viață religios, atunci, desigur, acesta este perceput cu unul perdant, în timp ce de fapt URSS pierdea parțial în ceea ce privește producerea și accesul la unele mărfuri de larg consum, care, de altfel, n-au fost necesare omului timp de secole, și de fapt cam în proporție de vreo optzeci la sută nu-i sunt necesare nici astăzi. În toate acestea se transpune din nou o anume apostazie, doar că de această dată nu una radicală de stângă, ci radical liberală.

Se încearcă obișnuirea noastră cu o lume unidimensională, în care așa-zisul succes se măsoară doar în categoriile așa-numitei societăți de consum și așa-numitei creșteri economice.

Pentru autoevaluarea noastră și pentru evaluarea altor formațiuni social-politice noi trebuie să propunem propriul nostru sistem de valori, în centrul căruia s-ar afla starea moral-spirituală a omului, nu doar partea materială. Plinătatea vieții lui, care să includă și comunicarea cu Dumnezeu. Trebuie să trecem de la ideea creșterii infinite spre ideea moderației și autolimitării. Trebuie să ne amintim de vechea zicală evreiască: “Bogat este cel care se mulțumește cu ce are”. Este bine să nu uităm faptul că falimentul alternativei politico-economice sovietice n-a fost legat de proleme de ordin economic, ci de trădarea elitelor, de transformarea lor internă, de interesul lor sporit pentru partea materială a vieții, precum și de presiunilor politico-militare ale Occidentului.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Ambele învățături plasează în centrul universului omul, în plus, omul păcătos, care, chipurile, nu are nevoie de o transfigurare spirituală, de o victorie asupra deformării păcătoase a naturii sale. Patriarhul Kirill numea acest fenomen “erezia autodivinizării omului”. Diferența între cele două ideologii, între altele, se prezintă astfel. Comuniștii puneau accentul pe colective, pe așa-numitele clase, pe popoare, pe comunitățile de oameni care muncesc. Însușindu-și ideea creștină a sobornicității, aceștia au transformat-o în ideea colectivismului, care, de altfel, de asemenea nu ținea cont de caracterul păcătos al naturii deformate a omului. Liberalismul pune accentul pe individ. Acesta caută să demonteze în mod conștient orice formă de comunitate, inclusiv de ordin etnic, religios, familial, profesional, ca și orice gen de legături interumane. Este impus cultul egoistului solitar, lipsit de orice relații sociale tradiționale sau familiale. Un astfel de om este foarte lesne de condus. Ar fi de presupus că un astfel de cult iese impus anume din aceste rațiuni,

prin intermediul culturii de masă, prin compromiterea familiei, prin stimularea homosexualității, a promiscuității, a iresponsabilității în relația dintre sexe. Din păcate, toate acestea apropie vremurile antihristului, când oamenii vor ajunge să fie uniți sub o putere totală și globală, dar în același timp vor fi extrem de dezbinați în existența lor socială. Lumea globală va fi lumea unor ființe singuratiche. Este simptomatic faptul că un fenomen de acest fel se manifestă într-o țară atât de dezvoltată cum este Japonia, unde circa zece procente din populația aptă de muncă “hikikomori”, adică oameni care nu ies din casă, nu lucrează, nu creează familii, viețuind ca niște egoiști iremediabili, incapabili de orice acțiune Piața muncii în continuă schimbare va genera tot mai mulți oameni de acest soi. De altfel, personal observ din ce în ce mai mulți oameni cu un astfel de comportament la Moscova.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Proiectul radical comunist a avut de la bun început pretenții globale. Să ne amintim de imaginea globului pământesc pe simbolurile sovietice, să ne amintim de lozincile despre revoluția mondială, să ne amintim că până și pe banii sovietici era scris “Proletari din toate țările, uniți-vă!”.

Toate proiectele, care au fost zămislite de către școlile intelectuale occidentale și de către societățile secrete, ce ținteau edificarea unor construcții sociale sunt de regulă totale și globale. Și s-ar putea ca motivul degenerării proiectului radical global să rezide anume în faptul că acesta a renunțat la un moment dat la ambițiile sale globale și s-a concentrat la construcția socialismului într-o țară luată aparte. Firește, nu avem de ce să ne mâhnim pentru faptul că în cele din urmă nu s-a mai reușit construcția comunismului global, însă caracterul global al unor teorii economice și politice, legate întâi de toate de ideile democrației liberale, ar trebui cel puțin să ne pună în gardă și să ne provoace următoarea întrebare: oare nu cumva ca rezultat va apărea anume acea împărăție a antihristului, care va fi o guvernare globală în expresia ei cea mai extremă? În acest sens ideologia concentrării proiectului occidental asupra propriilor interese naționale, pe care o observăm, în particular, la Do-

nald Trump, îmi este mult mai simpatică, cel puțin îmi trezește mai puțină îngrijorare, cu toate dezacordurile existente între Trump și administrația Rusiei. Apropos, personal sunt de părerea că acest conflict este inevitabil.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Occidentul a căutat mereu pretexte pentru a învinui Rusia de toate păcatele de moarte, să se prezinte nu doar conducătorii ei, ci și poporul ca pe un fel de adunătură de monștri. De altfel, în acest sens ajutorul a venit și din partea coloanei a cincea. În plus, aceștia nu neapărat erau dintre cei plătiți din anumite centre din exterior, uneori era vorba de oameni care urau sincer poporul Rusiei. Iar pretexte pentru învinuiri se vor găsi oricând, se vor născoci. Altă dată acesta viza o prea înaltă religiozitate a poporului nostru, apoi – pretinsul regim monstruos și barbar țarist, care, de altfel, nici pe departe nu se ridică la nivelul sângelui vărsat de către majoritatea “luminatelor” monarhii occidentale, nici la nivelul atrocităților “Marii Revoluții Franceze”. După care evident, a fost folosită imaginea bolșevicului cu “Mauserul” în mână sau cu racheta atomică având căciula rusească “ușanka” și un volumaș al lui Lenin subsuoară. La ora actuală aceste atacuri împotriva statului, a Ortodoxiei vor continua, dar teamă mi-e că toate acestea reflectă o frică seculară față de Rusia cu poporul ei destul de solidar, cu teritoriul imens și cu aspirația de a juca un rol independent în lume. Desigur, această situație este dictată și de existența unor interese divergente de ordin geopolitic, economic și de alt gen.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare

cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Din punctul meu de vedere, întrebarea este mai puțin echi-vocă decât poate părea. Civilizația sovietică, depășind extremele bolșevismului timpuriu, și-a amintit de multe valori creștine, și, într-un anume sens, era mult mai aproape de creștinism decât Occidentul de azi. Aceeași limitare a proprietății private mari, același colectivism, legat, în anumite aspecte, cu vechiul ideal al sobornicității, același accept pe modestia personală, pe generozitate, pe spiritul de sacrificiu sunt legate indisolubil de intuițiile Aș considera că nu trebuie să se contrapună aceste laturi pozitive ale realităților sovietice și creștinismului, ci să facem un efort pentru a ne aminti despre originile lor creștine. În acest sens, eu mă solidarizez deloc întâmplător cu ideea emigraților “mladorossî” (organizație a emigranților ruși – n. trad.) “Țarul și Sovietele”. Poate că va fi vorba nu tocmai despre un țar, poate că nu tocmai despre soviete, însă în Rusia o puternică autoritate centrală personificată trebuie să se îmbine cu o puternică autonomie a autorităților locale, în primul rând în domeniul economic. Exact la fel la ora actuală multe idei legate de vectorul de stânga al vieții sociale trebuie unite cu aspirațiile creștine, iar nu să se provoace un conflict dintre mișcările sociale de stânga și cele creștine. Și asta cu atât mai mult cu cât astăzi sub marca “de dreapta” deseori pot fi întâlnite justificarea sălbăticiilor capitalismului și așa-numitul neoconservatorism, care în esență reprezintă versiunea neagră a liberalismului, în special în chestiunile cu caracter moral. Da, suntem prin definiție de dreapta, eu însumi am crescut pe vremea sovieticilor cu convingeri anticomuniste, însă consider că astăzi cei de stânga și creștinii ar trebui cel puțin să privească în jur și să se întrebe pe ei înșiși și unii pe alții: oare nu cumva avem un dușman comun, care este mult mai periculos decât disputele noastre istorice?

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de

oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Am susținut de multe ori pe parcursul ultimilor douăzeci de ani că starea în care se află corpul domnului Ulianov nu corespunde tradiției creștine și nici tradiției majorității popoarelor. Și nu e vorba de faptul că acesta nu se află în pământ. El a devenit obiectul unui interes turistic nonșalant. Am propus de mai multă vreme ca acesta să fie cel puțin acoperit cu ceva, ca să înceteze a mai fi obiectul unei curiozități turistice atât de fad. Nu e nici un secret în faptul că la ora actuală cei care vizitează mausoleul sunt turiști străini, iar nu adevărații admiratori ai acestui domn. În locul admiratorilor săi autentici personal m-aș gândi bine de tot dacă transformarea corpului acestuia într-un obiect de atracție turistică nu cumva jignește memoria lui.

În același timp, pentru mine este evident faptul că astăzi această temă este ventilată în scopul provocării unor conflicte între ortodocși și comuniști. De altfel, printre deputații din Duma de Stat sunt membri ai grupului parlamentar al Partidului Comuniștilor, credincioși, inclusiv președintele comitetului, care se ocupă de chestiunile cultelor religioase, domnul Gavrilov. Dânsul, apropo, conduce grupul parlamentar mixt pentru apărarea valorilor creștine. Așa a fost să fie în istoria Rusiei că cei care sunt succesorii formali ai puterii comuniste au devenit tradiționaliști în abordarea mai multor aspecte, inclusiv în chestiunea moralei publice. A-i împinge într-o confruntare cu ortodocșii, și în mod special cu conservatorii de dreapta, este visul cercurilor liberale. Anume din acest motiv atunci când astăzi e discută subiectul filmului profanator “Matilda”, suntem provocați mereu, scriind în Internet: “Ce ne tot vorbiți de filmul ăsta? Mai bine mergeți și faceți ceva cu mausoleul”. Așa cum am mai spus, nu trebuie să ne confruntăm între noi, dând o satisfacție neagră elitelor globale, care încearcă să conducă lumea inclusiv prin manipularea și ciocnirea unor grupuri sociale.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar pu-

tea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Sunt împotriva revoluțiilor, dar la ora actuală avem nevoie de o adevărată contrarevoluție morală și spirituală. Foarte multe lucruri care se întâmplau cu elitele noastre, cu politica noastră în domeniul informațional, cultural și economic începând cu sfârșitul anilor șaptezeci este cu totul nelegitim sub aspect moral. În pofida voinței poporului, au fost altoite, impuse niște idei străine, cultul consumismului, cinismul, orientarea la niște pretinse idealuri, la niște idealuri pe care le putem numi false, ale Occidentului. Toate acestea pot fi demitizate foarte simplu și eliminate din viața societății. Cu condiția să existe voință politică. În sfera informațională și culturală se poate face ordine în câteva luni, revenindu-se la acele standarde morale, care existau până la începutul anilor șaptezeci, dar care există și astăzi în toate țările musulmane, în majoritatea țărilor occidentale, adică sunt caracteristice majorității oamenilor de pe glob. Nouă ni se vinde o gumă de mestecat otrăvită, pe care ei înșiși nu o mestecă. Iar a renunța la ea este foarte și foarte ușor. E adevărat, în economie lucrurile sunt ceva mai complicate, dar și în acest domeniu în câțiva ani dependența de rețetele străine și de centrele de influență străine trebuie să fie redusă substanțial, dacă nu cumva chiar eliminată cu desăvârșire. Renașterea religioasă este un proces ce necesită ceva mai mult timp. Ar fi fost naiv să sperăm în anii nouăzeci, atunci când au început să activeze multe biserici noi, tot poporul va deveni imediat credincios, dar datorită prezenței Bisericii în presă, datorită catehizării în lăcașele sfinte, datorită creșterii ponderii oamenilor credincioși în societate, mult lucruri se schimbă. Și eu sper că se vor schimba și de acum încolo în următorii zece-cincisprezece ani, dacă, desigur, nu ne vor pune piedici aceiași neprieteni din exterior. Liberalii radicali și seculariștii ne sperie cu faptul că în societatea noastră ar fi doar un procent-două, dar nu trebuie să dăm crezare acestor sondaje cu formulări specifice. Eu aș putea formula aceste întrebări în așa fel, încât să reiasă că avem în țară optzeci la sută de ortodocși, dar ș putea la fel de ușor să le formulez și altfel, de unde va reieși că aceștia reprezintă în genere

zero procente. Cu toate acestea, este absolut evident faptul că circa o treime din populația țării are o anumită practică religioasă ortodoxă. Foarte recent la noi a fost făcut public următorul fapt interesant: în fiecare în motoarele de căutare “Yandex” oamenii caută în primul rând rugăciunile. Acest lucru totuși este destul de elocvent. Adică, renașterea religioasă nici pe departe nu și-a epuizat perspectivele, ea nu poate fi una rapidă, dar ni pe departe nu s-a încheiat. De altfel, și acest domeniu este necesară o voință politică fermă a statului și a societății. Dacă această renaștere nu va fi stimulată prin intermediul sistemului de învățământ, al presei, al culturii, prin intermediul activismului civic, atunci multă lume se va pomeni înafara unor cunoștințe necesare.

În cele din urmă, puterea cneazului Vladimir a constatat în faptul că el a hotărât să creștineze Rusia nu ca o persoană privată, ci a un lider de stat, ca un conducător al propriului popor. Ar fi de presupus că această decizie n-a fost pe placul tuturor, că au existat și critici, poate că și astăzi unii visează la niște false idealuri despre o Rusie păgână, catolică, islamică sau de orice alt fel, dar toate aceste căi ne-ar fi condus spre pierderea independenței noastre, în timp ce hotărârea luată de cneazul Vladimir a creat un popor unit, i-a asigurat acestuia o existență milenară și o istorie destul de demnă pe fundalul altor popoare și state. Poate doar cu două excepții, Marea Britanie și China. Avem de ce să fim mândri în cel mai bun sens al cuvântului, avem pe ce ne baza, avem ce pune la temelia viitorului.

Emmanuel Leroy (Franța):

“O revoluție realizată de către un inamic secular și absolut – oligarhia anglo-saxonă și un inamic circumstanțial – imperialismul german”

Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

Este o întrebare vastă care ar merita mai mult decât câteva rânduri pentru a începe conturarea acestui subiect. Cât privește originile spirituale, fără a lua în calcul lojile masonice ca sursă spirituală și deci de esență evident anticreștină, mi se pare dificil să se vorbească despre spiritualitate, fiind vorba mai curând de antipodul acesteia. De fapt, aceste loji și-au început lucrarea de subminare a Rusiei prin intermediul cercurilor aristocratice și burgheze încă din secolul XVIII, dar mai ales din secolul XIX, și este probabil, cu toate că nu sunt specialist în acest domeniu, ca mișcarea decembristă să fi fost influențată pe larg de către sectele masonice.

În opinia mea, Revoluția din Octombrie se înscrie într-un vast plan de nimicire a vechilor dinastii monarhice creștine de pe continent (Hohenzollern, Habsbourg, Romanov) și acest plan a funcționat perfect.

În ceea ce privește rădăcinile profunde ale Revoluției care a răsturnat țarismul, după mine, trebuie studiată ceea ce reprezintă singura matrice a tuturor revoluțiilor ideologice care au atins veritabile inversiuni radicale ale polarității, fiind vorba de marea finanță anglo-saxonă. Anume ea și doar ea stă la baza celor mai multe războaie europene, începând cu secolul XVI, având un singur scop pe care aceasta și-o ascunde cu greu - dominația asupra lumii. Această oligarhie anglo-saxonă se focalizează de-a lungul secolelor asupra dezvoltării continue a propriilor bogății în conformitate cu maxima binecunoscută ce aparține unuia dintre fondatorii săi, Walter Raleigh: “Cel care controlează marea, controlează comerțul mondial; cel care controlează comerțul, controlează bogăția; cel care controlează bogăția lumii, controlează însăși lumea.” Pentru a-și atinge scopurile, această oligarhie a pus pe picioare un sistem

de control al elitelor prin intermediul unor societăți secrete, care funcționează ca niște instrumente de creare și de difuzare a ideologiei. Anume în lojile engleze a fost definită politica terorii organizațiilor anarhiste din secolul XIX, acest preludiv al revoluțiilor care au însângerat Europa în prima parte a secolului XIX, cu care s-a confruntat și Rusia.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Inițial, revoluția marxistă nu a fost concepută pentru Rusia, țara în care industrializarea se afla într-o stare incipientă, la începutul secolului XX. Înșuși Karl Marx considera că ideile sale sunt mai bine adaptate unei țări ca Germania, în care clasa muncitoare era mult mai dezvoltată și influențată pe larg de către ideile socialiste, într-o măsură mult mai mare decât în Rusia. Cauzele ce au determinat căderea Imperiului Rus, rezultă, după opinia mea, din două voințe distincte, care au lucrat în mod concertat pentru a răsturna dinastia Romanovilor.

Așa cum am văzut, prima este voința oligarhiei anglo-saxone de a face să cadă monarhiile europene, aceasta sprijinindu-se în realizarea scopului respectiv pe marile bănci americane, așa cum ne mărturisește acest fragment din scrisoarea lui William Lawrence Saunders, vicepreședintele Rezervei Federale de la New York, adresată președintelui Statelor Unite Woodrow Wilson, la 17 octombrie 1918:

“Forma de guvernământ sovietică îmi trezește deplină simpatie, ea potrivitându-se mai bine poporului rus...”

Anume această sursă anglo-saxonă (Schroeder, Warburg, Ruckerfeller, Morgan...) este cea care a asigurat finanțarea aripilor troțkiste a Revoluției din 1917. Pentru a înțelege mai bine că Revoluția din 1917 nu a reprezentat un accident, ci a rezultat dintr-o politică bine determinată de mai mult timp, nu trebuie să uităm că războiul ruso-japonez din 1905 a fost instigat de către anglo-saxoni, precum și faptul că aceeași bănceri au finanțat războiul mikadoului (împăratului) Japoniei împotriva țarului și, aceștia fiind ghi-dați mereu de aceeași rațiune.

Cea de-a doua cauză directă a acestei revoluții, una mult mai pragmatică, ține de necesitatea imperativă pentru Germania de a pune capăt războiului pe frontul de Est. Lenin era un agent al Germaniei, finanțat de către aceasta (precum și de banca Warburg, care de asemenea avea interese în Germania) și având drept obiectiv aruncarea Rusiei în haos în scopul slăbirii ei, iar în caz de preluare a puterii – determinarea semnării unei păci cu Berlinul, ceea ce s-a și făcut după acapararea puterii de către bolșevici prin intermediul tratatului Brest-Litovsk.

Prin urmare, ca să rezumăm, Revoluția din 1917 n-a fost o revoluție rusă, ci o revoluție în Rusia, realizată în același timp de către un inamic secular și absolut – oligarhia anglo-saxonă și un inamic circumstanțial – imperialismul german.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriciei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Pentru a răspunde la această întrebare este necesar să înțelegem bine că a existat o ruptură în revoluția bolșevică, odată cu preluarea puterii de către Stalin. Pentru a sesiza mai bine tot ce se întâmpla în URSS după moartea lui Lenin și până la dispariția, probabil provocată, a micului părinte a popoarelor în 1953, nimic nu poate fi mai potrivit decât această glumă sovietică: “Care e diferența dintre Moise și Stalin? Ei bine, Moise a fost cel care a determinat plecarea evreilor din Egipt, iar Stalin a fost cel care i-a făcut să plece din Comitetul Central!”

Într-un anumit sens, am putea interpreta stalinismul ca pe o practică, ce a vizat deiudaizarea revoluției bolșevice.

De altfel, este indiscutabil faptul că anume sub conducerea lui Stalin Rusia a cunoscut o dezvoltare geopolitică maximă. În urma victoriei sale în Marele Război pentru Apărarea Patriei, niciodată în istoria sa Rusia nu a cunoscut o astfel de glorie. Cred că una dintre imaginile fondatoare ale mitului legat de persoana lui Stalin este aceea a soldatului Armatei Roșii care aruncă vulturii naziști în fața Kremlinului ca semn al victoriei.

Pe de altă parte, până la venirea la putere a lui Brejnev, sistemul de planificare colectivist, chiar dacă nu era foarte eficient, nu era nici sistemul haotic și împins până la absurd ce fusese instalat pe parcursul anilor 70. Caracterul totalmente gratuit al sistemului de sănătate și de educație, prețurile mici la energie și produsele alimentare de primă necesitate făceau din regimul sovietic un sistem mai puțin dinamic și atractiv, însă perfect suportabil, unul care determina abținere de la critici ale puterii respective. În comparație cu turbo-liberalismul instalat sub regimul Elțin și al amicilor săi anglo-saxoni, perioadă în care majoritatea rușilor au pierdut și puținul pe care îl aveau, am putea înțelege de ce un număr important dintre aceștia nutrește o anumită nostalgie pentru trecutul sovietic.

Observația pe care o facem pentru Rusia este la fel de valabilă și pentru celelalte țări ale Pactului de la Varșovia, în care părți importante ale populației au constatat după 1991 o scădere substanțială a nivelului lor de trai în raport cu regimul politic anterior.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Asta pentru că Sistemul, oligarhia financiară, adică puterea adevărată jonglează cu antagonismul artificial dintre niște ideologii aparent opuse (marxism/capitalism, liberalism/fascism, stânga/dreapta, colectivism/liberalism) pentru a-și promova mai cu succes interesele. Creând false alternative și manipulând confruntarea provocată între două viziuni asupra lumii aparent opuse, dar de fapt complice sau manipulate, Sistemul continuă să-și realizeze misiunea de distrugere a religiei, a tradițiilor, a popoarelor și a culturilor, proces care durează secole la rând, scopul final fiind ceea ce el în-suși numește Guvernanță mondială.

Interesul acestuia, indiferent cine ar fi învingătorul, este ca ideologia sa profund materialistă și anti-spirituală să progreseze. Iată de ce singura modalitate eficientă de opoziție față de Sistem constă în abandonarea logicii sale dialectice, hegeliene și în definitiv marxiste și de a-i opune acestuia o viziune asupra lumii eminamente creștine, ortodoxă sau catolică, asta firește, cu condiția expresă fiind de revenire a catolicismului asupra înșelătoriei comise în cadrul Conciliului Vatican II.

Cât privește întrebarea de ce aspectele religioase, spirituale, metafizice rămân de cele mai multe ori pe planul secund, asta pentru că Sistemul este perfect conștient de faptul că anume aici se află ultimul său adversar și că acesta a înțeles demult că cea mai eficientă metodă de a ucide o idee este de a crea iluzia că aceasta n-ar exista. Iată de ce este foarte încurajator faptul de a vedea la ora actuală renașterea Ortodoxiei pe pământurile ei tradiționale și iată de ce Sistemul, ca expresie autentică a răului, îi poartă acesteia o ură totală.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebiri și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Răspunsul la această întrebare nu este deloc simplu, deoarece există mai multe varietăți ce s-au manifestat în diferite perioade ale liberalismului și comunismului. Care ar fi, de exemplu, raporturile între Anglia victoriană, descrisă de către Dickens, și cea a lui Margaret Thatcher? Care ar fi raportul dintre comunismul khmerilor roșii și cel al lui Brejnev?

Diferențele rezidă în aparențe. La prima vedere, liberalismul pare a promova libertatea individuală și liberul arbitru, în timp ce comunismul promovează o conștiință de clasă, opunând proletariatul burgheziei. În acest sens, marxismul, precum și ideologiile fascistă și nazistă, operau cu noțiunea de mase unite în sânul unui partid unic într-o perspectivă a unei Parusii eliberatoare (stat rasial epurat sau societate fără clase cu abolirea statului).

Însă atunci când observăm evoluția pe care a atins-o societatea liberală din Occidentul de azi, constatăm că dincolo de aparențele de libertate de gândire, de circulație, de a protesta, Sistemul ajunge la aceeași claustrare, mai subtilă în versiunea "liberală" decât în versiunea comunistă, dar care este de aceeași natură și vizează același scop de alienare a esenței profunde a omului, ce rezidă în ascensiunea spirituală. Marea forță a liberalismului, aflat în opoziție aparentă cu gândirea marxistă, este de a fi știut să organizeze un model de consum absolut demențial, însă perfect atractiv pentru imensa majoritate a umanității.

Este absolut evident faptul că punctele de convergență ale liberalismului și comunismului țin de concepția materialistă asupra Omului și un refuz total al Divinului.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Mai corect ar fi să spunem că proiectul comunist a reprezentat unul dintre elementele de realizare a proiectului globalist. Este bine să se înțeleagă faptul că oligarhia anglo-saxonă dezvoltă strategii pe termen lung. Obiectivul lor de a controla lumea, ceea ce Kipling numea Marele Joc, nu vizează orizontul unei singure generații, ci este prezent în spiritul lor de foarte mult timp și se derulează în mod inexorabil de secole. Dacă veți privi cu atenție harta lumii de după 1815, veți observa că mai multe țări importante au căzut în tabăra anglo-saxonă (Franța, Germania, Japonia, Austria și grupul de țări din Europe Centrală și de Est după 1991, și până la Ucraina în 2014). Comunismul a reprezentat un mijloc de suprimare a eliteilor aristocratice, religioase și burgheze și în același timp o tentativă de eradicare definitivă a religiei ortodoxe. Sfârșitul comunismului a fost o tentativă pusă la cale deopotrivă din interior și din exterior, prin intermediul unui consum nestăpânit și degradarea moravurilor, de a distruge definitiv poporul rus. Însă, din fericire, Sfânta Rusie s-a deșteptat la timp și a fost în stare să pună capăt acestui proces de distrugere. Anume astfel se explică ura pe care i-o poartă Occidentul la ora actuală.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident, rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Este vorba de o întrebare dificilă care ține de memoria colectivă a unei țări întregi. Faptul că regimul comunist a reprezentat o ideologie abominabilă, ce se face vinovată de nimicirea a milioane de vieți omenești, este de netăgăduit, însă în același timp, anume sub acest regim a fost învins nazismul cu prețul a 25 de milioane

de vieți pierdute în timpul celui război atroce, astăzi neexistând practic nici o familie de ruși care să nu fi avut pe cineva mort în acest război. De aici și această viziune extrem de ambiguă pe care o are Rusia la ora actuală asupra propriului trecut.

Cel mai bun lucru de făcut ar fi, și rușii deja o și fac în ritmul lor, adică de o manieră lentă, este de a-și reexamina istoria și de a arăta în mod progresiv întregul adevăr. Însă este vorba de un exercițiu delicat, ce amintește cumva de o psihoterapie, care cere să se avanseze cu grijă, deoarece revenirea la anumite amintiri este dureroasă și ar putea resuscita niște vechi antagonisme, de care Rusia nu are nevoie la ora actuală.

Este evident faptul că de această confuzie profită Occidentul și că ultimul face totul pentru a o alimenta. Încă o dată, cea mai bună manieră de a ieși din această capcană a culpabilizării – care e de aceeași natură ca și invocarea “crimelor colonizării”, utilizată în Franța de către aceeași inamici și pentru aceleași scopuri – este de a face ca adevărul să se afirme în mod progresiv pentru a se stabili o viziune justă asupra a ceea ce a fost trecutul comunist, cu crimele acestuia, dar și cu reușitele și momentele sale de glorie.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Acest paradox și aici nu e decât aparent. Pentru mulți dintre rușii de azi, inclusiv pentru cei care încă votează pentru partidul lui Gh. Ziuganov, trecutul comunist și Biserica Ortodoxă țin de o viziune tradițională asupra lumii care asigură protecția unei serii de valori (familia, căsătoria, bunele moravuri), în orice caz mult mai bine decât în societățile occidentale, unde aceste valori tradiționale sunt pur și simplu călcate în picioare, asta ca să nu zicem că sunt de-a dreptul inversate. Această analiză rămâne valabilă și pentru țări ca Moldova, care a rămas în orbita sovietică până în 1991. De altfel, cred că Partidul Comunist din Rusia a suferit mu-

tații în 1991 pentru a se apropia de o viziune tradițională asupra lumii. Îmi aduc aminte că în 2008 am văzut personal în biroul unui responsabil comunist din Duma de Stat un portret a lui Vladimir Putin și o icoană a Sfântului Serghie de Radonej. În aceeași ordine de idei, să nu uităm că în 1941, atunci când nemții se apropiau de Moscova, Stalin personal a fost cel care a ordonat ca icoana Maicii Domnului să fie purtată într-un avion în jurul orașului pentru a-l apăra de invazia dușmanului.

Patriarhia Bisericii Ortodoxe Ruse are fără îndoială un rol important de jucat pentru reconcilierea acestor două viziuni asupra lumii și pentru extirparea definitivă a viziunii materialiste asupra lumii care poate supraviețui în ideologia comunistă. Poate că răspunsul la această întrebare rezidă în cel de-al treilea secret revelat de Fecioara Maria la Fatima... Cine știe?

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS masonul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Și de această dată este vorba de miturile profunde ale istoriei ruse și despre milioane de oameni sovietici care au crezut în propaganda regimului și în bunătatea pentru omul simplu a lui Vladimir Ilici. O parte importantă a rușilor de azi încă mai crede în acest mit și asta în timp ce Rusia încă se află pe plan ideologic la mijloc de râu. Ruptura cu comunismul deja a avut loc, însă pe parcursul a 25 de ani și până în prezent Rusia a adoptat o ideologie a pieții libere ce reprezintă marca Sistemului occidental.

Totuși, începând cu o dată recentă, să zicem din vara lui 2016, Vladimir Putin, probabil sub influența unor gânditori ca Alexandr Dughin sau Serghei Glaziev prin intermediul Clubului Stolîpin, a

inițiat o ruptură vădită cu ideologia occidentală, reprezentată de Alexei Kudrin și prietenii acestuia din “coloana a V-a”.

Atunci când Rusia va afirma de o manieră mai tranșantă că ea reprezintă antiteza viziunii occidentale asupra lumii și prin urmare că ea ține de o viziune creștină, în acel moment dezbaterea asupra acestui subiect va deveni mai clară și deci va deveni posibil ca rămășițele lui Lenin, acest agent al Occidentului, să fie aruncate la coșul de gunoi al istoriei. Dar este încă este un pic cam devreme pentru așa ceva.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Așa cum am susținut ceva mai sus, Rusia este ultima țară de pe teritoriul Eurasiei, care n-a căzut în ghearele ideologiei anglo-saxone. Iată de ce Rusia este atacată pe toate planurile: ideologic, militar, economic, financiar, cultural... Pas cu pas, Rusia capătă conștiința faptului că ea reprezintă ultimul bastion în lupta pe viață și pe moarte contra valorilor morbide ale Occidentului.

E firesc să fie anume așa, pentru că anume în asta constă natura ei profundă, poporul rus revenind la valorile eterne ale Tradiției și este rolul intelectualilor ruși și eurasianiști de astăzi să renască această tradiție prin conceptualizarea unui conservatorism pentru secolul al XXI-lea. Renașterea conservatorismului nu se poate realiza decât prin intermediul revenirii religiozității și ceea ce observ în lumea ortodoxă de astăzi, și nu doar în Rusia, este anume această revenire la credință ceea ce reprezintă condiția primordială pentru înfruntarea forțelor malefice ale Occidentului liberal.

Această luptă civilizațională va fi una decisivă, deoarece dacă printr-un noroc Rusia ar fi învinsă, personal nu dau nici o șansă restului umanității rămase fără apărare în fața sectanților lui Mamma. Și nu chinezi sunt cei pe care îi cunoaștem ca financiari de la City și de pe Wall Street etc.

N-aș mai avea de spus decât un singur lucru prietenilor noștri ruși în perspectiva acestui Armagedon ineluctabil. Și anume că ei trebuie să se sprijine pe spiritele deșteptate și rebele ale Occidentului pentru a putea obține victoria. Trebuie să lucrăm umăr la umăr pentru a putea birui răul. Noi cunoaștem bine Diavolul, el trăiește printre noi de atâta amar de vreme...

Levan Vasadze (Georgia):
**“Înhumarea lui Lenin nu trebuie văzută
ca un act fizic, ci metafizic”**

**Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice
ale Revoluției din Octombrie?**

Schisma sub Patriarhul Nikon (Raskol), care a fost rezultatul spiritului imperial rusesc sigur de propria valoare, poate fi descris astfel: “Noi suntem a treia Romă, singurul bastion al Creștinătății. Prin urmare, atunci când vorbim în Rusia despre teologie, nimeni altcineva nu mai are dreptul să intervină în acest domeniu, nimeni altcineva din lumea ortodoxă nu poate să ne ajute, întrucât noi înșine le știm pe toate”.

Rezultatul a fost RASKOL-ul. A urmat scindarea dintre popor și elite. Această diviziune a devenit din ce în ce mai adâncă și a culminat în reformele anticreștine ale lui Petru cel Mare. Din acel moment, a fost doar o chestiune de timp când anume poporul se va ridica împotriva elitelor, și nu mai conta câtuși de puțin dacă pretextul ce va declanșa această revoltă va fi unul de ordin intern sau extern.

**De ce această lovitură de stat s-a produs anume în
Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de
import” ?**

Ca urmare a acelei sciziuni fundamentale invocate mai sus, ideologia marxistă, inspirată de masonerie, a găsit un sol fertil în inimile și mințile poporului rus, care, acceptând această otrăvă marxistă venită din Occident, a formulat următorul mesaj (subconștient) pentru propriile elite: “Dacă tot râvniți spre Europa Occidentală, atunci noi vă vom da această Europă de Vest în versiunea ei originală. Însușindu-ne hegemonia voastră, noi vă vom anihila și ne vom ridica pentru a veni în întâmpinare discursului occidental, fără participarea voastră în calitate de intermediari și stăpâni”. Așadar, compromisurile comise de către elite în domeniul purității spirituale, care au fost urmarea logică a RASKOL-ului (acesta fiind la rândul său rezultatul opacității mentale imperiale), a condus spre răscularea popoului împotriva respectivelor elite. “Dușmanul

clasei mele este prietenul meu” a devenit un mesaj mult mai important decât “Dușmanul țării mele este dușmanul meu”.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriei?

“Haina” marxism-comunismului a fost țesută de către niște ideologi vest-europeni (cu precădere evrei). Însă atunci când a ajuns să fie îmbrăcată cu forța pe trupul slav, aceasta a devenit, după multe victime și sacrificii, mai umană decât a fost concepută inițial de către croitorii săi. Această umanizare a straielor comuniste de către slavii de răsărit, caucazieni și popoarele Eurasiei a durat aproximativ treizeci de ani teribili (1917-1947). Mai întâi, umanizarea a fost necesară pentru a se apărat de ghimpia sufocanți ai straielor respective (troțkismul) și de ploaia de foc a fascismului, acestea fiind realizate totuși de către Iosif Stalin, care, n-a fost nici pe departe un sfânt. Către mijlocul anilor 40, haina comunistă de pe trupul rusesc a fost supusă unui proces de umanizare și moralizare atâta cât a fost posibil (chiar dacă acest corp a avut de suferit cumplit) în limitele adimișiile ale umanizării marxismului. Astfel, pe scurt, o haină de o slujenie extremă a început să arate cât se poate de drăguț, după ce a fost îmbrăcată forțat pe corpul slav. Și totuși, prin definiție, această haină trebuia să fie smulsă și aruncată de pe corp, întrucât nu contează cât de drăguț a fost prelucrată de către slavi și celelalte națiuni conlocuitoare, pentru că ea a fost țesută inițial ca o cămașă a morții.

Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Personal nu cred că rămășițele virusului comunist pot fi comparate în nocivitatea lor cu un alt virus, de asemenea importat din Occident - liberalismul, care de această dată n-a mai luat aspectul unei haine ca în cazul comunismului, ci a fost injectat direct în venele corpului slav, iar la ora actuală, cu fiecă nouă injecție, circulă din ce în ce mai intens. Acest virus mai pătrunde pe cale nazală și prin sistemul respiratoriu (direct din aer) și încă nu se întrevide nici o salvare de la el. Organismul devenind din ce în ce mai tolerant față de respectiva otravă, s-ar putea ca în curând acesta să nu

mai fie conștient de faptul că este otrăvit și că în loc de sânge prin venele lui curge virusul liberalismului.

Cât privește rămășițele virusului comunist (biserici transformate în muzee, un fals colectivism populist în loc sobornicitate, pasivitate socială în cazul oamenilor decenti versus activism social al oamenilor indecenți, ineficiența întreprinderilor de stat etc.), așa cum am mai spus, acestea rămân a fi slute, ele fiind, totuși, niște trăsături mai puțin nocive ale Rusiei de azi.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Personal nu sunt de acord cu ideea precum că URSS-ul ar fi reprezentat ceva bun, întrucât aceasta a amânat liberalismul cu șaptezeci de ani. Dacă URSS-ul a reprezentat și ceva bun, asta s-a întâmplat în pofida marxismului și grație inerției creștine a slavilor și georgienilor, și în general datorită inerției tradiționaliste a popoarelor conlocuitoare în acel spațiu. Însă dacă ne-am fi păstrat monarhiile noastre ortodoxe, am fi rezistat mult mai eficient în fața liberalismului și am fi fost astăzi mult mai bine pregătiți. Așadar, aspectele pozitive care au existat sub regimul comunist au fost pozitive nu datorită marxismului, ci în pofida acestuia și grație moștenirii creștine și tradiționaliste (inclusiv tradițiile islamică, iudaică, budistă și altele din societățile noastre).

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirile și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Pentru mine, aceste ideologii (laolaltă cu fascismul) sunt niște bastarzi ai aceluiași diavol și niște târfe ale Babilonului (urbanismul matriarhal). Ca orice bastard, aceștia nu-și cunosc adevărații părinți și ca niște adevărați fii ai demonului ei luptă unul împotriva altuia. Fiii lui Dumnezeu nu se luptă între ei. Similitudinile între toate cele trei ideologii (nu doar două) sunt evidente: ura împotri-

va creștinismului și implicit împotriva ființei umane, dorința unei hegemonii mondiale și promisiunea unui paradis terestru. Diferențele dintre acestea sunt evidente – este vorba despre trei exponenți diferiți ai celor trei ideologii: individul, clasa și rasa în calitatea de subiecți ai respectivelor teorii.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Cred că deja am răspuns la această întrebare: toate trei, inclusive comunismul, reprezintă călăreții Apocalipsei; suntem în așteptarea celui de-al patrulea și ne rugăm ca noi înșine să nu devenim unul dintre aceștia.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Rusia trebuie să înceteze, oriunde este posibil, distrugerea integrității teritoriale a republicilor ex-sovietice și trebuie să înceapă refacerea lor. Astfel, ea nu va mai fi privită ca un stat inamic de către aceste republici, iar Statele Unite nu vor mai fi “salvatorul și protectorul” lor. Doar în felul acesta Rusia poate dezarma americanii de rolul lor “pozitiv” în fostul spațiu ex-sovietic.

De exemplu, în cazul Georgiei rușii trebuie să pună capăt separatismului kartvelo-fobic, vinovat de genocid, fascist (care a ucis circa 10.000 de georgieni, a batjocorit și a exilat 500.000 de georgieni din casele lor) în Abhazia și în Samachablo, și atunci în Georgia nu va mai exista rusofobie, care și la ora actuală este extrem de neînsemnată, și asta în pofida nemaipomenitului caz de anexare a 22% a teritoriului, profanării bisericii și încălcării frontierei, în urma căreia fiecare al optulea cetățean a devenit refugiat. La ora actuală există o singură soluție: Rusia trebuie să anunțe revenirea refugiaților georgieni în casele lor sub garanția acesteia, iar după ce refugiații vor reveni la casele lor, Georgia, drept răspuns, trebuie să

renunțe la aspirațiile ei pro-NATO. Dacă asta nu va fi făcut, atunci, generația noastră îmbătrânind și murind, o parte a georgienilor mai tineri, cărora s-ar putea ca în viitor să le pese mai puțin de Abhazia și Samachablo, deoarece nu le-au văzut niciodată cu ochii lor, ar putea vota pentru NATO fără aceste teritorii, așa cum tot mai mulți tineri sârbi aspiră spre UE fără Kosovo. Astfel, oricât ar părea de ciudat, în acest caz Rusia va obține un rezultat opus celui dorit, în timp ce americanii își vor atinge scopul râvnit.

Aceeași strategie ar putea fi extrapolată, cu anumite adaptări, asupra altor republici ex-sovietice. Dacă Rusia este văzută ca un integrator, și nu ca un dezintegrator al acestor republici, asta va nimici rusofobia și îi va restabili puterea, atât pe cea *soft* cât și pe cea *hard*. Dacă, însă, Rusia va continua să dezintegreze aceste republici, ea va copia dublele standarde americane, pierzându-și autoritatea morală și devenind ostaticul celor care au mai mulți dolari și arme. Dar și mai grav este faptul că promovând crearea unui șir de mini-state (doar în aparență și temporat loiale Rusiei) în jurul granițelor sale, Rusia pregătește terenul pentru propria sa dezintegrare. Așadar, Rusia ar trebui să-și înfrunte instinctele emoționale și să urmeze legitățile geopoliticii.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăciri?

Modelul imperial (în acest caz rusesc) este simfonia între Stat și Biserică. Este foarte greu de atins un astfel de echilibru, care până la urmă ajunge să eșueze. Modelul kartvelian este unul opus: Biserica și Identitatea în pofida Statului, în mod ideal datorită Regelui, atunci când acesta este un bun creștin. Dar și în acest caz birocrății subordanați Regelui sunt întotdeauna răi. Și asta e exact în spiritul înțelepciunii biblice: puterea pământească aparține demonului. Ambele modele pot fi perfecționate mult mai ușor în urma restaurării monarhiilor atât în cea de-a treia Romă, cât și în

cel de-al doilea Ierusalim. Ambele au nevoie una de cealaltă și ambele nu pot fi realizate una fără de cealaltă. După restaurarea celor două monarhii, ele se vor completa și se vor proteja una pe alta, atât fizic, cât și spiritual. Până atunci, însă, orice apropiere între Putere și Biserică (în special în Imperiu) va îndepărta de Biserică mulți cetățeni infectați de liberalism.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS masonul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Patriarhul Ilia al II-lea mi-a dat cel mai bun răspuns la această întrebare. El a spus: “Pământul încă nu vrea sa-l primească pe Lenin pentru ceea ce a făcut el planetei prin intoxicarea ei. Este cea mai grea pedeapsă pentru un suflet”. Așadar, înhumarea lui Lenin nu trebuie văzută ca un act fizic, ci metafizic. Nu este vorba despre o decizie pe care ar trebui s-o ia conducătorii sau chiar poporul, când anume ar trebui să fie înmormântat Lenin. Acest lucru va deveni posibil atunci când bunul Dumnezeu va considera că paharul s-a umplut.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

În mod paradoxal, în țări ca Georgia anume tradiționalismul rus este cel care face munca tradiționaliștilor georgieni mult mai dificilă. Ambele popoare având valori creștine identice, noi suntem acuzați că am fi spioni ai Kremlinului, ceea ce reprezintă cel mai de

moarte păcat de care poate fi acuzat cineva într-o Georgie amputată de Abhazia și Samachablo. Cu părere de rău, asta ne face mai puțin convingători, în special printre tineri, căreia i se spune: “Uite, ăștia ca Vasadze propagă ceea ce propagă și Putin, prin urmare ei sunt în aceeași tabără cu cei care au ucis, violat și exilat națiunea noastră”.

În general, ascensiunea tradiționalismului în regiunea noastră poate avansa doar dacă noi vom depăși faza rezistenței față de liberalism și vom propune o ideologie de alternativă. În acest sens trebuie să propunem un Discurs Afirmativ al Tradiției și să prezentăm un proiect al unei noi paradigme socio-economice. Personal cred că Rusia, cu marile ei resurse fizice, are mai puține șanse să scape de una singură de ocupanții care sunt mereu interesați de resursele ei. Prin urmare, consider că ea trebuie să se reconcilieze și să apere Saqartvelo, ce reprezintă sera în care crește Discursul.

Așadar, singurul algoritm pe care îl văd (deși pare la ora actulă nerealist și utopic) este următorul: Rusia ajută la reunificarea Georgiei, o protejează și o sprijină. Georgia adoptă prima constituție post-liberală din lume, în care FAMILIA apare ca subiect principal, iar liberalismul, marxismul și fascismul sunt deopotrivă interzise. Acest model ar putea fi Modelul Caucasian. Ulterior, acest model este implementat în întreaga regiune a Caucazului, iar atunci când este perfecționat, el este pregătit pentru a fi introdus în cuprinsul vastelor spații ale Eurasiei.

IbenThranholm, jurnalistă, teolog (Danemarca):

”Așa cum regimul sovietic și-a creat propria religie, la fel a procedat și liberalismul în Occident”

1. Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

În 1917, în ajunul Revoluției Bolșevice, trei copii păstori din Fatima, Portugalia, au mărturisit că au văzut-o pe Maica Domnului. Copiii au spus că Sfânta Maria le-a transmis că Rusia ar urma să răspândească ”erorile ei în întreaga lume”, dar dacă poporul se va ruga, națiunea se va întoarce la credință și acolo va fi pace. De ce s-a arătat Sfânta Marie și a cerut oamenilor să se roage pentru Rusia, dacă revoluția a urmărit doar scopuri de distribuție economică și schimbări politice, și nu ar fi vorba despre o devastatoare ideologie anticreștină? Preacurata Maria le-a mai spus copiilor că dacă Rusia se va consacra Preacuratei Sale Inimi, ea se va transfigura spiritual și acolo va domni pacea.

Mesaajul Maicii Domnului la Fatima arată că există o legătură puternică între lumea spirituală și cea politică. Învățătura profeților din Vechiul Testament arată că atunci când oamenii părăsesc calea Domnului, asta conduce la probleme de ordin economic, social și la războaie. Remediul este politic, însă rădăcinile sunt spirituale. Această realitate este uitată și ignorată de cei mai mulți istorici și gânditori politici moderni, și totuși anume acest este motivul principal care explică de ce revoluția rusă a avut loc pentru prima dată anume acolo.

Pentru a avea o înțelegere mai profundă asupra originilor revoluției, este important să ne aplecăm asupra a ceea ce au profetizat sfinții ruși despre acele evenimente acum un secol. Starețul Aristocle al Moscovei scria în 1918:

“Un rău va cuprinde în curând Rusia, iar acolo unde vine acest rău, râuri de sânge se vor vărsa. Nu este vorba despre sufletul rusesc, ci despre o impunere peste sufletul rusesc. Nu este vorba despre o ideologie, nici despre o filosofie, ci despre un duh ce vine din iad.”

Înainte de asta, chiar în anul 1833, sfântul Serafim de Sarov de asemenea a prezis viitoarea revoltă politică ca având origini spirituale. El scria:

”Până la nașterea antihristului se va întâmpla un război mare și îndelungat și o groaznică revoluție în Rusia... Se va întâmpla moartea multor oameni fideli patriei, jefuirea bunurilor bisericesti și mănăstirești; pângărirea bisericilor Domnului; nimicirea și jefuirea averilor oamenilor buni, râuri de sânge rusesc se vor vărsa... Însă Dumnezeu va avea milă pentru Rusia și o va conduce pe calea unor mari suferințe spre glorie”.

Țarul Nicolai II a fost înainte de orice un creștin ortodox. Ascultarea mai curând decât emanciparea a constituit viziunea lui asupra lumii. Răsturnarea și uciderea țarului este o altă dovadă a originilor spirituale ale revoluției. Pentru a instaura o societate bolșevică, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, țarul, trebuia înlăturat și distrus.

2. De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre ”un proiect de import”?

Marxismul este o idee occidentală care a fost importată în Rusia.

O serie de profeți și sfinți ai Rusiei în secolul XIX – dar și unii laici precum Dostoievski – au prezis Revoluția ce urma să se abată asupra Rusiei. Ei au văzut asta ca pe un rezultat al necredinței, al deșertăciunii lumești și al unei atitudini pur formale față de Ortodoxie, deviate de la credința ardentă și jertfelnică pe care o cere Ortodoxia. Unii au văzut asta în termeni mai generali, ca pe un teribil dezastru, gata să năpădească pământul Rusei, așa cum a fost episcopul Teofan Zăvorâtul, care, privind la lipsa de credință creștină adevărată la atât de mulți oameni, exclamase: În o sută de ani, oare ce va mai rămâne din Ortodoxia noastră? Alții au văzut într-o manieră mai specifică groaznică Revoluție, care se va răspândi peste tot pământul. Astfel, sfântul Ioan de Kronstadt a spus într-o predică rostită în 1904:

”Rusie, dacă te vei lepăda de credința ta, așa cum mulți intelectuali s-au lepădat, atunci nu vei mai fi Rusia sau Sfânta Rusie. Iar dacă în mijlocul poporului rus nu va exista pocăință, atunci

*sfârșitul lumii este aproape. Dumnezeu îl va da la o parte pe cuvi-
osul Țar și va trimite un bici în persoana unor conducători lipsiți
de evlavie, cruți și autoprocamați, care vor inunda întreg pământul
cu sânge și lacrimi”.* (Father John of Kronstadt, 50th Anniversary
Book, Utica, NY, 1958)

Astfel, anume această lipsă de credință a îngăduit dușmanilor
Creștinătății să folosească tulburările politice și sărăcia materială a
oamenilor pentru a crea o mișcare revoluționară.

Studiind cauzele tragediei Rusiei din secolul XX, filosoful
creștin și politic rus Ivan Ilyin (1883-1954), scria:

*“Revoluția rusă este rezultatul crizei religioase pe care o tră-
im acum și încercarea de a instaura un sistem public și de stat
anticreștin, conceput inițial de către Friedrich Nietzsche și realizat
economic și de către Karl Marx. Acest virus anticreștin a fost ex-
portat în Rusia din Vest... Pierzând legătura noastră cu Dumnezeu
și cu tradiția creștină, lumea a devenit oarbă moral și cuprinsă de
materialism, iraționalism și nihilism.”*

Deși socialismul și comunismul au reprezentat nișe idei impor-
tate din Vest, implementarea lor a fost atât de reușită în Rusia,
deoarece credința în Dumnezeu a fost slăbită.

**3. Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, nu-
mită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și
trăsăturile definitorii ale sovietolatriei? Cum ați explica
faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac viru-
sul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte
țări din fostul lagăr socialist?**

Idea potrivit căreia comuniștii au încercat să creeze un gu-
vern bazat pe valorile creștine fără Hristos a devenit un loc comun
în ultimii ani. Din păcate, comuniștii chiar au parodiat credința
creștină rusă în moaștele sfinte prin îmbălsămarea și expunerea
corpului lui Lenin în Piața Roșie. În religia comunistă Marx era ca
un fel de Moise, care a condus poporul spre pământul făgăduinței.
Lenin a fost ca un Hristos. El a fost un băiat simplu, născut într-o
familie săracă, dar el a venit la putere, Revoluția a fost ca un Paște,
renașterea statului. Stalin a fost ca un apostol, care împrăștie
învățătura pretutindeni în lume. Comunismul a folosit Creștinismul
ca pe o matrită.

Cu toate acestea, e o confuzie faptul de a spune că Uniunea Sovietică a fost anticreștină. Ideologia comunismului de stat a existat. Însă în realitate milioane de ruși continuau să-și trăiască viața creștină în pofda faptul că a merge la biserică era periculos. Sub comunism mulți ruși s-au concentrat asupra moralei de familie, trăind o viață modestă și umilă și făcând multe sacrificii pentru copiii lor, acestea constituind valorile creștine de bază. Iar unii chiar și-au păstrat credința ortodoxă și și-au botezat în taină copiii.

Dacă mai rămân unii "sovietolatri", să nu uităm că rușii au învățat această religie anticreștină timp de 75 de ani. O abolire a sovietolatriei nu se poate produce imediat. Oamenii care au fost deformați timp de generații prin minciună, nu se pot descotorosi de ea complet, este nevoie de un schimb de generații. Totuși, marele pericol pentru Rusia nu sunt reminiscențele sovietismului, ci tentația oamenilor instruiți de a maimuțări liberalismul occidental și de a repeta aceeași greșeală încă o dată.

4. Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

ceste aspecte sunt neglijate, deoarece liberalismul neagă existența oricărei metafizici. Singurele aspecte care contează în acest sistem de referință, sunt cele de ordin material și tehnic. Cel care respinge acest sistem de referință și, dimpotrivă, afirmă întăietatea religiei, spiritului și metafizicii, acesta în accepția liberalismului, în mod sigur greșește, dacă nu cumva e deraiat. Ideologia anticreștină acționează încă în plină forță în Occident.

Cu toate acestea, acum câteva decenii Occidentul de fapt avea o anume sensibilitate față de aspectele spirituale, însă mai târziu a pierdut toate acestea. Dacă în anii cincizeci întrebai americanii ce ar sta în miezul conflictului dintre Est și Vest, ei ar fi răspuns "antreprenoriatul liber" în comparație cu socialismul, dar ar mai fi spus despre credința în Dumnezeu versus "comunismul ateu".

Organizația bărbaților catolici "The Knight of Columbus" (Cavalerul lui Columb) a făcut lobby cu succes pe lângă Congre-

sul american pentru a introduce în Jurământul de Credință depus în fața drapelului național formula ”o națiune sub oblăduirea lui Dumnezeu” ca o muștrare adusă ateismului sovietic. La ora actuală toate acestea s-au pierdut aproape în întregime. Aruncând o privire retrospectivă, totul era văzut atunci prin prisma economiei: socialism versus ”capitalism” (care e, de altfel, un termen marxist).

La ora actuală Occidentul este dominat la scară largă de către marxismul cultural. Chiar și partidele de dreapta și cercurile conservatoare sunt influențate de către acesta. Scopul final al marxismului cultural constă în distrugerea culturii creștine. Prin urmare, acesta ignoră sau elimină orice referință la spiritualitatea creștină la nivel ideologic și politic.

5. În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?

În pofida oricăror aparențe potrivit cărora America ar fi respins în mod ferm comunismul sovietic în timpul Războiului Rece, a existat un puternic curent subteran de îndoctrinare marxist-leninistă în multe, dacă nu cumva în majoritatea universităților și instituțiilor de învățământ, în presă și în comunitățile artistice din Occident în anii șaizeci-șaptezeci, care n-a fost contestată sau contrabalansată niciodată prin valori patriotice americane fundamentale.

Această stare de lucruri s-a manifestat în mod special în industria divertismentului. O serie de grupuri rock și pop, cu mesajul lor de ”justiție socială”, îmbrăcat în melodii populare ”spirituale”, au fost de fapt mai de folos KGB-ului decât cineva care predica de la amvon doctrina marxist-leninistă. Acest proces a fost realizat de către americani și pentru americani din cauza lipsei de morală. Majoritatea oamenilor, care au fost instruiți în anii șaizeci, intelectualii respectivi ocupă la ora actuală poziții cheie în guverne, în serviciul civil, în mass media și în sistemul de învățământ. Din această stare de lucruri a rezultat ideologia marxismului cultural, care constă în erodarea tuturor tradițiilor și valorilor, astfel fiind

distruse temeliile culturii iudeo-creștine. În acest sens comunismul și liberalismul sunt ca doi frați gemeni.

Țintele principalele liberalismului sunt credința religioasă, educația, mass-media, cultura și politica frontierelor deschise. Imigrația de masă este un alt instrument folosit de liberalism în scopul distrugerii culturii iudeo-creștine.

Atunci când credința în Dumnezeu este înlocuită cu materialismul, așa cum a fost în cazul Uniunii Sovietice, acest proces are efect asupra sufletelor oamenilor. Desigur, același lucru este adevărat și în cazul Occidentului, unde materialismul consumist, nu mai puțin lepădat de Dumnezeu decât bolșevismul, și-a consolidat aderența și nu dă nici un semn de relaxare. Într-adevăr, asta a declanșat un adevărat război contra însăși naturii umane, în mod special cu referință la tot ce ține de sexualitate.

Toate acestea au devenit la ora actuală o pseudoreligie în Occident. Așa cum regimul sovietic și-a creat propria religie, la fel a procedat și liberalismul, care operează cu un soi de trinitate: alegeri, piață liberă și drepturile omului (inclusiv căsătoriile între persoanele de același sex). Toate acestea sunt prezentate ca fiind sacrosancte. În liberalism libertatea este separată de adevăr (în sensul creștin), iată de ce chiar și libertatea, și democrația apar din ce în ce mai pronunțat în multe dintre țările vestice ca realități totalitare.

6. Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Runda inițială a marxismului, instaurat în Rusia în 1917, a ținut în special de reformele economice și de distribuirea resurselor financiare. Acest model s-a prăbușit odată cu căderea Uniunii Sovietice. Nimeni nu se mai luptă pentru socialismul de stat. Companiile multinaționale sunt cele care au preluat acest rol. Totuși, spiritul comunismului mai trăiește în Vest, care este leagănul marxismului, sub forma unei false compasiuni, a libertății și a egalității într-o măsură absurdă.

Cea de-a doua venire a marxismului, care se desfășoară acum în Occident, capătă forma politicilor identitare, care țințesc să

șteargă orice urmă a diferențelor de ordin rasial, de gen, cultural și religios prin utilizarea armei granițelor deschise și a imigrației în masă. Ținta specială a acestuia este familia tradițională, care este atacată în mod constant și vicios în scopul de a crea o cultură, în care identitatea și relațiile fundamentale sunt dizolvate. Transgenderismul reprezintă încă o cale de depravare a omului în identitatea lui fundamentală. Toate acestea se fac în scopul de a i se permite statului sau marilor corporații transnaționale să controleze acești indivizi, care nu mai știu deja cu certitudine cine sunt cu adevărat. Așa cum comunismul sovietic a dezmembrat distincțiile dintre clasele economice, marxismul cultural și multiculturalismul vor distruge orice identitate și distincție de ordin național în scopul facilitării unui control global asupra maselor. Bărbatul creștin, prezentat ca supermacist, este azi noul capitalist sau nobil, care trebuie să urce pe eșafod, asemeni țarului și curtenilor săi. Acuzațiile de "hate-speech" (discursuri de ură) reprezintă o nouă formă de cenzură, pe care o practică stângiștii radicali pentru a menține controlul asupra întregului discurs. Mass-media a manipulat conceptul de adevăr dincolo de orice recunoaștere a adevărului și minciunii.

Așa cum putem vedea din evoluțiile curente din SUA, în special după confruntările violente din Charlottesville, ca și din dezordinile și violențele instigate de către mișcări de tipul "Antifa" și "Black LivesMatter", este cazul să ne întrebăm dacă vom fi în curând martorii unui Octombrie Roșu la Washington. Doar în câteva săptămâni țara ar putea fi aruncată pe marginea crizei, iar ca urmare a crizei – schimbarea violentă a puterii, a structurii sociale și a economiei, după care va începe o perioadă de normalizare, care va aduce un nou regim. Am văzut cum au fost aplicate aceleași metode în Orientul Mijlociu în timpul Primăverii Arabe și pe Maidanul de la Kiev în timpul loviturii de stat din 2014. Societatea occidentală urmează la ora actuală același proces, cu destabilizări organizate cu ajutorul unor mișcări radical stângiste și dominanța luptătorilor pentru dreptatea socială.

Profesorul Mark Bray, un istoric și lector la Dartmouth, autorul unei cărți noi, intitulată "Antifa: The Anti-Fascist Handbook" (Antifa: Manualul Antifascist), definește mișcarea "Antifa" într-un interviu pentru NBC News astfel:

“Este în temei o politică sau o activitate de autoapărare social-revoluționară. Este vorba despre politici ce reunesc laolaltă comuniști, socialiști, anarhiști și diverși stângiști radicali în scopul declarat de a combate extrema dreaptă”.

În cadrul interviului Bray explică precum că ”antifasciștii sunt motivați de rezistența contra fascismului și își dau cu părerea dacă aceștia sunt etic rezonabili în calitate de autoapărare în fața fascismului și nazismului”.

Rezistența față de ”vechea, conservatoarea Americă”, care e vizibilă și în demontarea monumentelor, este la ora actuală atât de puternică, încât cei aflați în opoziție față de Trump consideră că este rezonabil să discute dacă mișcările radicale de stânga sunt ușor de apărut sub aspect etic în lupta lor împotriva a ceea ce ei numesc fascism și a politicilor pe care pretind că le-ar reprezenta Trump.

Această situație este de o asemănare stranie cu evenimentele politice ce au condus la revoluția din Octombrie din Rusia anului 2017. ”Antifa”, doborârea statuilor și marșul asupra Washingtonului amintesc acum de răscoala revoluționară bolșevică, care a doborât guvernul în 1917, iar mai târziu l-au asasinat pe Țarul Nicolai II și familia lui.

Democrații au încercat să-l destituie pe Președintele Trump și președinția acestuia împreună cu stângiștii radicali încă înainte de inaugurarea acestuia, iar asta ar putea conduce acum la o lovitură de stat după asemănarea revoluției bolșevice din Rusia.

În mod paradoxal, este vorba de o mișcare politică ce organizează această isterie de acuzații privind implicarea rușilor în alegerile democratice din America, Trump fiind învinuit că a colaborat cu rușii. Stângiștii radicali urăsc Rusia pentru că nu-i pot ierta abandonarea marxismului și îmbrățișarea valorilor conservatoare, creștine, drept fundamente ale Rusiei de azi.

7. În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporu-

lui german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Evident, Rusia n-a repudiat totalitatea experienței sale sovietice în felul în care Germania (Germania de Vest ca stat succesor) a făcut-o. Monumentele lui Lenin au rămas în picioare în majoritatea orașelor rusești, realizările istorice din perioada sovietică (cum e Victoria din 1945) sunt sărbătorite în mod public. Cu toate acestea, analogia care se face deseori (și desigur ecuația) în presa de limbă engleză dintre Uniunea Sovietică și Rusia de azi este falsă: Rusia post-sovietică a respins în mod public marxism-leninismul ce alcătuija filosofia politică și economică a statului sovietic, la fel cum a procedat mai târziu în cazul frontierelor, ca și în cazul renunțării la rolul global de supraputere în opoziție ideologică față de Vest. Pe de o parte, analogia servește la negarea legitimității intereselor rusești sau a nevoii de a se ține cont de ele și de moralitatea care determină anume astfel de metode, aplicate prin intermediul instrumentelor comune ale diplomației; pe de altă parte, asta servește drept acoperire, respingerea apriorică a oricărui criticism din partea Rusiei (mai târziu, în numele valorilor conservatoare) a filosofiei publice occidentale fundamental liberale. Primii beneficiari ai acestei stări de lucruri sunt elitele guvernante din Statele Unite și aliații acestora, ca și intelectualii de notorietate publică de acolo, atât de stânga, cât și de dreapta.

8. O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Bolșevicii au dorit să eradicheze trecutul și să înceapă o lume nouă, până și prin instituirea Anului Zero. (Discipolii lor din Cambodgia au declarat literalmente în 1975 Anul Zero, fapt comparabil cu Anul Unu instituit de revoluționarii francezi în 1792.) Trecutul

era un gunoi lipsit de orice valoare, bun de aruncat. Însă Rusia de azi n-ar trebui să se dedea tentațiilor bolșevicilor. A existat o guvernare proastă, cu o ideologie rea, dar oamenii reali au trăit, au construit, au suferit, au ridicat trei generații. Și n-ar fi corect ca toți acești ani sau oamenii care au trăit atunci să fie aruncați la coșul de gunoi.

În schimb este mai bine să se arunce o privire mai atentă asupra resurecției Bisericii Ortodoxe Ruse și a credinței în societatea post-sovietică.

Din momentul prăbușirii comunismului, Rusia a cunoscut o majoră renaștere spirituală și o resurecție a Bisericii fără precedent în istorie. De la începutul anilor 1990 sute de mii oameni au fost botezați în orașe și sate pe întreg teritoriul țării. E cu totul remarcabil faptul că începând cu 1991 au fost restaurate sau deschise circa 26 000 de biserici și 800 de mănăstiri pline de călugări și călugărițe tinere. Pentru următorii câțiva ani este planificată deschiderea a încă 2 000 de biserici doar în Moscova. Negarea existenței lui Dumnezeu sau persecuția creștinilor nu mai sunt o problemă în pământurile dominate altă dată de comunism. Ce oare am putea pretinde mai mult, atunci când vedem că președintele Vladimir Putin, un vechi agent KGB, nu doar că este conștient și înțelege dorința profundă a poporului de a-și redescoperi rădăcinile religioase, ci și-a asumat rolul de apărător al creștinismului la scară mondială. Pentru cei care citesc discursurile lui Putin (foarte rar expuse în presa secularistă din Occident) este evident faptul că credința lui creștină este una centrală în politicile sale. Putin a ținut o cuvântare la Forul de la Valdai în septembrie 2013 în fața reprezentanților din majoritatea țărilor europene. Partea centrală a intervenției sale ținea de valorile creștine:

“Putem observa cât de multe țări euro-atlantice resping propriile rădăcini istorice, inclusiv valorile creștine ce constituie însăși temelia civilizației occidentale. Acestea neagă principiile morale și toate identitățile tradiționale: națională, culturală, religioasă și chiar sexuală. Ele implementează politici ce egalează familiile numeroase cu parteneriatele dintre persoanele de același sex, credința în Dumnezeu cu credința în Satan. (...). Fără valorile încorporate în creștinism, fără standardele de moralitate ce s-au format timp de

milenii, oamenii își vor pierde demnitatea umană. Noi considerăm firesc și just să ne apărăm aceste valori. Fiecare trebuie să respecte drepturile minorităților de a fi diferite, însă drepturile majorității nu trebuie să fie puse în discuție”.

În Rusia de azi vechiul conflict dintre Biserică și stat a rămas în trecut. Putin a cultivat relații strânse cu Patriarhul Kirill, capul Bisericii Ortodoxe Ruse, adoptând politici conforme cu valorile tradiționale creștine. În 2013, în cadrul unei întâlniri oficiale cu Patriarhul Kirill, Putin a spus: ”Sperăm să continuăm parteneriatul nostru multilateral și pozitiv cu Biserica Ortodoxă Rusă. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a o ajuta să devină mai puternică. Trebuie să continuăm colaborarea noastră și munca în comun pentru a consolida armonia în societatea noastră cu înaltele valori morale”. Și nu e de mirare că Patriarhul Kirill l-a numit pe Putin ”Minunea Domnului”.

Viziunea lui Putin asupra Rusiei reflectă din ce în ce mai mult etica Bisericii. Putin practic a scos în afara legii avorturile în Rusia, a stopat propaganda homosexuală printre minori. El susține cu tărie căsătoriile tradiționale, în special căsătoriile religioase, acordând ajutor financiar cuplurilor care au doi copii. În toate școlile din Rusia a fost introdusă studierea obligatorie religiei, în unitățile militare a fost restabilită instituția de capelan, iar sărbătorile religioase au devenit sărbători oficiale ale Rusiei; a fost instituit un program național de reconstrucție a bisericilor, care au fost distruse de către comuniști (cea mai cunoscută fiind catedrala Iisus Mântuitorul de la Moscova); susținerea oficială a industriei rusești de producție a filmelor conservatoare, religioase și patriotice.

Poate mai există un grup minoritar de oameni atașați ideii comuniste, dar în jur de 80% a populației se identifică drept ortodocși. Din aceste considerente este corect să spunem că Biserica deja a contribuit în mod remarcabil la depășirea vechiului regim comunist.

9. Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoa-

nelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

În mai 2017 Biserica Ortodoxă Rusă de peste hotare a cerut ca trupul lui Lenin să fie scos din piață. Biserica Ortodoxă a spus că Lenin și toate imaginile lui de pe întreg cuprinsul Rusiei trebuie să fie retrase.

“Eliberarea Pieței Roșii de rămășițele celui mai mare prigonitor și ucigaș al secolului XX, precum și distrugerea tuturor monumentelor dedicate acestuia, trebuie să devină unul dintre simbolurile reconcilierii poporului rus”, - se spunea într-o declarație difuzată de către agenția de stat Interfax. (Biserica Ortodoxă Rusă din străinătate a fost creată de către preoții și credincioșii care au scăpat de regimul comunist și persecuțiile acestuia împotriva tuturor formelor de religie.)

Câteva zile mai târziu un oficial al Bisericii Ortodoxe Ruse, Aleksandr Șipkov a respins ideea scoaterii trupului lui Lenin din mausoleul de pe Piața Roșie, spunând că înainte de a se întâmpla asta, țara trebuie ea însăși să se elibereze de moștenirea sovietică și comunistă.

”Noi înțelegem foarte bine că prezența lui în Piața Roșie nu are nimic în comun cu tradițiile creștine. Însă noi nu putem să ridicăm chestiunea reînhumării lui înainte de a încheia campania de desovietizare și decomunizare în spațiul post-sovietic.” -, a fost citat acesta de către Interfax.

Șipkov a făcut apel de asemenea la un moratoriu aspra oricărui război contra simbolurilor politice în Federația Rusă.

“Suntem martorii faptului cum vecinii noștri imediați utilizează decomunizarea ca pe o scuză pentru declanșarea unor campanii de de-rusificare. Am puteam noi oare să acordăm vreun sprijin acestei operațiuni ideologice? Desigur că nu.”, - a mai spus acesta.

În același timp, deputatul Partidului Liberal-Democrat, Ivan Suharev, a propus ca Vladimir Lenin să fie scos din mausoleul de

pe Piața Roșie ”pentru a pune punct definitiv oricăror discuții prin acordarea liderilor bolșevici a unor înhumări ortodoxe”.

Un sondaj efectuat de către o agenție de stat de sondare a opiniei publice, VTSIOM, arăta în aprilie 2016 că 60% dintre ruși sprijină ideea generală ca Lenin să fie înhumat. Dintre aceștia, 36% sunt de părerea că asta nu se poate întâmpla de o manieră rapidă, în timp ce alte 24% cred că este mai bine să se aștepte până când generația care îl venerază se va trece din viață. În același timp, 32% dintre respondenți au declarat că Lenin trebuie să rămână în mausoleul din preajma Kremlinului.

Nu există nici o îndoială că Biserica Ortodoxă Rusă este de părerea că Lenin trebuie să fie înmormântat în viitor, însă doar atunci când se va coace timpul pentru asta. Comunismul este mort. Dar creștinii trebuie să fie mult mai generoși față de comunism și să nu distrugă monumente și biserici în același stil în care au procedat bolșevicii în Uniunea Sovietică. Strategia Bisericii este nu să învingă comunismul, ci pur și simplu să îi supraviețuiască.

10. În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

În ultimii ani politica Occidentului a eșuat în mod mizerabil. Ea a eșuat prin subestimarea semnificației credinței religioase din țările supuse intervenției occidentale. Cea mai gravă eroare în politica externă rezidă în pretenția că modelul secularist occidental, care cere o separare netă între formele de organizare religioasă și politică, poate fi impusă restului lumii, indiferent de fondul cultural și religios.

Dezastrul total al politicii occidentale în Orientul Mijlociu demonstrează grava eroare a acestei prezumții. Convingerile religioase constituie una dintre principalele cauze ale respingerii democrației occidentale și a repetatelor eșecuri occidentale în politica externă și internă din ultimele două decenii. Respingerea de către Occident

a religiei ca factor valabil al realității i-ar putea răsturna agenda politică, ceea ce oferă oportunități și avantaje Rusiei.

Pentru multe națiuni și popoare din afara spațiului occidental modernitatea înseamnă revenirea la rădăcinile lor religioase. Prin urmare, secolul XXI nu permite separarea geopoliticii de religie. Vladimir Putin e conștient de asta. În februarie 2012 el a făcut un legământ solemn față de Biserica Ortodoxă Rusă că persecuția creștinilor oriunde în lume va constitui o preocupare-cheie în politica sa externă.

Însuși cazul recente intervenții rusești în Siria în lupta împotriva terorismului, protejarea minorităților creștine și apărarea moștenirii creștine în Siria are un rol crucial. Cei mai venerați sfinți creștin-ortodocși au fost sirieni, inclusiv Efrem Sirul, Vasile cel Mare, Ioan Hristostomul.

Din cauza ideologiei sale seculariste, Occidentul nu mai este în stare să protejeze interesele creștinilor în lume, așa cum a fost timp de secole în trecut. Anume aceasta creează acum terorism și fanatism religios ce alimentează orori sângeroase. La ora actuală Rusia este singura mare putere din lume care își asumă responsabilitatea de a proteja creștinii persecutați.

Faptul că Putin reprezintă la ora actuală cea mai mare speranță a creștinilor persecutați va avea un impact asupra strategiei ce se extinde cu mult dincolo de Orientul Mijlociu. Această dimensiune spirituală a politicii externe rusești a fost ignorată complet de către mass-media occidentală. Numărul creștinilor în lume este de 2,3 miliarde. Două treimi dintre aceștia trăiesc în alte părți decât în lumea occidentală, fiind expuși persecuțiilor pretutindeni. Potrivit "Open Doors", 322 creștini sunt uciși pentru credința lor în fiecare lună, 214 biserici și proprietăți creștine sunt distruse și 722 incidente ce implică diverse forme de violență sunt comise contra creștinilor.

Acești creștini prizonieri au nevoie urgentă de un lider, de o mare putere în stare și hotărâtă să îi aperse. În mod evident, ei acceptă ajutorul oferit. Creștinii sirieni resimt un elan și o recunoștință aparte pentru faptul că rușii au făcut un pas hotărât pentru a pune capăt măcelului contra creștinilor care se desfășoară de peste patru ani.

Pentru mulți creștini de pretutindeni Putin poate deveni un Constantin al secolului XXI, acel împărat roman care la vremea lui a ajutat creștinii să pună capăt prigoanei îndurate sub imperiul roman. Constantin a conferit privilegiu Bisericii Creștine care i-au permis să devină suficient de puternică pentru a avea un impact pozitiv asupra societății. Putin se poate dovedi a juca același rol în istoria zilelor noastre și să refacă supraputerea creștină, rol pe care altădată l-a jucat Vestul, dar pe care acesta l-a abandonat.

Atunci când presa occidentală menționează declarația lui Putin despre protejarea creștinilor persecutați, ei analizează această luare de poziție doar ca pe un instrument de expansiune geopolitică, susținând că ea nu este înrădăcinată în credința creștină. Experții occidentali prezintă credința lui Putin ca pe un truc cinic, menit să îi servească propriile interese politice. În orice caz, asta arată abisala ignoranță occidentală față de evoluțiile spirituale care au loc în Rusia din momentul căderii comunismului și încheierii Războiului Rece.

În cartea autobiografică "Prima persoană", publicată în 2000, Putin susține că în prima linie a oricărei legi trebuie să stea valorile morale și faptul că Rusia trebuie să acorde o atenție majoră poziției sale spirituale, în același fel cum o face atunci când e vorba de poziția sa politică sau geografică. Asta arată că Președintele Putin are o înțelegere adevărată a faptului că în această lume temeliile spirituale ale realității politice au un efect profund asupra felului în care se dezvoltă cultura. O cultură viabilă are nevoie de o busolă morală, care pătrunde mai profund decât trecătoarele oportunități politice și dogma secularistă "fă orice dorești".

Iar întrucât un număr mare de creștini trădați de către Occident astăzi privesc spre Rusia ca spre o speranță și protecție, asta poate deschide o nouă cale pentru o influență globală a Rusiei.

Rusia care și-a declarat determinarea de a proteja creștinii persecutați și-a sporit importanța pentru milioane de creștini din lume. Acceptarea acestui rol reprezintă o turnură a jocului pentru creștinătate și concomitent oferă posibilitatea schimbării rolului Rusiei în lume.

Filosoful creștin rus Ivan Ilyin credea în darul și talentul religios al sufletului rusesc și în faptul că Rusia are un rol mesianic

în istorie. El spunea: *"Istoria rusă ține în totalitate de triumful moralității asupra greutăților, ispitelor, pericolelor și dușmanilor"*.

Alți doi proeminenți filosofi creștini ruși, Nikolai Berdiaev (1874-1948) și Vladimir Soloviov (1853-1900) susțineau că misiunea istorică a Rusiei este de a conduce spre unificarea lumii. Rusia va transcende secularismul și ateismul și va crea un regat spiritual unificat. Berdiaev spunea: *"Concepția mesianică rusă a exaltat mereu Rusia ca pe o țară care va ajuta la rezolvarea problemelor umanității"*.

Soloviov n-a căutat să folosească Biserica Ortodoxă Rusă pentru a separa rușii și cultura rusă (față de Occident), el a căutat unitatea religiilor și a culturilor în scopul de a influența o renaștere religioasă și o orientare spirituală, mistică și supranaturală în dezvoltarea omenirii ca opoziție unei lumi materialiste.

Părintele Dmitri Smirnov (Rusia):

“Toate revoluțiile se fac după același calapod masonic”

(Interviul a fost înregistrat pe video la Moscova de către prietenul nostru Alexei Komov, pentru portalul www.flux.md)

A. Komov: Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

Pr. Dmitri: Cele spirituale, în viziunea mea, derivă din faptul că odinioară Rusia a fost o țară ortodoxă. Ce ar însemna asta? Creștinismul rus în tradiția sa ortodoxă constituia codul de conduită de viață, pentru larga majoritate a oamenilor ruși. Ei se aflau sub influența acelor oameni care se consideră conducătorii popoarelor. Însă de la un timp, aceștia au început să-și zică “intelighenția”, de la cuvântul “a gândi”, adică ei sunt tocmai cei care gândesc, iar întrucât cărți în limba rusă despre așa ceva nu existau, ei citeau cărți în franceză, germană, mai rar – în engleză. Ei s-au pătruns de logica și frumusețea gândirii scriitorilor respectivi. Chiar și împărăteasa Rusiei a făcut pasiune pentru ei, dar și țarul rus, Piotr Alexeevici, pe care Europa îl numește cel Mare, și asta pentru că el a căutat să introducă și chiar a introdus în Rusia ceea ce a însoțit în Occident, inclusiv a lichidat instituția patriarhiei. Anume această măsură l-a făcut pe Maximilian Voloșin să-l numească drept primul bolșevic. Însă nu toți oamenii care gândesc sunt de acord cu această apreciere.

A. Komov: Solonevici, în cartea lui “Monarhia populară”, pe care am recitat-o recent, arată în detaliu că acea măsură a lui Petru I reprezintă rădăcina multor probleme, care există până în prezent în Rusia.

Pr. Dmitri: Bineînțeles, pentru că el a creat un anume tip de sistem imperial, care funcționează într-o măsură considerabilă până în prezent, la fel cum în Germania multe dintre legile adoptate pe vremea lui Hitler funcționează până în prezent.

A. Komov: *Desigur, așa cum e, de pildă, cu interzicerea educației în familie, care rămâne în vigoare până la ora actuală. Respectiva interdicție a fost instituită de către Hitler și este încă în vigoare.*

Pr. Dmitri: Anume asta am avut în vedere. Pur și simplu nu este cazul să aprofundăm acest subiect. Așadar, iată primul aspect. Poporul rus s-a pomenit sub influența acelor oameni, care urmau să-l călăuzească spre Împărăția lui Dumnezeu, însă aceștia s-au apucat să-l îndrepte spre crearea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Adică, este vorba de o idee masonică în stare pură, care prin excelență este una anticreștină. Anume aici a început procesul. Ceea ce a și condus încetul cu încetul spre lovitura de stat din octombrie. Momentul respectiv a reprezentat punctul culminant, fiind vorba de o criză. Componenta spirituală: poporul se dezice de Dumnezeu, de Biserică. În acest sens, unul dintre textele-manifest este romanul lui Lev Nikolaevici Tolstoi “Învierea”, el, de fapt, scriindu-și propria Evanghelie. Adică autorul respectiv a fost un soi de apostol, sau, așa cum i s-a spus pe bună dreptate, “oglinza revoluției ruse”. Când citești anumite lucrări ale lui Lev Nikolaevici, deja poți observa: iată fructul s-a copt.

Acum, despre componenta intelectuală. Și aici totul este limpede. Asta pentru că poporul simplu, care avea de regulă doar studii primare, nu putea să facă față intelectualității, nu scria articole pentru ziare. Printre intelectuali au fost, însă, și oameni ca Mihail Osipovici Menșikov, care a fost executat printre primii fără nici un fel de judecată sau anchetă. El scria articole și despre patriotism, și despre creștinism, și despre flota rusă, și despre dragoste. Însă majoritatea celor care scriau, criticau și negau totul. Pentru ei și țarul era rău, și împărăteasa, și toți miniștrii. Chiar și acel ministru, pe care ei înșiși îl alegeau sau îl numeau, peste o săptămână devenea unul rău.

Pentru ei chiar și Nikolai II, care este un sfânt, e rău. Unii până în prezent vorbesc de la microfoane, la TV și radio precum că țarul ar fi fost și plin de metehne, și lipsit de voință. Dar ce contează toate acestea? Echipajul trebui să dea ascultare căpitanului. Împăratul este al doilea în ierarhie după Dumnezeu. Și cu asta – basta, chestiunea este consumată. Iar cel care nu dă ascultare, dacă au

loc operațiunii militare, ajunge în ștreang. După care devine hrană pentru pești. Uite-așa! Altfel nici nu poate fi, de vreme ce ai depus jurământul. Cum adică revoluție? Revoluția este ca o răscoală pe navă. Asta în ceea ce privește aspectul intelectual.

Iar acum despre ideologie.

A. Komov: *Marxismul.*

Pr. Dmitri: Nu, marxismul este doar un caz particular. De fapt, în spatele acestuia stă anume ideologia masoneriei. Pur și simplu marxismul reprezintă un model economic (având un conținut ideologic) destul de articulat sub aspect logic, acesta având un anume farmec asupra cuiva cu studii universitare europene. Iată cheia! Apucă-te și fă. Astfel încât un filosof și gânditor mediocru ca Ulianov a luat totul de-a gata, croind această dogmă în funcție de circumstanțe și transformând marxismul într-o religie. Fiind un om pur rațional, Ulianov nu avea nici un interes pentru masonerie, el nu suferea mistica sub nici o formă. El a fost numit în funcția respectivă, ca de obicei, ca un fel de buldozer. În timp ce Troțki avea o componentă mistică. În plus, acesta e suspectat că ar fi lucrat pentru diverse servicii speciale. În acest sens, Troțki este un om de anvergură. Însă, pentru a doborî Rusia, era nevoie de un fel de Stepan Razin. Iată că Ilici s-a dovedit a fi persoana potrivită. Așadar, omul necesar a fost găsit. Mai rămânea doar să i se dea bani și să i se asigure securitatea. Atât. Lui i se acorda tot sprijinul. La fel cum astăzi este ajutat Mișka Saakașvili. Un om absolut ciudat, da-i-ar Dumnezeu sănătate. Aici totul e clar. La fel ca și în cazul lui Elțîn. Un om bolnav, foarte bolnav. Nu știu dacă este vorba de stadiul doi sau trei, pentru că aș fi avut nevoie de cel puțin cincizeci de minute pentru a mă putea pronunța, fiindcă mă pricep la așa ceva. Anume astfel de oameni sunt selectați, aceștia fac tot ce li se spune.

Iată componenta intelectuală, spirituală și ideologică. Iar sursa acestui fenomen este Satan.

A. Komov: *Vorbim despre rădăcinile fenomenului, nu-i așa, părinte?*

Pr. Dmitri: E clar că acestea sunt la suprafață, ca la mesteceni.

A. Komov: *Iată că și mausoleu și-au făcut, după chipul vechiului zikkurat. Și nu doresc nici până în prezent*

să-l înmormânteze pe Vladimir Ilici. De ce credeți că se întâmplă așa?

Pr. Dmitri: Păi este vorba de o religie.

A.Komov: *Și cine o mai mărturisește la ora actuală?*

Pr. Dmitri: O mărturisesc sacerdoșii lor care au mai rămas în viață.

A.Komov: *Îmi amintesc, părinte, că acum câțiva ani am pledat împreună la o masă rotundă organizată la Duma de Stat pentru ca Vladimir Ilici să fie scos de acolo și poate chiar să fie construită o capelă în locul respectiv.*

Pr. Dmitri: Nu, nu, ferească Dumnezeu!

A.Komov: *Dar de ce este imposibil ca Lenin să fie luat de acolo chiar acum?*

Pr. Dmitri: De ce este imposibil? Cum adică imposibil? Dați-mi un hârleț și îl mut eu de acolo. Ar fi un efort greu pentru mine, deoarece am aritmie cardiacă, dar dacă mi se va spune: “Dă-i zor!”, m-aș apuca de treaba asta chiar deseară. Cum adică: “imposibil”? Uite, pe Stalin, corifeul tuturor popoarelor, l-au îngropat peste noapte, și nimeni nici n-a crâcnit. Însă la ora actuală în țara noastră s-a creat o anumită situație. Atâta libertate precum e la noi, nu mai există în nici o țară: a) nicăieri în lume și b) în Rusia nu a existat niciodată. Iată de ce vor crâcni, și încă destul de mult. Însă conducătorii noștri, ca niște politicieni înțelepți, nu doresc nici un fel de tulburări, deoarece într-adevăr, rămășițele corpului lui Lenin nu sunt atât de importante, încât de dragul lor să provoci chiar și niște tulburări neînsemnate. Eu, de pildă, sunt în totalitate pentru așa ceva, dar una e părerea mea personală, pe care o pot exprima ca un om liber a unei țări libere, și cu totul altceva e atunci când este vorba de politicieni, care se ocupă de așa ceva. Ei știu mai bine.

A.Komov: *Recent Konstantin Malofeev, pe care îl cunoaștem foarte bine ambii, a devenit liderul mișcării “Vulturul Bicefal”, care își propune să propage ideea monarhistă în Rusia, rehabilitarea monarhiei în Rusia. Ei inițiază la modul serios o campanie, care să pregătească opinia publică astfel, încât după următorul termen al lui Vladimir Vladimirovici, în 2024, să convoace o Aduna-*

re constituantă și să instituie monarhia în Rusia. Poate atunci s-ar rezolva cumva problema și cu Lenin.

Pr. Dmitri: Nu știu. Sincer vorbind, personal mă interesează mai puțin așa ceva.

A. Komov: *Ce anume? Monarhia?*

Pr. Dmitri: O asemenea variantă. Eu nu înțeleg prin ce forma noastră de organizare statală se deosebește în mod substanțial de monarhie.

A. Komov: *De fapt, în esență ea deja este o monarhie.*

Pr. Dmitri: Ei, vedeți.

A. Komov: *Pur și simplu ar trebui de adăugat o anume dimensiune sacră.*

Pr. Dmitri: Cât privește dimensiunea sacră, asta depinde și de opinia președintelui. Dar el însuși afirmase că nu este adeptul acestei idei. Iar pe de altă parte, din rândurile cui ar fi de ales un monarh?

A. Komov: *Păi iată, Dumnezeu va arăta.*

Pr. Dmitri: Ei, dacă există negocieri directe cu Cel care urmează să arate... Mi se pare că pentru a renaște monarhia, trebuie să ne rugăm pentru ea, iar cât privește luarea în calcul a termenelor dintre campaniile prezidențiale, asta ar fi în stil bolșevic.

A. Komov: *Dar iată că Leonid Petrovici Reșetnikov, care a condus până nu demult Institutul de Cercetări Strategice din Rusia, atunci când președintele Putin îl decora cu un ordin, ei au stat de vorbă timp de o oră. În cadrul acelei discuții, domnul Reșetnikov i-a relatat lui Vladimir Putin că intenționează să se ocupe anume de aceste chestiuni. Totodată, el a subliniat cât de benefică poate fi monarhia pentru Rusia, aducându-i mai multe argumente în acest sens, iar Vladimir Vladimirovici reacționa de o manieră extrem de pozitivă.*

Pr. Dmitri: Asta e foarte clar. Deoarece monarhia, în special în versiunea ei imperială, reprezintă singura și cea mai potrivită formă de organizare statală a Rusiei. Însă ar mai fi de precizat următoarele: ce fel de monarhie, electivă sau ereditară? Și apoi, într-o monarhie contează întâi de toate încrederea poporului în monarh

și în monarhie. În Anglia, unde tradiția monarhică a existat neîntrerupt, rolul monarhului s-a redus la minimum, deși e prezent, iar regina numește premierul. În Rusia monarhia a existat sub o formă sau alta timp de nouă sute de ani. Însă omul sovietic nu este omul rus. Acesta are în cap doar negare față de monarhie. Și doar foarte puțini oameni, cei capabili să citească din cărți, sunt în stare să ajungă la concluzia că monarhia reprezintă ceva mai bun. Să ne amintim că noi am avut monarhie, iar monarhul era un om sfânt, dar poporul a respins această idee, și nimeni nu și-a apărat monarhul. Nici generalii, nici parlamentul, nici păturile sociale. Chiar și clerul s-a bucurat pentru revoluția din februarie 1917. Iată cum stau lucrurile. Monarhia trebuie să revină în țara noastră, însă acest lucru nu trebuie să fie făcut în mod artificial. Dacă Vladimir Vladimirovici, cu autoritatea domniei sale, va susține acest model, atunci, cu voința, experiența și, aș putea spune, cu stilul său diplomatic strălucit, ar putea realiza acest proiect.

A.Komov: *Păi, iată, noi contăm pe el.*

Pr. Dmitri: Și ce ar trebui să urmeze?

A.Komov: *Să zicem, că el – să-i dea Dumnezeu sănătate – va putea pe parcursul primilor ani să fie un fel de protector al acestui sistem nou.*

Pr. Dmitri: Nu știu. În orice caz...

A.Komov: *Ceva de genul a ceea ce s-a întâmplat în Spania, atunci când s-a trecut destul de lin de la regimul Franco la monarhie.*

Pr. Dmitri: Eu, firește, cunosc poporul nostru, în virtutea slujbei mele. Și pot spune cu toată certitudinea. Deocamdată poporul este pregătit pentru așa ceva chiar mai puțin decât pentru înmormântarea lui Lenin și pentru schimbarea denumirii regiunii Leningrad în Sankt-Petersburg.

A.Komov: *Există date statistice, sondaje sociologice, potrivit cărora în ultimele decenii crește numărul adeptilor monarhiei, la ora actuală aceasta fiind de aproximativ 35 la sută, în timp ce acum vreo zece ani procentul era de circa 24, dacă nu greșesc. Însă printre tinerii de la Moscova și Petersburg ar fi vreo 40 la sută.*

Pr. Dmitri: Monarhia, față de alte probleme care există la noi, este o chestiune cu totul secundară. Există sarcini mult mai importante care stau în fața poporului.

A. Komov: *Care ar fi acestea?*

Pr. Dmitri: Iată prima. Cea mai simplă. Rusia noastră, de la Alaska și până la Polonia, de la Finlanda și până la Ucraina, e acoperită de un strat gros, de cam 20 de metri, de înjurături. Aceasta e noua limbă a omului rus contemporan. Trebuie cel puțin să încetăm a mai înjura, sau, mai bine zis, să vorbim în înjurături.

A. Komov: *Așa ceva e mai dificil decât să se reinstaureze monarhia.*

Pr. Dmitri: Nu. Pur și simplu fiecare om trebuie să înceteze să mai înjure. Asta nu cere nici un efort. Nu e nevoie de nici un fel de investiții financiare, în general nimic. Acesta ar fi primul aspect. Doi. Trebuie că fiecare femeie tânără să înțeleagă că o căsătorie civilă nu este o căsătorie, ci e forma cea mai rea a prostituției gratuite. Și că dacă dorește să creeze o familie, atunci să și-o creeze. Iar acel bărbat, care dorește să o ceară în căsnicie, să îi fie soț, trebuie să poarte întreaga răspundere juridică pentru asta. Dacă el face această propunere, actul respectiv este perfectat juridic, iar atunci când este vorba despre oameni credincioși – ei se cunună în biserică. Iar dacă soțul își părăsește soția, el este lipsit de totul. Poftim, nimeni nu-i interzice să plece. Însă întreaga avere, toate activele lui, din țară și din străinătate, trec în proprietatea soției lui, iar el își prezintă scuzele de rigoare. După asta el este liber să se însoare a doua oară cu cine vrea, unde vrea, dar el începe viața de la capăt. Și nici nu e vorba de pensie alimentară. Totul aparține ei și copiilor lui. Trei. Pentru a se institui monarhia, trebuie să încetăm a ne ucide unii pe alții. La noi se desfășoară un adevărat război civil. Anual câteva milioane de femei, având binecuvântare soților, îșiucid copiii. Pe parcursul unui singur an numărul celor uciși îl depășește pe cel din al Doilea Război Mondial.

Iată toate acestea sunt mult mai importante decât monarhia. Să zicem că vom avea un împărat, însă peste zece ani Rusia își va înceta existența. Asta deoarece nu va mai fi de unde să recrutăm grăniceri, aviatori, nu va avea cine să producă obuze S-500. Nu

are cine. Nu există nici pedagogi, nu există nimic. Sunt doar pensionari. Atât. Însă fără toate acestea, abandonarea înjurăturilor, renunțarea la așa-numitele "căsătorii civile", apărarea soțiilor și copiilor abandonați, renunțarea la avorturi, fără toate acestea nimic nu va mai fi posibil... Doar așa îi putem arăta lui Dumnezeu că suntem pentru monarhie. Însă dacă toate acestea nu se vor întâmpla, atunci nu va mai exista nimic, nimic nu va mai fi în țara asta, niciodată.

A. Komov: *De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre "un proiect de import"?*

Pr. Dmitri: În modul cel mai direct. Toate revoluțiile se săvârșesc din exterior. Oamenii care plătesc pentru realizarea unor astfel de răsturnări în interiorul țării își urmăresc propriile scopuri. Unii ca aceștia își găsesc mereu oameni, care se formează în baza cărților, pe care tot cei dinafară le editează. Inițial ei creează opoziția, după care îi produc pe cei care pot fi numiți *Hóng Wèi Bīng* (Gărzile Roșii din China – n. trad.), dar și revoluționari, asta contează mai puțin. Toate revoluțiile se fac după același calapod masonic.

A. Komov: *Dar de ce s-a reușit așa ceva anume în Rusia?*

Pr. Dmitri: Pentru că întreaga lume este împotriva Rusiei. De ce există și sunt atât de populare astfel de idei în Europa și SUA? Dar s-a produs anume în Rusia, deoarece nu mai exista o autoritate de stat puternică. Între timp au fost doborâte mai toate monarhiile, iar cele care mai continuau să existe, slăbiseră. Iată de ce ultimele trei imperii pur și simplu s-au prăbușit. Iar Rusia era dușmanul principal, deoarece ea era într-o măsură considerabilă o țară creștină. În mintea și inima ei era creștinismul. Oamenii nici nu știau nimic altceva. Iar lupta lui Satan cu Dumnezeu are loc tocmai pe acest teren. În acest sens, Rusia este dușmanul numărul unu. Iată, la ora actuală chiar și acel creștinism microscopic, care mai există la noi, și ceea ce avem în gene tot mai constituie un factor iritant. De ce? Pentru că rușii se revoltă mereu contra unor nedreptăți. Cum vine asta? De unde vine dreptatea? Cel care e mai bogat, acela este și cel care ar avea dreptate. Însă rușii consideră că așa ceva este nedrept. Toată lumea consideră că este just să-și

cedeze suveranitatea, propriul sistem financiar, uzinele, pământul. Până și copiii au fost dați pe mâna homosexualilor. Adică, alții au cedat totul, dar rușii nu au făcut asta. La noi ăștia nu-și pot organiza nici măcar o paradă gay. Ce e cu toată dezordinea asta, se întreabă unii?

A.Komov: *Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?*

Pr. Dmitri: Iată cum stau lucrurile. Dacă e să privim structura interioară a oricărui om, vom observa că există câteva nivele. Nivelul superior îl reprezintă moda și măsura în care acesta o urmează. Atunci când privim un om, nu vedem nici diploma lui, nici felul în care se comportă. În clipa în care acesta intră pe ușă, inițial observăm măsura în care este atașat modei. Aici este vorba de stratul superior. Însă omul este alcătuit din mai multe straturi: familia, educația, cultura țării în care locuiește, dar și cea în care a învățat, Europa, America sau Rusia. Toate acestea pot fi observate. Iar la nivelul cel mai de jos se află temelia – religia. Și iată că în cazul omului sovietic, chiar atunci când este vorba de un anticomunist, s-au produs niște mutații. La fel e în cazul liberalilor noștri. Aceștia sunt niște comuniști absoluți, niște troțkiști. Ei posedă toate trucurile. Ei spun "democrație", dar sunt gata să-l strivească pe oricine. Ei operează mereu cu un limbaj dublu. Ei inventează tot felul de tehnologii de fibustier, dar în același timp își dau cu părerea asupra a ceea ce este democratic și nedemocratic. De fapt, este vorba despre o pură demagogie. Tot astfel acționează și această pseudoreligie. Deoarece în religia marxist-leninistă nu există adevăr, așa cum nu există nici în păgânism. Oamenii aduc jertfă zeilor, iar sacerdoții lor le spun că dacă vor aduce astfel de jertfe, atunci zeii îi vor răsplăti cu roadele muncii lor, apele Nilului se vor ridica pentru a uda câmpurile și le va acoperi cu nămol. Toate acestea nu sunt decât niște scorniri. Respectivii sacerdoți pretind că atunci când luna acoperă soarele, urmează o nenorocire. Dar și aici e vorba de un neadevăr. De ce "pseudo"? Deoarece adevărata religie își îndeplinește făgăduințele.

A. Komov: *Dar adevărul este unul singur.*

Pr. Dmitri: Desigur.

A. Komov: *Ortodoxia.*

Pr. Dmitri: Bineînțeles. Asta în timp ce în alte religii există doar sclipiri de adevăr. Dar toate religiile păgâne sunt mincinoase de la început și până la sfârșit. Însă acestea se dau drept religii adevărate, urmărind niște scopuri meschine precum înavușirea financiară.

A. Komov: *Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?*

Pr. Dmitri: Vorba e că economia și bunăstarea reprezintă treapta inferioară a manifestării firii umane. Iar cea spirituală face sufletul omului să fie apt de manifestări fine care se exprimă prin formule precum "Dacă cineva îți dă o palmă peste obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt". Întrucât cum să-și asigure hrana știe și un lup, dar cum să-și pună obrazul la bătaie, nu știe nici un animal. De aceea, Creștinismul tinde să-l transforme pe om într-un înger, iar celelalte așa-zise religii tind să-l transforme pe om în demon. Iată de ce acestea dezvoltă anumite aspecte spirituale, doar că de natură demonică, tocmai de aceea mulți dintre adepții lor își încheie viața la casa de nebuni.

A. Komov: *În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?*

Pr. Dmitri: E vorba de lucruri elementare care au fost observate de mult timp. Ce ar însemna noțiunea "diametral"? E vorba de cea ce se află la extremități diferite. Dacă e să privim la mâinile noastre, vedem că aici degetul respectiv este în stânga, iar dincolo este în dreapta. Ele sunt diametral opuse, însă dacă să le alăturăm, se va dovedi că acestea sunt identice.

A Komov: *Dar care totuși ar fi deosebirile și asemănările dintre cele două ideologii?*

Pr. Dmitri: Deosebirile apar din perspectiva examinării acestora în mod separat. Iar asemănarea constă în faptul că ambele au un singur izvor – satanismul. Și, bineînțeles, asemănarea rezidă în minciună. În general, însă, comunismul este cumva mai onest. În timp ce comunismul constituie o minciună sfruntată, liberalismul reprezintă un soi de înșelăciune vicleană.

A. Komov: *Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?*

Pr. Dmitri: Comunismul de asemenea constituie un proiect global. Dar oare Kominternul reprezintă altceva decât un astfel de proiect? Și revoluția mondială ce să fie? Prin ce se disting toate acestea de globalismul de astăzi? Vorba e că proiectul comunist n-a funcționat, deoarece patriotismul popoarelor europene s-a dovedit a fi mult mai înalt decât această ideologie. Adică, nimeni nu era dispus să moară pentru așa ceva. Și atunci a fost inventată o altă paradigmă, cea cu drepturile omului, egalitatea de gen și toate celelalte.

A. Komov: *O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină. Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăciri?*

Pr. Dmitri: Ierarhia bisericească face tot ce îi stă în puteri. Aș aminti că acum o sută de ani Ortodoxia avea trei sute de mii de preoți și călugări, în timp ce la ora actuală numărul lor este doar de 30 de mii, adică de zece ori mai puțin. Noi încă nu am reușit să ne restabilim pierderile. Acum, despre atașament. La nivel genetic, rușii rămân a fi ortodocși chiar dacă uneori nu înțeleg ce înseamnă asta. Întrucât educația pe care au primit-o timp de nouă sute de ani s-a păstrat adânc înrădăcinată în subconștientul colectiv. Și sovietismul s-a înrădăcinat adânc, însă la alt nivel. Altfel zis, dacă e să privim cele două nivele - Creștinismul și religia sovietică – atunci

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

Creștinismul se află la un nivel mult mai profund al temeliei. Acum, ce ar fi de făcut? Trebuie șters din memorie tot ce este sovietic. Totul. Denumirile orașelor, toate monumentele până la ultimul. Și așa mai departe. Manualele noastre de istorie trebuie să arate că a fost vorba de o tragedie a poporului rus, că au sosit niște agenți străini, dotați cu bani străini și, profitând de situația tulbure pe care ei înșiși au creat-o, au produs acea mare tragedie. Este vorba în particular de o situație pe care au determinat-o între alții și bolșevicii, însă rolul de bază le-a aparținut masonilor. Aș aminti că toți membrii Guvernului Provizoriu, cu excepția unui singur om, făceau parte din lojele masonice.

Benedict Ciubotaru (Republica Moldova):

**“Ținta revoluției: Desființarea ontologică
a Imperiului Rus ca pavază globală
a Bisericii Ortodoxe universale”**

**Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice
ale Revoluției din Octombrie?**

Originile ideologice ale acestui eveniment le văd astfel. Formal era marxismul în versiunea sa troțkistă. În realitate, această ideologie a fost confecționată drept un instrument al diversiunii psiho-informaționale împotriva temeiurilor existențiale ale Imperiului Rus, deoarece acesta avea o funcție geopolitică de nivel global – de a servi drept pavază a civilizației ortodoxe. Scopul acestei făcături ideologice era de a seduce masele inculte din Rusia, în special cele dezrădăcinate cum era muncitorimea – descreștinată, ruptă de tradițiile satului, dezorientată de învălmășeala modernistă a orașului cosmopolit, comercial, militant antitraditional, pervers, chiftind de publicitatea păcatului prezentat drept normă.

Evenimentul etichetat drept “Revoluția din Octombrie” face parte, sub aspect spiritual, dintr-un fenomen mult mai vast, mai profund. Este vorba de același fenomen care a generat asemenea evenimente ca revoluțiile “olandeză”, “engleză”, “franceză” și, firește, cea “rusă”. Din același fenomen face parte și capitalismul ca sistem de instituții economico-financiare, politice, sociale, culturale, *spirituale*, și comunismul așa cum a fost teoretizat de Marx, Troțki, Lenin, Mao alături de “școala de la Frankfurt” a neomarxiștilor. Din acest fenomen spiritual face parte și un asemenea eveniment cum este răstignirea Mîntuitorului Iisus Hristos-Dumnezeu, prigoanele creștinilor, islamul ca origine și doctrină geopolitică și morală, cruciadele (în esența și în scopul lor eminamente anticreștine, anti-islamismul lor declarat fiind doar un pretext), iluminismul sec. XVIII, precum și liberalismul împreună cu comunismul sec. XX, iar astăzi este democrația și globalismul. În tradiția autentic creștină, în cea ortodoxă, acest fenomen spiritual se numește “taina fărădelegii” pomenită de Sf. Apostol Pavel.

În originile sale spirituale (prin care înțeleg, de fapt, atât ultimele sensuri ale evenimentului și fenomenului dat, cât și rostul transcendent al urmărit de artizanii întregului fenomen din care face parte și evenimentul în discuție) toate aceste evenimente și procese sociale țin de marele proiect de reformatare a omului, a naturii lui. Prin aceste evenimente se lucrează reformatarea omului din cel tradițional, conștient de rostul vieții lui, adică a omului care și-a dobândit conștiința de sine, în unul lipsit cu totul de conștiința de sine, în unul mînat de dorința bunăstării, a confortului fiziologic și social. Este vorba, în esență, de o răscoală împotriva firii omului ca “chip și asemănare a lui Dumnezeu” și înlocuirea lui cu “chipul și asemănarea diavolului” care și este primul revoluționar care a încercat să schimbe ordinea dumnezeiască din Ceruri. Fiind înfrînt acolo Satana încearcă să-și zidească o împărăție a sa pe pămînt, împărăție în care să-i cuprindă pe toți, pre absolut toți oamenii. Procesul edificării acestei împărății globale se numește globalizare, adică extinderea controlului total al aceia ce numim întrucîtva eufemistic “oligarhie financiară globală” asupra tuturor teritoriilor și a populațiilor de pe ele. Instrumentul central al globalizării este democratizarea mîna în mîna cu liberalizarea economiei, proces din care face parte, de altfel, și, bunăoară, Acordul de asociere la UE – care și este o nouă ediție a URSS-ului de factură troțkistă (alias “neomarxistă”).

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Pentru a înțelege de ce tocmai Rusia a fost ținta necesară pentru fenomenul “tainei fărădelegii” (căci evenimentul “revoluția din Octombrie” este o manifestare concretă a acestui fenomen) trebuie să pornim, cel puțin, de la Conferința internațională de la Viena din 1815 la care se adunaseră învingătorii lui Napoleon, principalul dintre care era Imperiul Rus, cel care a demonstrat în faptă capacitatea sa militară și instituțională de a înfrînge cea mai numeroasă, cea mai înzestrată tehnologic și ideologic și cea mai temută armată a întregii Europe – armata adunată de către Napoleon din toate țările cucerite de el.

La acea conferință a fost stabilită noua ordine mondială de atunci care a ținut, formal, pînă la Războiul I Mondial, fiind înlocuită cu o nouă ordine mondială la Conferința de pace de la Versailles din 1918 care a legitimizat și legalizat rezultatele Războiului I Mondial. La acea vreme (1815) oligarhia financiară controla practic întreaga omenire cu excepția Rusiei și, întrucîtva mai puțin, a Imperiului Austro-Ungar și a celui German (acesta deja după 1870). Ceea ce numim convențional “oligarhia financiară globală” a înțeles foarte bine că, fără desființarea definitivă a Rusiei ca factor geopolitic global, interesele ei esențializate în capitalism ca orînduire de expresie financiar-cămătărească, dar care este materializarea unei credințe *de nivel spiritual*, nu vor putea fi realizate.

Astfel, putem considera că faza practică a pregătirii revoluției “ruse” a început îndată după acea conferință și, bunăoară, tentativa eșuată de lovitură de stat a dekabriștilor din decembrie 1825 de la Sankt-Petersburg a constituit doar un prim pas în lanțul de sub-proiecte ale mega-proiectului “Desființarea ontologică a Imperiului Rus ca pavază globală a Bisericii Ortodoxe universale, inclusiv a întregii civilizații ortodoxe”, adică ca singura stavilă în calea realizării proiectului global al noii supra-ordini globale sub controlul deplin al “oligarhiei financiare globale”.

De altfel, conform condițiilor acelor înțelegeri de la Viena, Rusia se obliga să intervină oriunde în lume pentru a proteja monarhiile legitime de atunci. Astfel, Rusia intervenise în 1848 pentru a salva Austro-Ungaria de revoluția pusă la cale în întreaga Europă de atunci împotriva monarhiilor legitime. Astfel Rusia a demonstrat în faptă că ea vrea și poate opri ofensiva oligarhiei financiare globale, deși, prezumtiv, la acea vreme conducerea Rusiei încă nu cunoștea legătura funcțională strînsă între mișcările revoluționare și finanța “internațională”. Această capacitate a Rusiei trebuia distrusă.

Întregul secol al XIX-lea a fost folosit, în ceea ce privește “chestiunea rusă”, atît pentru a eroda conștiința de sine a poporului rus, a societății ruse, cît și pentru a izola Rusia de restul lumii ortodoxe. Astfel, oligarhia financiară a confecționat statele “naționale” Grecia (1830), Serbia (1830/1878), Bulgaria (1860/1878) și România (1859) sub controlul său total și, firește, în interesele sale

anti-rusești. De unde avem rusofobia congenitală a, practic, tuturor regimurilor, cu eventuale rare excepții (sîrbești), care au cîrmuit aceste fiefuri ale oligarhiei globale exclusiv în interesele ei. Aceste stătulețe artificiale – ca geneză și ca mecanisme instituționale – au fost folosite, fiecare în felul său, pentru a declanșa Războiul I Mondial în care să se lase prins și Imperiul Rus, căci pentru desființarea lui a și fost organizată acea conflagrație. Ca efect lateral al căderii Rusiei a fost și desființarea a încă trei imperii – German, Austro-Ungar și Otoman.

Bineînțeles, Imperiul Rus nu era nici pe departe “Împărăția lui Dumnezeu pe Pămînt”, în special după reformele antibisericești ale lui Petru I și ale urmașilor germanofoni la tron ai acestuia. Oricum, statul rus îi proteja sub aspect politic și, deseori, și spiritual pe creștinii din cadrul granițelor sale, dar și, pe cît putea, pe ortodocșii din afara lui.

O simplă înfrîngere a Rusiei în plan militar era greu de obținut, dar și fiind obținută, ea nu garanta deloc reformatarea Rusiei într-o entitate supusă intereselor oligarhiei financiare globale. Războiul I Mondial a fost conceput nu pentru înfrîngerea militară a Rusiei, ci pentru a crea condițiile necesare pentru înlătuarea monarhiei ortodoxe în persoana țarului Nicolae II ca singura pavază politică a Bisericii. Totuși, după cum remarcă mai mulți gînditori ruși din sec. XIX, inclusiv Sf. Ierarh Ignatie Breanceaninov, K. Leontiev, K. Pobedonostev, M. Dostoievski, L. Tihomirov ș.a., pe parcursul aceluia veac se producea un proces lent, dar ferm și cuprinzător de înstrăinare a societății rusești de credința ortodoxă, de Biserică. Biserica Rusă se transforma treptat într-o instituție birocratică, de stat, pierzîndu-și astfel creștinii. De pildă, în aprilie 1917, după răsturnarea Țarului de la putere, cînd guvernul provizoriu a dispus neobligativitatea participării militarilor la slujbe, numai 10% dintre ei au venit să se împărtășească de Paști. Aceasta demonstrează tocmai ceea ce notase cu durere pomenitul Sfînt Ierarh despre apostazia crescîndă a poporului rus.

Lovitura de stat din februarie 1917 este doar o primă fază a procesului încheiat în 1991 (cu scurtul hiat între anii 1939-1953 al dictaturii staliniste ipotetic antiglobalitare). Acest proces strict dirigit a asigurat instaurarea și funcționarea în Rusia a unui regim

de genocid și de etnocid (de deznaționalizare definitivă și forțată). Căci pentru a desființa Rusia trebuia desființată Biserica Ortodoxă, trebuia desființată ideea rusă, trebuia desființat poporul rus ca atare, să nu mai fie el în stare să se refacă nicicând.

A desființa un popor prin etnocid înseamnă a-i opera o lobotomie adâncă și extinsă, extirpându-i orice memorie istorică, orice conștiință de sine, orice identitate, a nimici orice șanse de renaștere a lui, de revenire a lui la conștiința colectivă de sine. Iar orice identitate colectivă este generată de un set de valori supreme, supra-existențiale. Pentru ruși (ca și pentru toate fostele popoare ortodoxe) această valoare supremă era Ortodoxia, Biserica Ortodoxă. Tocmai din această pricină noua guvernare troțkist-bolșevică, leninistă a “Rusiei” Sovietice era principialmente una anticreștină, militant ateistă. Tocmai din această pricină s-a operat un genocid nemaiauzit la scara istoriei Omenirii. Ceea ce s-a obținut în țările fost ortodoxe din Balcani și România prin reforme radicale instituționale (adică, prin etnocid) s-a obținut în Rusia prin genocid ca precondiție pentru reforme instituționale și mai radicale (adică prin genocid ca precondiție a etnocidului).

Originea mega-proiectului de rezolvare a chestiunii ruse defițe și caracterul strict de import al “loviturii de stat” din octombrie 1917 ca un eveniment planificat în cadrul proiectului numit. Deci, nu numai marxismul este o ideologie de import ca și orice ideologie în spațiul tradițional ortodox, dar și revoluția însăși este un proiect integralmente de import – și ca finanțare, și ca management strategic, și ca monitorizare. Numai masa de manevră era locală.

Oligarhia financiară globală în persoana unor puternice dinastii de bancheri din SUA și Marea Britanie cu rădăcini adânci în diaspora evreiască din Rusia (Troțki (Bronștein), Sverdlov) aveau rude directe – soții și frați - printre acești bancheri, la fel ca și o bună parte din liderii revoluției) a asigurat nu numai finanțarea și logistica complotului anticreștin din februarie-octombrie 1917, dar și conducerea strategică a proiectului, la fel ca și monitorizarea din strâns a desfășurării lui oră cu oră. Centrul decizional al revoluției proletare “ruse” se afla pe strada Wall-street din New-York. Este cazul să subliniem că același centru decizional a finanțat Japonia în războiul acesteia împotriva Rusiei în 1904-1905, revoluția din

Rusia din 1905-1907 și lovitura de stat din februarie 1917 la fel ca și cea din octombrie a aceluiși an. Mai mult, tot din același centru decizional a venit nu numai indicația de a-l aresta pe țarul Nicolae II și familia lui, dar și indicația de a asasina pe toți pretendenții legitimi la tronul Rusiei la fel ca și persoana țarului și pe toți membrii familiei lui.

Întreaga istorie a sec. XIX-XX nu poate fi înțeleasă decît prin prisma expansiunii dictaturii globale a oligarhiei financiare globale principala stavilă în calea ei fiind Rusia ortodoxă, apoi, într-o formă radical diferită, Rusia stalinistă.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Pentru a-mi formula un răspuns coerent la această întrebare crucială trebuie să îl împart în câteva componente. În primul rînd, trebuie să împărțim nostalgia socialismului în cel puțin două categorii foarte diferite: în nostalgia ideologică și în nostalgia simplă, neideologizată. În al doilea rînd, civilizația sovietică are, în viziunea mea, două componente reciproc opuse și radical incompatibile – troțkismul și stalinismul, leninismul fiind doar o etichetă în dosul căreia încercau să se ascundă și troțkiștii, și staliniștii. De aici rezultă și diferențierea nostalgicilor *ideologici*: unii sînt nostalgicii leninismului troțkist, alții ai “leninismului” stalinist. Firește, leniniștii nu se recunosc pe sine drept “troțkiști”, ci “doar” antistaliniști.

Troțkismul este ideologia hiper-totalitară a genocidului a tot ce este omenesc, a tot ce este omul tradițional în sens general, omul ortodox fiind, într-un sens, un caz particular al omului tradițional. Troțkismul este ideologie și, totodată, practică politică de confecționare a unui om lipsit de orice sentimente firești cum este dragostea față de aproapele sau față de rude și prieteni, cum este recunoștința, mila, prietenia etc. Noul “om comunist” trebuia să devină un zombi aservit fără nici o rezervă unei obediențe nemărginite față de partid, față de interesele “revoluției mondiale”, aceasta fiind eufemismul de atunci pentru versiunea *hard* a globalizării. (Li-

beralismul, democrația este versiunea *soft* a aceluiași proces indus de oligarhia financiară globală.) Omul comunist de model troțkist este un animal socio-sexual, mai exact, un robot bio-social cu poftă sexuale ca re nu se limitează la sexul opus. Din punctul ortodox de vedere, omul de model troțkist este un *homo demonicus* care seamănă foarte mult – ca esență socială, nu politică, cu *homo oeconomicus* al liberalismului.

Stalinismul este, în linii mari, o ideologie practic opusă troțkismului (inclusiv versiunii sale leniniste) dar care folosește aceiași termeni, însă cu un înțeles diferit pînă la opus. Dacă troțkismul se axa pe transformarea omului în opusul său ca material de consum pentru înfăptuirea revoluției mondiale, stalinismul avea nevoie de un om cît mai tradițional posibil, dar lipsit de dimensiunea sacrală, de credință, de legătura cu Dumnezeu. Stalin a izbutit să valorifice moștenirea culturală rusă care fusese interzisă sub pedeapsă cu moartea de către regimul troțkist-leninist. Stalin și ideologia confecționată de el se orienta spre înfruntarea oligarhiei financiare globale, pe cînd troțkismul era mîna ei de fier.

Lagărele de muncă și de exterminare au fost înființate în 1918 de către Troțki după modelul lagărelor înființate de parlamentul englez pentru exterminarea europenilor buri în Africa de Sud după războiul anglo-bur (1901-1902). Troțki a desființat instituția familiei, iar Stalin a reînființat-o introducînd chiar conceptul de “descompunere morală” pentru infidelitatea conjugală care pune capăt carierei de partid a celui dovedit infidel. Troțki a interzis întreaga cultură rusă, înlocuindu-o cu conceptul de “cultură proletară” (renumitul proletcultism) care era, de fapt, o incultură agresivă, anti-intelectuală și amorală (seamănă foarte mult cu “revoluția culturală a lui Mao, dar și cu moldovenismul în esență anti-intelectualist, precum și cu cultura de masă a liberalismului).

Stalin, în vederea pregătirii pentru înfruntarea globală cu oligarhia financiară, avea nevoie de patriotism, adică de oameni capabili să se jertfească pentru Patrie, deaceia el a reabilitat aproape în întregime nu numai cultura rusă, dar și, în general, activitatea intelectuală științifică și artistică. Troțkismul a dezindustrializat Rusia și a distrus capacitatea ei de producție agricolă, iar Stalin a fost

nevoit să refacă de urgență și industria, și producția agricolă, ceea ce a și făcut-o în regim de urgență, deci cu forța.

Lenin a introdus “Noua Politică Economică” care era, de fapt, a reeditare a capitalismului, iar Stalin a oprit generarea capitalismului în URSS și în loc a conceput un mecanism economic propriu societăților de pînă la introducerea capitalismului cămătăresc în Rusia și alte țări de tradiție ortodoxă. Lista de opoziții dintre troțkism și stalinism poate fi continuată pe mai multe pagini, dar mă voi opri aici.

Nostalgicii simpli de azi ai URSS-ului țin minte numai ce era pe timpul lui Brejnev care a constituit o formă blîndă de stalinism. Acești nostalgici habar nu au de realitatea politicii troțkiste, de crimele împotriva umanității săvîrșite de regimul bolșevic etc. Ei cred că întreaga perioadă sovietică a fost una omogenă și coincidea cu experiența lor din perioada brejnevistă.

Nostalgicii simpli resping ororile capitalismului, inechitatea socială ridicată la nivel de politică de stat, corupția, jaful instituționalizat, josnicia în capul mesei, o mulțime de fenomene abjecte care erau de neconceput în realitatea sovietică așa cum ea se arăta omului simplu, cetățeanului sovietic în perioada respectivă. Firește, nomenklatura de partid nu făcea parte din poporul sovietic, ci din pătura superpusă, vorba lui Eminescu.

Acestea fiind spuse, aș putea acum răspunde la întrebare.

Regimul sovietic a produs o ideologie *eclectică*, un amestec de ideologie de import – troțkismul – și o ideologie economică cu puternică motivație tradiționalist morală care nu are nume, dar care se datorează lui Stalin (Stalin o numea, în scopuri propagandistice și de camuflare, “marxism-leninism”). Osificarea acestei ideologii și împănarea ei cu mulțime de idei troțkiste – operație realizată în toial regimului brejnevist de ideologii obtuzi ai regimului – a fost ridicată la nivel de mantre politico-identitare, de singura dovadă a loialității politice a oricărui cetățean față de nomenklatura degenerată – intelectual și moral – a partidului comunist. Nostalgicii ideologici, după părerea mea, sînt în esență moștenitori ai ideologiei troțkiste și parazitează pe nostalgiile socio-morale ale celor care au experiența traiului simplu și protejat din perioada brejnevistă. Acest parazitism explică persistența a ceea ce este numit, întrucîtva

impropriu, drept “virusul comunismului”. Eu nu aş numi această nostalgie socio-morală drept sovietolatric.

Altceva e că ideologii troțkismului neafișat vor să inducă sovietolatricia la acești nostalgici simpli, ceea ce deseori, dar nu întotdeauna, le reușește. Sovietolatricia este un fel de substitut al eurolatriciei, aceasta fiind mult mai adînc înrădăcinată nu numai în generațiile tinere, post-sovietice, dar și în generațiile care se trag din URSS. Ușurința cu care sovietolatricia care era politică de stat în URSS a fost înlocuită cu eurolatricia, în special, la generațiile sovietice, demonstrează indirect asemănarea modelului troțkist al Uniunii Sovietice cu modelul liberal al Uniunii Europene.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

În primul rînd, nu aş califica URSS drept “experiment”, ci, mai degrabă, drept un model social-economic foarte specific. În al doilea rînd, după cum spuneam mai sus, sub eticheta de “sovietic” încap două modele reciproc anihilante – modelul troțkist și modelul stalinist, acesta din urmă devenind, de fapt, osatura modelului sovietic, cel care a fost distrus de Hrușciiov-Andropov-Gorbaciiov, nu, însă, și de Brejnev. Acesta din urmă nu a avut competența intelectuală (împreună cu ideologii obtuzi din preajma lui) nici să înțeleagă esența și rostul modelului stalinist, nici să îl dezvolte conform evoluției situației politice și economice globale. Modelul troțkist, de altfel, era menit să macine pînă la desființare popoarele URSS într-o masă informă, destructurată de indivizi atomizați, exact ceea ce a obținut cu atîta succes democrația în societățile cotropite de acest model liberal. Modelul stalinist l-a înlocuit pe cel troțkist, dar, cu timpul, s-a erodat și s-a înstrăinat de rosturile sale.

Atît ideologia sovietică – “comunismul” (de fapt, ideologia sovietică deși se numea oficial “marxism-leninism”, ea nu era, din fericire, nici pe departe nici leninism, cu atît mai mult, nici marxism, ci era, de fapt, stalinism), – cît și ideologia liberalismului (democrația și capitalismul) operează cu valori materiale – bunăstare, confort biosocial. Drept că ideologia sovietică construia, în mod

oficial, un “om multilateral dezvoltat” – și fizic, și psihic, și mintal (adică intelectual, cultural). Spre deosebire de liberalism care se axează pe darwinismul social (deh, “competiția socială”, chipurile), ideologia sovietică, “marxism-leninismul” (care, repet, nu era nici marxism, nici leninism) se axa, relativ consecvent, pe meritocrație măsurată după criteriile ideologiei numite, adică pe promovarea socială în baza calităților personale ale cetățeanului, care calități cuprindeau – profesionalismul, loialitatea maximă față de ideologia de stat, patriotismul sovietic (îmbinat în mod nefiresc cu “internaționalismul proletar”), aspectul personal-moral și cultura universală (așa cum era înțeleasă în această ideologie – iluminismul, lupta de clasă, cunoașterea cât mai profundă a istoriei ca proces de luptă de clasă, a realizărilor maxime ale culturii universale, în special antichitatea cu filozofia și arta ei, Renașterea italiană, știința etc.), ceea ce lipsește cu desăvârșire printre criteriile liberalismului de promovare socială.

Critica liberală a modelului sovietic îi impută acestuia, în ultimă instanță, eșecul în asigurarea unui confort biosocial la nivelul oferit de capitalism. La prima vedere, într-adevăr, clasa mijlocie din societățile vest-europene și nord-americane se bucura de un confort social-economic net superior majorității covârșitoare a cetățenilor sovietici. Însă, în această comparație, se trece intenționat cu vederea un fapt esențial: modelul sovietic – cel conceput și edificat de Stalin în răspăr total cu modelul troțkist-leninist – nu era prevăzut să reproducă, fie și cu alte mijloace instituționale, nivelul de trai al clasei mijlocii din Apus. Modelul sovietic avea o cu totul altă misiune decât modelul liberal: să asigure o economie și o societate eficientă în confruntarea militară iminentă cu Apusul, mai concret, cu oligarhia financiară globală, cea care a și înfăptuit “Marea Revoluție Socialistă din Octombrie”, lansînd implementarea proiectului troțkist de exterminare a Rusiei ca factor spiritual, cultural și, în consecință, ca factor geopolitic.

În vederea acestei confruntări societatea urma să fie alcătuită din cetățeni nu numai patrioți, dar și mai pregătiți intelectual, psihologic, moral și fizic decât cetățenii care urmau să alcătuiască armata Apusului. În acest sens modelul sovietic și-a demonstrat eficiența în raport cu acest criteriu față de modelul liberal. Bunăoară, clasa mijlocie din societățile occidentale alcătuiă cel mult 30% din

întreaga populație a societății respective, restul fiind format din 1-5-10% din oameni bogați, foarte bogați și inimaginabil de bogați, și din 50-60% oameni de nivelul inferior clasei mijlocii pînă la săraci și cei lipsiți de adăpost (boschetari). Societatea sovietică nu avea oameni bogați în nici un sens, deși nomenclatura avea un trai superior restului societății, ea ocupînd cel mult 0,5-1% din societate. În rest, 90-97% din membrii societății aveau un trai relativ omogen, decent, și nu cu mult inferior nivelului de trai al clasei mijlocii din Occident, dar, oricum, inferior (fapt folosit copios în propaganda antisovietică), iar boschetari nici nu existau (în Occident boschetarii formau pînă la 2-3% din populație, iar circa 80%, în funcție de țară, din populație trăia în chirie la proprietarii de locuințe, fapt de neînchipuit pentru societatea sovietică).

O societate socialmente omogenă generează o solidaritate socială puternică, deci și un patriotism mult mai trainic și mai consistent. Armata formată din asemenea oameni are un spirit de luptă incomparabil mai puternic decît adversarii. Aici nu mai pomenesc economia sovietică care era mereu gata să se comuteze în decurs de cîteva zile, cel mult o săptămînă, la regim de razboi în funcționarea ei.

Sub acest aspect, de confruntare cu dușmanul exterior, modelul sovietic era incomparabil mai eficient decît toate modelele liberale laolaltă.

Mai mult, modelul sovietic, numit de Stalin, modul de producție socialist, nu era prevăzut decît pînă la o vreme – pînă la înfrîngerea oligarhiei financiare globale. După aceasta, modelul socialist urma să fie înlocuit cu ceea ce oficial se numea atunci “modul de producție comunist”. Tocmai acest model “comunist” – în teorie, căci în practică nu s-a ajuns la nici o formă de-a lui – era axat pe asigurarea bunăstării maxime și individualizate în conformitate cu nevoile fiecărui membru al viitoarei societăți comuniste.

Din cîte vedem, în esență, amîndouă modelele – cel liberal și cel socialist-comunist – se axează, în final, pe bunăstare, mai general, pe confort social. Adevărat că această axare este, de fapt, un procedeu propagandistic, deoarece, în realitate, nici unul dintre aceste modele nu este în principiu în stare să asigure o bunăstare durabilă nici majorității membrilor societății lor, nici pe parcursul

mai multor generații. Criza economică globală care zguduie practic neîncetat lumea de cîteva decenii demonstrează că modelul liberal nu poate asigura bunăstarea, confortul promis, adică el este o minciună. În ceea ce privește modelul sovietic, cel zis “socialist”, repet, el nici nu era prevăzut pentru asigurarea unui nivel sporit de confort.

Aceste modele, atît în motivația lor, cît și în scopurile și funcționarea lor nu fac recurs la cele spirituale, adică la viața de veci, la viața de după moartea trupească, deci, la Dumnezeu, la Hristos. Iar fără un recurs direct și total la cele spirituale nu este posibilă înțelegerea Rostului omului de a fi (de unde decurge firea însăși a omului), rostul Omenirii în întregimea ei. Iar fără conștientizarea propriului rost, omul devine nimic altceva decît un instrument folosit de alții pentru satisfacerea poftelor și intereselor acelora – atît ale autorilor modelului sovietic, cît și ale celor ai modelului liberal. Prin acest termen de “alții” înțeleg nu numai vîrfurile oligarhiei financiare sau, respectiv, pe Stalin personal, dar și acele ființe supra-raționale care pretind să se substituie lui Dumnezeu.

Instrumentalizarea omului este, de fapt, cea mai mare crimă posibilă împotriva omului, este o crimă ontologică, este, în esența sa, satanism. Căci înstrăinarea omului de Rostul lui autentic, cel conform căruia omul a fost creat, îi schimbă firea însăși a omului, transformîndu-l, de fapt, în altceva, în non-om. Or, liberalismul, la fel ca și comunismul (în special cel troțkist-leninist), îl transformă pe om în anti-om.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebiriile și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Sub aspect de geneză, aceste două ideologii au aceeași paternitate – cercurile decizionale care au format iluminismul veacului XVIII în Franța și au pregătit ideologic și logistic Revoluția Franceză care, la fel ca și cea “rusă”, numai franceză nu era (adică era și aceea un proiect de import), expansiunea colonială, comerțul cu sclavii africani și europeni (sclavia africanilor a fost abolită în 1865

în urma războiului civil din SUA, iar sclavia albilor a fost abolită abia în 1912). Aceste cercuri decizionale se află în miezul oligarhiei financiare globale, lucru confesat și de către revoluționarul troțkist Hristian Rakovski (Haim Reikover) într-o discuție documentată cu un stalinist francez în septembrie 1938, dar nu numai de el.

În linii mari, **diferența este numai de metodă**. În ceea ce privește motivația și scopurile, aceste modele coincid, dacă prin “comunism” înțelegem marxism-leninismul, alias, troțkismul (deci, nu stalinismul – vezi răspunsul la întrebarea 4). Liberalismul se aplică în situația în care societatea este formată în majoritate din idioți sociali, adică din indivizi axați exclusiv pe propriile plăceri, alias bunăstare, care nu se obosesc cu răspunsul la întrebarea “Ce este omul?”, adică “Care este rostul omului?”, adică este vorba de indivizi *perfect, absolut, nelimitat manipulabili*. Pentru aceștia metoda optimă, cea mai eficientă și mai ieftină de guvernare este democrația.

În cazul în care societatea are segmente substanțiale de persoane, nu de indivizi, adică de oameni care au conștiință de sine, altfel spus, care se călăuzesc de valori colective supra-existențiale, pentru care conceptul de Adevăr este un criteriu de viață, atunci aceeași oligarhie, schimbă macazul de la democrație la totalitarism, ceea ce îi permite să extermine aceste segmente, lipsind societatea dată de repere morale și intelectuale în persoana celor stârpiți, genocidizați. După ce rămân orfanii sociali, aceștia sînt preluați de tot soiul de ONG-uri grantificate, se trece la democrație, căci masa rămasă nu mai este capabilă de rezistență morală, deci nici de cea intelectuală și, prin urmare, de cea organizatorică, socială, politică.

Pe scurt, democrația este masca totalitarismului (comunismul nu este singura formă de totalitarism) pe care proprietarii acestuia din urmă o îmbracă pentru a înșela pe cei care vor să fie înșelați, adică pentru cei pentru care Adevărul nu există nici măcar ca concept.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Întru totul întemeiată și iată de ce. Începînd cu “Manifestul Partidului Comunist” (1848) de Marx și Engels se formulează ideea

dictaturii globale a proletariatului în persoana partidului comunist ca o necesitate. Ideea revoluției mondiale este prezentă și la Troțki, și la Lenin și la majoritatea marxiștilor. O excepție notabilă este Stalin cu teoria lui de construcție a socialismului într-o singură țară, fără a aștepta biruința revoluțiilor socialiste în majoritatea țărilor capitaliste. Pe scurt, comunismul – în versiunea sa clasică”, autentică, cea a lui Marx, Engels, Troțki, Lenin – se axează congenital pe revoluția mondială drept scopul său și, ca efect al ei – instaurarea la nivel mondial, global, deci, a dictaturii comuniste.

Nu este secret că liberalismul actual este o expresie a neo-marxismului, a școlii de la Frankfurt. Bunăoară, neoconservatorii americani (Clinton, Bush, Obama) exprimă ideile troțkiste de dominație mondială. Da, firește, se operează anumite modificări de suprafață, se modernizează (de fapt, se post-modernizează) anumiți termeni, dar, în esență, rămîne scopul și metodele de reformatare a frii omului în opusul ei.

Deja de peste două decenii sîntem martori cu toții ai expansiunii dictaturii tot mai mondiale a oligarhiei financiare globale, acea oligarhie care l-a și delegat pe Troțki în aprilie 1917 în Rusia să pregătească și să efectueze revoluția socialistă și să instaureze dictatura “proletariatului”, de fapt, dictatura oligarhiei respective în persoana organizației ei politice – partidul muncitoresc social-democrat din Rusia (PMSDR), adică a partidului bolșevic. Altceva e deja că acest partid, conducerea lui, a fost deturnată de către Stalin și orientat spre edificarea modelului sovietic pe principii opuse modelului troțkist.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Rusofobia nu este o invenție ideologică pentru a combate “comunismul” sovietic. Rusofobia ca politică de stat a devenit o permanență a mentalului colectiv occidental după conferința de la

Viena din 1815. Atunci oligarhia financiară cu veleități globale a înțeles, ca urmare a rolului jucat de Rusia în înfrângerea Imperiului lui Napoleon, că fără a înlătura Rusia ca factor geopolitic global sau, cel puțin, regional, ea nu va putea să-și impună dictatura totalitară la nivel global. De atunci rusofobia a devenit practic ideologia standard, identitară a Occidentalismului, a democrației, a capitalismului. Rusia era demonizată, era declarată a fi și înapoiată, și primejdioasă pentru întreaga “civilizație” etc. Mai mult, rusofobia era impusă ca ideologie de stat, “națională”, tuturor noilor state moderne confecționate de către oligarhia financiară drept marionete ale ei cum sînt Grecia, Bulgaria, România, întrucîtva mai moderat Serbia în sec. XIX sau Polonia, Țările Baltice, Turcia în sec. XX sau, respectiv, Moldova, Ucraina, Azerbaigean, Gruzia etc. la răscrucea secolelor XX și XXI.

Rusia Sovietică, după cum am expus mai sus, nu este omogenă în plan diacronic: una este Rusia troțkist-leninistă – cea din perioada 1917-1934 și alta este Rusia stalinistă din perioada 1939-1953 (cu o perioadă de încheștare paroxistică între anii 1934-1939). Perioada hrușciovistă (1956-1965) s-a dovedit a fi prea scurtă pentru a reveni la troțkism, iar insistențele voluntariste ale lui Hrușciov în acest sens au fost curmate prin revenirea echipei pro-staliniste, avîndu-l ca exponent pe Brejnev. Apoi a urmat troțkistul Andropov, dar pe prea puțină vreme ca să izbutescă o răsturnare, dar el a izbutit să pregătească echipa troțkistă care să ajungă (drept că nu în exclusivitate, ci în tandem cu foștii staliști corupți) la putere în 1985 în persoana lui Gorbaciov și a mentorilor acestuia cum erau Iakovlev, Gaidar, Ciubais – echipa globalitară a revoluției permanente mondiale – detașamentul de șoc al oligarhiei financiare globale.

Troțkismul, după cum a și fost proiectat, este eminentamente rusofob, așa spune chiar, fundamentalist-extremist rusofob, întrecîndu-i chiar și pe rusofobii României moderne – celei confecționate de oligarhia financiară globală (1848/1859-1947, 1989-azi). Stalinismul este rusofil, căci Stalin, confruntîndu-se cu echipa lui Troțki, a înțeles cine de fapt stă în spatele revoluționarilor bolșevici – oligarhia financiară globală. Înțelegînd că el nu va putea evita războiul ce se pregătea împotriva lui, el a fost nevoit să mobilizeze la luptă pe viață și pe moarte populația URSS-ului hăituită prin genocid

și reformatări sociale de către desantul globalitar în persoana tandemului Troțki-Lenin. Din această pricină el a trebuit să revină la patriotism, să resusciteze memoria istorică a rușilor, să reinstitue familia tradițională formată din tată-mamă-mulți copii, să întoarcă în sistemul de învățământ cultura rusă (bunaoară, Pușkin și întreaga literatură rusă a fost declarată de troțkiști-leniniști drept cultură reacționară și interzisă sub pedeapsă de lagăr), morala publică tradițională. Rusofobia este îndreptată tocmai împotriva culturii rusești, a capacității poporului rus de a se opune oligarhiei financiare globale, capacitate pierdută de practic toate celelalte popoare ale lumii. Iar această capacitate de rezistență rușii o datorează exclusiv credinței lor identitare – Ortodoxia.

Rusofobia pornește de la crimele bolșevismului troțkist (lagărele de exterminare, genocidul clericilor ortodocși, al cazacilor și al altor segmente largi ale poporului rus, colectivizarea soldată cu milioane de morți prin înfometare artificială) – nu degeabă Stalin a fost nevoit să pornească marea epurare din anii 1937-39 tocmai pentru a înlătura garda leninistă din toate structurile de stat, gardă care era, de fapt, esențialmente troțkistă, formată la peste 95% din neruși. Adică crimele nerușilor, ale antirușilor, ale rusofobilor, ale călăilor poporului rus sînt atribuite în cel mai viclean mod anume rușilor. Mai mult, cei care atribuie aceste crime rușilor sînt tocmai cei care au comandat aceste crime, cei care au organizat răsturnarea Țarului și aducerea la putere împotriva Rusiei a marionetelor lor – echipa troțkist-leninistă, cei care astăzi se erijează în campionii democrației, cei care astăzi decid să recunoască rezultatele electorale din vreo țară încă nedeplin cotropită de ei drept corecte sau nu.

Rusofobia servește nemijlocit interesele globaliștilor – oligarhia financiară globală, acea oligarhie care a organizat revoluția franceză, a confecționat statele moderne din Balcani și din Europa de Est, inclusiv România, cea care a organizat revoluția din februarie-octombrie 1917 din Rusia, care a organizat și desfășurat cele două războaie mondiale din sec. XX, care a înfăptuit Perestroika în URSS cu efectele ei geopolitice gen “revoluția decembristă” din 1989 din România, cea care impune prin revoluții “floral-colorate” democrația peste tot în lume unde interesele ei îi sînt primejduite, inclusiv regimul din Moldova instaurat după 2009 în RM.

De altfel, pentru a confirma încă odată cele afirmate, țin să subliniez că, bunăoară, în Moldova anilor 1987-1992 cele mai antinaționale și provocatoare acțiuni și lozinci, atitudini și inițiative, venite, chipurile, din partea rușilor din Moldova sau de la Moscova și toate menite să stîrnească ura moldovenilor față de tot ce adie a Rusia și a rusec, erau, de fapt, concepute, promovate și răspîndite de rusofobi, de neruși, inclusiv din așa-zisa “Mișcarea Internaționalistă “Unitate-Edinstvo” și din conducerea separatiștilor de la Tiraspol.

Altă treabă e deja și faptul că există și ruși atacați de morbul exclusivismului, blazați și comozi în conștiința măreției culturii ruse, deh, la fel ca și gîștele Romei. Aberațiile unora ca aceștia care opun rusicitatea Ortodoxiei sînt preluate de către rusofobi și filfiute ca dovezi ale primejdiei rusești. Din păcate, asemenea activiști politici patrioți din Rusia ca Starikov, Narocinițkaia și cîțiva alții nu au izbutit să depășească îngustimea etnicistă și să urce la identitatea universală de om care este Ortodoxia. Viziunile lor privind viitorul popoarelor de tradiție ortodoxă nu lasă loc pentru existența în istorie a nimănui decît ruși etnici și aceștia descresținați, repăgînizați, dar păstrînd eticheta de “ortodocși”. Aici avem de a face, în cel mai bun caz, cu eresul filetismului conform căruia etnicitatea unui popor devine criteriu de apartenență la Biserica lui Hristos și criteriu de “adevărată” Ortodoxie.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină. Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Și eu, ca creștin botezat la vîrstă matură și în deplin secret în perioada sovietică, mi-am pus această întrebare pe parcursul anilor 90 ai sec. trecut. De atunci am căutat răspunsul și ceea ce am găsit valabil pentru exigențele mele voi încerca să expun cît mai concis în continuare.

În primul rînd, după cum scrisesem mai sus, regimul sovietic este format din două componente reciproc incompatibile și ostile,

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

care sînt relativ separate în plan diacronic – leninism-troțkismul și stalinismul, acesta din urmă cu versiunea sa mult mai domoală în perioada brejnevistă. Poate este cazul să remarc că această perioadă de circa 17 ani constituia un fel de compromis între, pe de o parte, forțele globaliste din interiorul PCUS, adică urmașii supraviețuitori ai lui Troțki, și, pe de altă parte, forțele ruso-centriste – stalinisti moderati, mai puțin pasionali și mai puțin profesioniști decît echipa lui Stalin care fusese măcelărită de Hrușciiov. Acest compromis a reprezentat o cedare ideologică în favoarea troțkiștilor, inclusiv în ceea ce privește politica externă relativ loială față de oligarhia financiară globală. Totodată, compromisul păstra supremația politică a post-stalinistilor, supremație care a fost întrucîtva trunchiată prin propulsarea la putere a lui Gorbaciov și, apoi, a lui Elțîn.

În al doilea rînd, o parte dintre creștini simt, unii chiar înțeleg că actualul regim – mă refer la liberalism-capitalism – este profund anticreștin, este un Antihrist colectiv, face imposibilă o viețuire creștinească în cadrul instituțiilor democratice ale toleranței față de orice rău, ale “drepturilor omului” ahtiat de propria bunăstare pe seama tuturor celorlalți, ale controlului statului antihristic asupra oricăror mișcări ale cetățeanului. Majoritatea acestui fel de creștini văd că perioada brejnevistă, deși era departe de a fi filo-creștină, îi lăsa în pace pe creștini să umble la biserică, doar că le interzicea orice creștere pe scara socială, iar creștinii nici nu aveau nevoie să se cațare pe această scară, ei urmărind cu totul alte scopuri, departe de lumea aceasta. Este vorba de perioada brejnevistă și nicidecum de cea troțkistă (1917-1939) din care nu avem supraviețuitori. Nu este vorba nici de perioada hrușciovistă (1958-1964) marcată nu numai prin liberalizarea regimului politic față de “intelectuali”, dar și de o prigoană dintre cele mai dure sub aspect social împotriva Bisericii cînd au fost închise majoritatea bisericilor rămase pe teritoriile anexate la URSS în anii 1939-1940, cînd o mulțime de clerici și creștini au fost întemnițați, deportați, internați în lagăre de muncă. În acest sens este explicabilă, nu și justificabilă, această confuzie la acești creștini.

Dar mai este un aspect mult mai important. Pe parcursul sec. XX Ortodoxia s-a disociat în mai multe curente majoritatea dintre ele reciproc incompatibile. Astfel avem Ortodoxia oficială și Ortodoxia tradiționalistă. Cea oficială este formată din acele

instituții care au ales să se supună stăpînirii lumeste, adică puterii de stat cînd această putere promova o politică fățiș anticreștină, antibisericească. Ortodoxia oficială, numită și Ortodoxia mondială, își îndreptățește această supunere prin adaptarea învățaturii de credință, înstrăinîndu-o, astfel, de învățătura tradițională, cea care a constituit Biserica Ortodoxă pe parcursul întregii ei istorii.

Ortodoxia tradiționalistă este formată din mai multe curente, numite sinoade, care nu recunosc Ortodoxia oficială drept Ortodoxie, ci drept eres. Ortodoxia oficială (din care fac parte patriarhiile cunoscute) este învinuită de cîteva eresuri, cele mai cunoscute fiind erezia ecumenismului și cea a serghianismului. Aceasta din urmă este mai puțin cunoscută de către oamenii din afara Ortodoxiei, dar și de către membrii acestor patriarhii. Ortodoxia oficială își trage legitimitatea nu din învățătura Sfinților Părinți ai Bisericii, nu din păzirea Canoanelor Bisericii, ci din recunoașterea ei de către stat, în primul rînd de către statul antihristic democrat (patriarhia Constantinopolului, cea a Antiohiei, Alexandriei, în ultima vreme și cea a Ierusalimului, cele ale Serbiei, Bulgariei, României – inclusiv, deci, Mitropolia Basarabiei, arhiepiscopia Greciei, Finlandei) sau de către statul antihristic bolșevic (Patriarhia Moscovei, inclusiv, deci, Mitropolia Moldovei și, respectiv, patriarhiile fostelor țări socialiste – Bulgaria, Serbia și România).

Aceste instituții culturale nu pot să-și permită să critice prea aspru, adică, la obiect, exact acele regimuri cărora ele își datorează existența instituțională. Ortodoxia oficială nu este ontologic în poziția de a contribui cumva la depășirea incoerenței care bîntuie mințile turmei ei majoritare (să nu uităm că turma lui Hristos este turmă mică). Dacă ar face-o, atunci ea ar fi trebuit să se autodesființeze ca instituție și să dea dreptate acelor sfinți mucenici și mărturisitori pe care ea i-a prigonit împreună cu regimurile care le-au înființat și/sau le-au conferit legitimitate juridico-politică, substituind legitimitatea apostolică și cea de credință adevărată.

Astfel, bunăoară, cum Patriarhia Moscovei, întemeiată prin ordinul lui Stalin în septembrie 1943, să dea anatemei leninismul (atît cel troțkist, cît și cel stalinist) dacă ea îi datorează lui existența sa instituțională ? Cum să-l critice dacă, potrivit învățaturii acestei patriarhii, “bucuriile Puterii Sovietice sînt bucuriile Bise-

ricii și necazurile Puterii Sovietice sînt necazurile Bisericii” (cînd Puterea Sovietică însemna, de fapt, dictatura partidului comunist anticreștin prin definiție) ? Și aceasta a fost declarat încă în 1927, în toiul prigoanei troțkiste împotriva creștinilor, cînd mii și mii de creștini, preoți, monahi, episcopi erau întemnițați, băgați prin lagăre și executați. Iar fondatorul acestei erezii – mitropolitul Serghie Stragorodski – afirma în acei ani că în URSS nu există prigoană împotriva creștinilor, iar cei condamnați sînt doar niște activiști politici antisovietici care nu fac parte din Biserică.

Depășirea acestei incoerențe este posibilă numai de către fiecare creștin în parte și în măsura în care el își va asuma învățătura autentică a Ortodoxiei. Firește, un ajutor în acest sens pot să îl dea acei creștini care fie că deja au depășit această incoerență, fie că nici nu au fost afectați de ea.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pămîntești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vîrfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Cel puțin în Rusia, regimul post-sovietic își trage, de fapt, continuitatea și, de ce nu, și legitimitatea, inclusiv justificarea intereselor geopolitice față de “vecinătatea apropiată” din URSS, acel URSS care a fost înființat în 1922 de către globaliștii troțkiști-leniniști, acel URSS care a prigonit Biserica și care este de nedezlipit de numele lui Lenin – simbolul care unește – simbolic, nu și în esență – cele două regimuri sovietice reciproc incompatibile – troțkism-leninismul și stalinismul. A renunța la Lenin care este simbolizat în întregime de către mausoleul său (construit în formă de templu satanic, de altfel) înseamnă a renunța la URSS, la propria legitimitate, la moștenirea geopolitică și socială a URSS-ului. Fără a opera o dihotomie netă între troțkism și stalinism, între leninism

și stalinism, între globalism și patriotism, nu este posibilă mutarea mausoleului din Piața Roșie în vreun muzeu al totalitarismului și îngroparea/incinerarea rămășițelor trupului lui Lenin. Totodată, ceea ce este mult mai esențial, fără a reveni la moștenirea duhovnicească a poporului rus care este eminentamente Ortodoxia, adică fără a condamna deplin, fără rezerve, revoluția din februarie-octombrie 1917, simbolul acesteia – mausoleul căpcăunului – nu va putea fi mutat din inima politică și spirituală a Rusiei – Piața Roșie, Kremlinul.

Conducerea Rusiei nu poate – fie din motive geopolitice obiective, fie din alte motive mai puțin evidente – să purceadă la înlăturarea acestui simbol macabru al URSS cum este mausoleul lui Lenin. Conducerea Rusiei, clasa ei politică, nu este creștină, nu este în stare să admită că revoluția din februarie-octombrie 1917 a fost nu numai o tragedie existențială a poporului rus, dar și o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru faptul că pe parcursul sec. XIX poporul rus s-a depărtat progresiv de Biserică, de Ortodoxie, de Dumnezeu-lisus Hristos. Această pedeapsă a fost îngăduită de Dumnezeu tocmai cu scopul ca poporul rus să revină la Ortodoxie, ceea ce încă nu s-a întâmplat, cel puțin încă nu la scară națională, căci este încă prea puternică deriva societății Rusiei într-o direcție inversă Ortodoxiei.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Fără a reveni la Adevăr, la Biserica Cea Adevărată a lui Hristos, a lui Hristos Celui Adevărat, nu este nici o șansă. Iar semne ale unei asemenea reveniri nu se întrevăd, deocamdată.

Corneliu Vlad (România):

**“Rusofobia este alimentată de confuzia
menținută în mod artificial
între Uniunea Sovietică și Rusia”**

**Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice
ale Revoluției din Octombrie?**

Un lider revoluționar de prim rang al secolului XX, Ciu Enlai, a lansat despre revoluția din 1789 o remarcă pe cât de spirituală, pe atât de subtilă și înțeleaptă. Întrebat, după aproape 200 de ani de la eveniment, despre importanța lui, a răspuns că e prea devreme să se pronunțe. Ne pronunțăm în fel și chip și despre evenimentele istorice din Rusia anului 1917 și din anii următori. Și trebuie precizat de la bun început că referirea doar la revoluția din octombrie este incompletă, căci marea cotitură istorică de atunci a fost un singur și același proces – care a cuprins și revoluția din februarie, și cea din octombrie, și războiul civil – proces la capătul căruia Imperiul Rus s-a transformat în Rusia Sovietică. Acest proces, grandios ca proporții, generos în speranțe și tragic prin consecințe, se datorează, intelectual și ideologic, tradițiilor umaniste, narodnice și revoluționare ale culturii ruse, dar și anarhismului și terorismului, ideologiei și practici foarte răspândite în epoca pe continent, și, bineînțeles, doctrinei comuniste a lui Marx.

**De ce această lovitură de stat s-a produs anume în
Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de
import”?**

Să nu uităm că primul război mondial a săpat mormântul a trei imperii: habsburgic, țarist și otoman. Iar America a intrat în forță, ca lider, pe scena mondială. Geopolitica lumii s-a schimbat și ea spectaculos. Prin resursele și capacitațile sale, Rusia, a șasea parte din uscatul Terrei, țară înzestrată cu bogății fabuloase, promitea să devină o putere planetară redutabilă dacă se moderniza, iar acest proces înnoitor începuse. Marea finanță internațională a sesizat însă din fașă pericolul și i-a ajutat pe liderii conspiratorilor Trotsky (SUA) și Lenin (Germania) să preia puterea în Rusia, în fruntea partidului lor mic dar bine organizat, pe fondul

nemulțumirilor populare cronice și a revoltei în creștere a maselor. Teoria loviturii de stat grefată pe o acțiune revoluționară pare cea mai aproape de realitatea istorică și în cazul revoluției/revoluțiilor din Rusia.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Fenomenul sovietic, în toată diversitatea sa, de la teorie până la obiceiurile din viața de zi cu zi, impuse nu neapărat de autorități cât de realități, a fost, în opinia mea, cel mai răsunător și mai dramatic eșec al noului stat întemeiat pe temeiul ideologiei comuniste, adică prima experiență istorică de acest fel reușită până atunci în lume. Eforturile ideologice de proporții gigantice de legitimizare și consacrare în lume a statului sovietic și a codului sau de idei nu au precedent în istorie – ca ofensivă spirituală în scopuri politice și geopolitice (de preeminență mondială). Nostalgia de azi – atâta câtă este – după vremea comunistă/sovietică se explică nu prin dragostea pentru acele regimuri (din URSS și Europa de Est), ci, între altele, prin nostalgia după propria tinerețe (iar la cei tineri prin faptul de a nu fi trăit și cunoscut și aspectele cumplite ale vieții de atunci); visul etern al omului de a trăi într-o societate ideală (fie ea comunistă sau nu); respingerea prezentului dezamăgitor în numele unui trecut/viitor paradisiac. Dacă ar fi să rezumăm cu ce se va alege omenirea din “experimentul sovietic” și ce va mai supraviețui din el în afară de referirile istorice, e greu de crezut că va mai rămâne mare lucru pentru viitorime.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Paradigmele capitalistă și comunistă sunt doar în aparență ușor de comparat și contrapus. Sunt parcă tot mai mulți cei ce se întreba în ce măsură este (sau nu) mai uman capitalismul (re)năs-

când de astăzi decât regimul comunist de după faza lui represivă (dar și cu teroarea ce l-a însoțit permanent în stare latentă). Ceea ce nu înseamnă că nostalgicii ar vrea neapărat o întoarcere la regimul de dinainte, oricât de “retușat” ar putea fi el. Oricum, în fostul regim religiile și filosofii, purtătorii lor, au avut parte de represii, iar viața spirituală a fost condamnată la supunere necondiționată și în măsura în care s-a putut totuși manifesta relativ independent, nu a datorat nimic ideologiei. După cum nici baletul, sportul, patinajul artistic – atât de performante sub sovietism – nu au avut nimic de-a face cu comunismul sau sovietismul. Iar literatură a fost cu atât mai valoroasă cu cât s-a ținut departe de ideologia unică a zilei. Așa se face și că, în mod paradoxal, nimeni nu poate cita vreun nume de ideolog comunist sau filosof marxist-leninist de marcă apărut în URSS sau în țările zise socialiste, adică din partea de lume unde se proclama că ideologia este omniprezentă și ominipotentă.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirile și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Ideologiile sunt, prin definiție, constrângătoare. Nu neapărat însă și unele sentimente care, uneori, sunt luate în mod greșit drept ideologii. Dar sentimente care, atunci când câștigă masele, devin o forță materială (cum ar spune Marx, ca să-i dăm totuși și lui o satisfacție). Un asemenea sentiment este patriotismul (sau, cum i se spune în Occident, naționalismul sau suveranismul sau chiar patriotismul economic). Libertatea, însă, a fost/este la fel de condiționată și în Est, și în Vest. Dacă în Est ea e, după Engels, “necesitatea înțeleasă”, în Occident este, vulgar dar adevărat spus, “libertatea banului”. Avantajele și dezavantajele fiecărei ideologii/societăți sunt relative, iar discuția în chestiune interminabilă.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Acum peste 25 de ani, adică pe la începutul anilor 1990, am scris un text care se chema “Ieri internaționaliști, azi globaliști”

în care mă refeream nu atât la supraviețuitorii și – mai ales – urmașii de sânge ai foștilor cominterniști care au adus rânduilele comuniste în România, ci la întregul proces mondialist de astăzi care-și propune, ca și revoluția mondială sau expansionismul roșu de până mai ieri, să-și asigure hegemonia mondială. Globalizare este și va fi, dar nu ca imperialism sau expansionism, dar ca interdependența mereu crescândă a statelor. Esențial este ca în trenul globalizării, în care va urca întreaga planetă, să aibă loc decent toate statele și națiunile și importante este pentru fiecare să-și găsească un loc cât mai bun în acest tren, nu pe acoperiș, pe tampoane, scări sau în toaletă.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Din păcate, confuzia care hrănește rusofobia este una și mai gravă, căci nu este una între Rusia de azi, URSS-ul de ieri și Rusia imperială de mai demult, căci, asemenea fiecărei mari puteri a lumii, și Moscova a avut permanent prezența în mainstream-ul său politic și o componentă expansionistă mai mult sau mai puțin puternică. Confuzia esențială este astăzi, pentru mulți, aceea între cercurile imperiale, hegemoniste, care au avut în toate epocile istorice exponenți la vârful puterii și poporul rus. Românii s-au înțeles, ca oameni, întotdeauna foarte bine cu rușii și povestirea “Ivan Turbinca” a lui Ion Creangă e plină de miez în ce privește aceasta înțelegere, empatie, comuniune. Dar, de între timp, pe Nistru, pe Prut, s-au mai întâmplat fapte istorice și conducătorii, elitele, celor două țări nu au fost la înălțimea momentului pentru a gestiona evenimentele nefericite. Păcat, căci românii s-au înțeles foarte bine în trecut cu rușii, mai bine decât cu oricare alt vecin de graniță. Dar conducătorii și pătura conducătoare din cele două state sunt vinovate deopotrivă pentru acest tip de rusofobie care grevează azi, și el, relațiile bilaterale și care, repet, nu vizează nici poporul, nici omul obișnuit din Rusia. E drept că o rusofobie atipică, virulentă,

a existat în România în timpul celui de-al doilea război mondial, după cum a existat, și în teritoriul sovietic ocupat de trupele române, o românofobie virulentă. Dar războiul a fost o situație excepțională, ieșită din tiparele firești ale istoriei. Astăzi tot mai mulți români înțeleg că nu omul rus e vinovat pentru crimele regimului comunist din România și ca, dimpotrivă, rușii au dat cel mai greu tribune de sânge și de vieți omenești propriului lor regim comunist, dar și în cel de al doilea război mondial. Însă confuziile anterior amintite persistă, iar ele se datorează și zidului de izolare ridicat între cele două state și popoare. Un zid absurd, păgubos, oricând riscant, o situație parcă ireală, dar o certitudine cu urmări care e tot mai greu de spus unde pot duce. Este momentul ca de ambele părți să se pună capăt acestei situații neobișnuite care poate derapa periculos. În clipa când cele două popoare vor putea comunica și nu vor mai fi învrăjbite artificial “de sus”, rusofobia va deveni un anacronism penibil.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Relațiile dintre Biserică și partidul comunist sunt prea dramatice și prea sensibile pentru a le putea trata aici în adevărul lor crud. Sunt mult prea multe lucruri de spus și mai ales de lămurit în materie. Iar pentru aceasta se cere un răgaz istoric. Dar trebuie afirmat că Bisericile ortodoxe română și rusă pot face, cu bună credință, mult mai mult decât până acum, pentru apropierea popoarelor noastre de aceeași credință.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de

oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Sfada publică, de interes național și de curiozitate internațională, pe tema locului de veci care li se cuvin rămășițelor pământești ale unui conducător din trecut trimite la străvechi obiceiuri precreștine, care urcă până în vârstele copilăriei civilizației omenești. Dar exprimarea unor opinii riscă să ofenseze susceptibilități, chiar dacă după cele mai recente sondaje de opinie, tot mai multa lume, în Rusia, ar dori înhumarea trupului îmbalsamat al lui Lenin. Cât despre rolul lui Lenin în istoria Rusiei, dezbateră este și ea înfocată și promite să se prelungească în timp. Președintele Putin spunea, în primii ani după instalarea sa la Kremlin, că prin Lenin “s-a pus o bombă sub casa numită Rusia, iar această bombă a explodat”. Ideile lui Lenin “au dus într-un final la prabușirea URSS”, a mai apreciat președintele Federației Ruse. Reconcilierea cu un trecut fierbinte este, după cum se vede, la ordinea zilei, și în Rusia, ca în atâtea alte țări ale lumii.

Fiodor Șelov-Kovedeaev (Rusia):

**“Semnele apropierii unei
Revoluții Conservatoare sunt evidente”**

**Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice
ale Revoluției din Octombrie?**

Principalele cauze ale tragediei anului 1917 au fost următoarele: 1) Pierderea *en masse* de către dvorenime (dvoreanin (rus.) – curtean, aristocrat) a responsabilității sale sociale și, drept urmare, a atitudinii sale frivole față de cea ce se întâmpla: jubilația în legătură cu abdicarea, nedorința de a-și raporta propria viață la realitățile noi; pe întreg parcursul dezordinilor din 1917, inclusiv la 24 octombrie, la Petrograd lumea stătea nonșalantă prin cafenele și restaurante, mergea la concerte, la teatru și în vizită unii la alții; 2) Pierderea de către aristocrația de vârf și de către clasa politică în întregime a înțelegerii răspunderii pentru țară: toată lumea îl îndemna pe Țar să abdice, fără să conștientizeze, de fapt, nici consecințele pe termen scurt, nici pe termen lung ale unui astfel de pas; 3) Lipsa de pregătire a multor miniștri din componența Guvernului provizoriu în treburile de conducere a statului: majoritatea dintre aceștia aveau doar experiența de activitate în cadrul zemstvelor, adică a administrației locale; 4) Starea de seducție totală a publicului instruit cu teoriile occidentale, elaborate pentru cu totul alte condiții; 5) Pătrunderea ideilor de stânga în toate păturile sociale: dispozițiile stângiste erau larg răspândite până și în mediul marilor cneji; este vorba de acea trădare, despre care scria țarul Nicolai II; 6) Trufia intelectualității, care i-a determinat să renunțe la temelii spirituale, să substituie credința cu semeția pozitivistă, speculațiile teosofice, agnosticismul și/sau misticismul primitiv; 7) Autodefinirea hipertrofiat-sacrificială a Împăratului: el era întotdeauna pregătit să răscumpere viitorul radios al Rusiei cu propriul sânge, actul de abdicare a fost văzut de către el ca un sacrificiu personal de dragul țării, iar monarhul se află în poziția respectivă nu pentru a arunca puterea la pământ, indiferent de presiunile care se fac asupra lui; 8) Întârzierea dezvoltării economice față de progresul economic, infantilismul politic al societății și al majorității oamenilor politici; 9) Existența unei forțe politice

fanatice (bolșevicii), lipsite de orice principii morale și gata în orice clipă și cu orice prilej să aplice cea mai crudă violență, fără a ține cont de orice fel de factori, cu excepția convingerii oarbe de propria dreptate istorică și a setei de putere.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Cataclismele sociale au loc nu atunci când oamenii o duc foarte rău, ci atunci când majoritatea nu este mulțumită de ritmul creșterii propriei bunăstări. Rusia se dezvoltă dinamic, progresul social și politic nu reușea să țină pasul cu economia, discrepanțele materiale dintre diferite pături sociale erau excesive. În acest sens Rusia s-a dovedit a fi cea mai slabă verigă printre țările europene. Atunci când în timpul războiului crește tensiunea socială, inamicul caută mereu să-și distrugă adversarul din interior. Contribuția cartierului general german la venirea bolșevicilor la putere este bine cunoscută. În plus, nu trebuie să scoatem din calcul nici aspirația tradițională a Angliei și a Franței de a slăbi imperiul german și cel rus. Și totuși, nu trebuie să uităm nici faptul că nimeni nu va putea face nimic din exterior, dacă societatea respectivă nu este gata pentru așa ceva: în Rusia majoritatea poporului trăia potrivit propriilor tradiții, în timp ce elitele întâmpinau cu entuziasm orice adiere, ce venea dinspre Europa Occidentală. Să ne amintim ce spunea Mântuitorul: “Orice împărăție care se dezbină în sine se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui”.(Matei, 12:25) și “Dacă o împărăție se va dezbină în sine, acea împărăție nu mai poate dăinui. Și dacă o casă se va dezbină în sine, casa aceea nu va mai putea să se țină.”(Marcu, 3:24-25)

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatricii? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Orice societate și orice putere are nevoie de propria ei mitologie, de sfinții și martirii acelei idei. În mod firesc, acestea (valoarea supremă a partidului și cultul eroilor revoluției și ai războiului

civil) au apărut și la comuniști: “conducătorii”, apoi doar Lenin și Stalin; victimele luptei cu contrarevoluția (Urițki, Ceapaev, Șcors, Kotovski, Frunze). De asemenea, e de reținut că inițial cei mai cunoscuți viitori revoluționari au fost profund religioși: Ulianov (Lenin), Dzerjinski, Bronștein (Troțki), Djugașvili (Stalin). Tocmai de aceea formarea ideologiei după un model cvasireligios era o chestiune pe deplin naturală. Însă rezistența virusului sovietismului se explică nu doar prin natura lui pseudoreligioasă. Oamenii slabi de fire (iar aceștia constituie majoritatea absolută) caută să evite asumarea de răspundere, iar puterea sovietică îl elibera de aceasta. Mai trebuie avut în vedere și faptul că nostalgia după propria tinerețe și după garanțiile sociale pretins înalte. De altfel, aceste trăsături caracterizează nu doar omul sovietic. Deloc întâmplător și la ora actuală multă lume din Occident ne zice: cum ați putut renunța la comunism, în timp ce la voi totul era gratis?

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Vorba e că trăim într-o lume, în special în Occident, a unui secularism turbulent. Din această lume sunt spiritul, religia, metafizica sunt izgonite. În aceste condiții, cum ar putea să nu cadă pe gânduri un eventual critic al acelor realități? Riști să fi învinuit – ferească Dumnezeu! - de lipsă de corectitudine politică și să te pomenești în postura de proscris!

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Și ce ar fi de mirare în faptul că acestea seamănă leit, ca doi frați gemeni? În ambele cazuri este vorba despre niște idei de stânga. Și într-un caz, și în celălalt este vorba despre convingerea despre autosuficiența omului și de edificarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, doar că în mod diferit. Ambele ideologii sunt

intolerante față de alte puncte de vedere. Chiar și educația sexuală precoce, dragostea liberă, justiția juvenilă și “normalitatea” homosexualismului, care ne sunt servite drept realizări ale lumii liberale și viitor luminos al întregii omeniri, nu reprezintă decât trecutul de coșmar al URSS-ului anilor 1920.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Doar în sensul că ambele proiecte sunt de stânga. Altminteri, orice proiect de acest gen tinde să ocupe întregul spațiu: să ne amintim în acest sens de imperiile antice.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Le servește celor care au încremenit în propria aroganță și nu doresc să facă un efort de autodepășire, refuză să-și aprecieze în mod adecvat propriile acțiuni și greșeli. Și atunci cel mai simplu lucru este să dai vina pentru propriile probleme pe seama altcuiva. Iar aici totul e la îndemână: nedorința noastră să urmăm stereotipurile liberale depășite este văzută de către lumea “corectă politic” drept o sfidare. Și, firește, memoria lor este traversată de groaznicul urs sovietic, care avea o poziție diferită decât cea a Occidentului. În plus, națiunile occidentale nu pot înțelege cum e posibil să se păstreze unitatea și să fie dirijate spațiile noastre atât de largi. Se pare că treaba asta le provoacă un fel de groază de-a dreptul mistică. În același timp, își spune cuvântul și vechiul complex al Romei pentru schisma lui cu Constantinopolul: infidelul nu poate să se îndreptățească decât învinuind de toate păcatele pe cel, pe care el însuși l-a și trădat. Doar eliberându-se de toată această mocirlă de care e cuprins Occidentul va putea depăși confuzia de planuri pe care el însuși a inventat-o. Noi, însă, trăim cu o astfel de atitudine față de noi demult. Deja ne-am obișnuit. Vom supraviețui-o. Nu e

problema noastră. Dacă vor dori să îi ajutăm, îi vom ajuta. Dar din proprie inițiativă nu ne putem permite să face nimic în acest sens: de cealaltă parte buna noastră credință va fi înțeleasă greșit, ceea ce va complica și mai mult starea de lucruri.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Despre cauzele unei astfel de confuzii – caracterul pseudoreligios al ideologiei comuniste și nostalgia după propria tinerețe - am vorbit mai sus. Nu am ce adăuga la cele spuse. Iar a depășirea acestei confuzii este posibilă doar pe calea unui efort spiritual deosebit. În acest sens, ierarhii ar putea să dea un exemplu: nici mai mult, dar nici mai puțin.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Cauzele rezidă anume în acest dublu gândit (după doublethink, Orwell, "1984", ce indică o capacitate de acceptare, în mod simultan, a două puncte de vedere opuse, anihilându-se astfel orice spirit critic. – n.trad. Vezi și Wikipedia), în natura pseudoreligioasă, iar de fapt, păgână a comunismului, despre care am pomenit și mai sus. Dacă vom renunța la asta, atunci și pe Lenin îl vom înmormânta, și în general vom scoate tot cimitirul din Piața Roșie.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Din ceea ce vedem că s-a întâmplat în țara noastră, șansele unei renașteri religioase de amploare sunt mari. La urma urmei, oamenii au depășit de fiecare dată, mai devreme sau mai târziu, ereziile și se întorceau la credința adevărată. Când privește o Revoluție Conservatoare la scară globală, toate semnele apropierei acesteia deja sunt evidente. Consider că ea se va produce atunci când atât Rusia, cât și națiunile occidentale se vor ridica în apărarea valorilor ei.

Youssef Hindi (Franța):

**Semnele macabre ale Iluminismului progresist,
de la căderea Franței în 1789 la căderea Rusiei în 1917**

**Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice
ale Revoluției din Octombrie?**

Trebuie să revenim în secolul XVIII pentru a identifica originile spirituale, ideologice și intelectuale ale Revoluției bolșevice.

Încă din ajunul Revoluției franceze din 1789 s-a produs o fuziune între una dintre variantele mesianismului iudaic – mesianismul nihilist izvorât din sabato-frankism – și ideile Iluminismului (vezi Youssef Hindi, *La Mystique de la Laïcité*). Pe parcursul secolului XIX, socialismul (ca republicanism), care a rezultat din această fuziune, va evolua sub diferite forme, dar păstrând mereu structura mesianismului iudaic. Așa cum cunoaștem, bolșevicii vor face din socialismul etatist centralizator și progresist al lui Karl Marx religia regimului lor, după ce au distrus vechea orânduire prin haos, prin intermediul unui nihilism foarte apropiat de anarhismul lui Mihail Bakunin.

Socialismul științific, care crede în progresul tehnic (adus de către capitalismul pe care acesta îl combate printr-un raport dialectic), la fel ca anarhismul, care predică abolirea legii și a statului (de drept), urmează să conducă, la sfârșitul istoriei, la restaurarea unui trecut idealist – de exemplu, la neolitic, care poate fi considerat drept Grădina Raiului pentru materialistii ateï – sau a unei utopii necunoscute până acum de către omenire. Această aparentă contradicție reflectă în realitate dialectica motrice între două tendințe prezente încă din Evul Mediu în sânul mesianismului iudeu: pe de o parte, restabilirea unui trecut ideal, adică reînțoarcerea la Edenul paradisiac (terestru), iar pe de altă parte realizarea unei utopii, venirea unei lumi ideale care n-a existat niciodată. Conceptul iudeu – biblic și cabalistic – al *tikkun-ului* (deopotrivă restaurare, reparare și reformă) reprezintă traducerea acestei dualități a mesianismului.

Această lume ideală trebuie să fie instaurată/restaurată prin intermediul acțiunii voluntariste a omului. O concepție asupra istori-

ei născută din mesianismul iudeu (mai exact, din cabala lourianică (de la Isaac Louria (1534-1572) – n. trad.). Vezi *La Mystique de la Laïcité*); o teorie de acțiune a poporului evreu, mai târziu – a neevreilor, în particular, în socialism, masele proletare. Filosoful evreu marxist Georg Luckacs (1885-1971) susținea că proletariatul este “*purtătorul mântuirii sociale a umanității*” și “*clasa-mesia a istoriei lumii*” (Georg Lokacs, *Le bolchevisme comme problème moral*, 1918).

Mântuirea socială corespunde vremurilor mesianice, mântuirii (*geoula*) poporului evreu care trece printr-o revoluție universală.

Marele istoric al iudaismului, specialist în mesianismul iudeu și în Kabala, Gershom Scholem (1897-1982), a avut o reflecție penetrantă asupra mesianismului subiacent al revoluțiilor socialiste din secolul XX:

“*Mesianismul vădește în epoca noastră forța sa exact prin reparația lui sub forma apocalipsei revoluționare, și nu sub forma utopiei raționale (dacă o putem numi astfel) a progresului etern, care a fost un fel de substitut al mântuirii în Epoca Luminilor.*” (Gershom Scholem, *Considération sur la théologie juive*, în *Fidélité et Utopie*).

Vorbind clar, cultul Rațiunii, care a dat naștere pozitivismului elitelor și care a fost prezentat popoarelor din Occident drept punct culminant al evoluției spiritului uman, n-a fost decât ceea ce cabaliștii numesc *kelippah* (o cochilie) ce acoperea esența religioasă, mesianică și apocaliptică a Revoluției progresiste și mondiale. Faza istorică ce începe cu Iluminismul a fost acoperită de o minciună utopică imperceptibilă, dar care a sfârșit prin a dispărea cu tot cu promisiunile sale nerealizate și amânate la nesfârșit.

Aceasta este esența și finalitatea Revoluției bolșevice.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Acest proiect este unul totalmente străin culturii ruse și religiei ortodoxe. Așa cum am spus mai sus, el a provenit din mesianismul iudaic. De altfel, socialismul și liberalismul, înainte de a se implanta

în Rusia, s-au născut în comunitățile evreiești din Europa Centrală, locul de naștere și de maturizare a mesianismului frankist.

Mai concret, majoritatea zdrobitoare a revoluționarilor bolșevici au fost evrei. La 13 iunie 2013 Președintele Federației Ruse, Vladimir Putin, a afirmat, cu ocazia vizitei sale la Muzeul evreiesc de la Moscova, în fața unei mulțimi de credincioși:

“Între 80-85% a membrilor guvernului Uniunii Sovietice erau evrei. Și anume evreii au fost cei care au arestat și reprimat adepții iudaismului, ai creștinismului, ai islamului și ai altor religii. Ei nu făceau niciun fel de deosebire.”

Într-un articol publicat la 21 decembrie 2006 de către ziarul israelian *Yediot Aharonot*, Steve Plockerscris în legătură cu masacrele săvârșite de către bolșevici:

“Un student israelian își încheie studiile superioare fără să fi auzit de Genrih Iagoda, cel mai mare ucigaș evreu al secolului XX, fondatorul și comandantul NKVD. Iagoda este cel care a înfăptuit colectivizarea stalinistă, fiind responsabil de moartea a cel puțin 10 milioane de oameni. Anume ortacii evrei sunt cei care au creat și condus sistemul GULAG-ului. Întrucât nu era bine văzut în anturajul lui Stalin, Iagoda a fost demis din funcțiile sale și executat, fiind înlocuit în 1936 de către Ejov, “piticul însetat de sânge”.

Ejov nu era evreu, dar era însurat cu o activistă evreică. În cartea sa “Stalin: curtea țarului roșu” istoricul evreu Sebag Montefiore scrie că de-a lungul perioadei celei mai sumbre terori, atunci când mașinăria comunistă a morții funcționa din plin, Stalin era înconjurat de către tinere și frumoase femei evreice...

Numeroși evrei și-au vândut sufletele diavolului revoluției comuniste și au mâinile pline de sânge pentru vecie.

În 1934, potrivit statisticilor publicate, 38,5% dintre cei care ocupau posturile cele mai înalte în structurile aparatului sovietic de securitate erau de origine evrei.

Se dovedește că evreii, atunci când sunt capturați de către ideologia mesianică, pot deveni mari asasini, printre cei mai cunoscuți în istoria modernă” (Steve Plocker, Stalin’s jews, Yediot Aharonot, 21/12/2006).

Dacă e să privim istoria Revoluției universale, vom constata că aceasta nu vizează în special Rusia. Ea a lovit Franța în 1879 și s-a servit de ea ca loc de instaurare a unei republici universale pe ruinele regimurilor tradiționale și al bisericilor. Rusia bolșevică a jucat în secolul XX același rol pe care l-a avut Franța revoluționară în secolele XVIII-XIX: să răspândească în lume ideile Iluminismului, ale mesianismului progresist și al noii umanități. Revoluționarii n-au greșit în identificarea dușmanului; atacând Rusia, ei au vizat pământul Ortodoxiei, moștenitoarea Bizanțului, la fel cum atacând Franța, ei au vizat Fiica cea mare a Bisericii romane. Pentru a ilustra punctul meu de vedere, voi cita filosoful teolog și cabalist evreu german Franz Rosenzweig (1886-1929), care s-a pronunțat asupra revoluției bolșevice astfel:

*“Nu este deloc întâmplător faptul că în momentul de față am început pentru prima dată să transformăm exigențele lui Dumnezeu în exigențe ale actualității. Doar în acest moment am întreprins aceste acte de eliberare care, fără a fi câtuși de puțin în sine Împărăția lui Dumnezeu, ele totuși constituie precondițiile venirii Lui. **Libertate, Egalitate, Fraternitate**, care au fost cuvintele-cheie ale credinței, au devenit la ora actuală cuvenite de ordine, impunând înalta luptă contra unei lumi leneșe, prin sânge și lacrimi, prin ură și pasiune ardentă, în luptele încă neîncheiate.”* (Franz Rosenzweig, *Stern der Erlösung*, III, p. 35)

Vedem aici legăturile de rudenie pe care le stabilește pe bună dreptate Rosenzweig între speranțele mesianice iudaice, Revoluția din 1789 și Revoluția bolșevică. Un proces istoric revoluționar care trebuie să se încheie printr-o revoluție mondială, totală, în care bolșevicii nu trebuie să reprezinte (după cum afirmă Rosenzweig) decât o etapă.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definatorii ale sovietolatricii? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Ceea ce dumneavoastră numiți sovietolatricie reprezintă un fenomen întru totul clasic, care se explică prin antropologie și istoria

religiilor. Este vorba despre aderarea popoarelor la o nouă ideologie dominantă care a substituit-o pe cea precedentă. În cazul Rusiei anume comunismul a substituit pentru moment (70 de ani reprezentă o perioadă foarte scurtă în raport cu istoria Rusiei) creștinismul ortodox. Antropologul și psiho-sociologul Gustave Le Bon (1841-1931) a explicat că termenii *democrație, socialism, egalitate, libertate* etc. au o putere cu adevărat magică, ce e atașată acestor scurte silabe, ca și cum acestea ar conține soluția tuturor problemelor. Ele sintetizează, ne spune Le Bon, diverse aspirații inconștiente și speranța realizării lor. (Gustave Le Bon, *Psihologia maselor*)

Prin urmare, trebuie să redefinim ceea ce înseamnă comunismul astăzi în Rusia și în fostele țări socialiste, pentru a evalua în ce măsură acesta ar fi un virus și dacă este vorba cu adevărat de o persistență.

În plus, moartea unei credințe colective nu atrage după sine dispariția ei totală, definitivă și instantanee. Este vorba despre un proces lent la scară umană. Credința colectivă moare atunci când valoarea ei începe a fi pusă în discuție (așa cum a fost cazul în Rusia cu intelectualii disidenți încă în anii dinaintea căderii definitive a regimului). În plus, explică Gustave Le Bon, chiar atunci când o credință este puternic zguduită, instituțiile care derivă din ea își conservă puterea și nu dispar decât în mod lent. Atunci când aceasta își pierde complet puterea, tot ce ea susținea, adică regimul și instituțiile sale, se prăbușește.

Prin urmare, faptul că reziduurile socialismului, sau ceea ce poate fi aparențele sale, continuă să fie prezente în sufletele unor ruși – la mai puțin de 30 de ani după căderea regimului sovietic – care sunt născuți și au trăit sub imperiul religiei comuniste, n-ar trebui să nici să ne mire, nici să ne îngrijoreze în mod deosebit. Timpul își va face lucrarea.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Nouă ni s-au vândut două sisteme cu pretenția de a fi singurele două căi ideologice și politice de “mântuire” a oamenilor: capita-

lismul liberal întruchipat inițial de către Imperiul Britanic, iar ulterior de America-lume, și sistemul comunist înfăptuit în Uniunea Sovietică. Nu e deci de mirare faptul că Karl Marx se refugiase la Londra, centrul capitalismului mondial; în plus, anume la Londra a fost creată (1864) și și-a avut locul de ședere Internaționala comunistă. De altfel, anume în capitala Angliei s-a reunit congresul partidului lor (1903), la care au fost prezenți Stalin și Troțki.

Cele două sisteme materialiste s-au afirmat – în mod lent, din momentul apariției protestantismului – contra societății tradiționale, contra religiilor tradiționale. Modernismul a impus o viziune pur materialistă asupra istoriei, o domnie a cantității, care judecă și studiază societățile umane doar prin prisma unor grafice statistice. Paradigma materialistă s-a impus în cultură, ea a invadat mediile intelectuale, cum ar fi istoricii, politologii și alții, în cadrul acestor sisteme materialiste (capitalism, socialism, drepturile omului...) fiind interzis a se vedea dimensiunea mistică și mesianică; ei nu observă și nu studiază decât fața opacă a lucrurilor, fără a le pătrunde.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Trecerea în revistă a diferențelor și similitudinilor dintre cele două teorii politice ar necesita un studiu aprofundat, dar să fim aici schematici și sintetici. Utopia revoluționară s-a întemeiat de la început pe nostalgia după o lume precapitalistă fantezistă, dar și pe un progresism materialism generat de către capitalism. Astfel, Karl Marx și discipolii săi au vrut să dezvolte *o concepție funcționară mecanicistă, care consideră ca odată atins progresul tehnic necesar, progresul moral îi va urma acestuia* (cum zice Georges Orwell în scrisoarea sa către Humphry House din 11 aprilie 1940). Din acest punct de vedere, un ideolog liberal de astăzi nu spune altceva decât marxistii. Credința în progresul tehnic ce ar conduce spre sfârșitul istoriei îi unește pe liberali și pe marxști din aceas-

tă perspectivă. De asemenea, lupta de clasă ca motor al istoriei îi opune ideologic pe aceștia doar a posteriori. Miliardarul american Warren Buffet a declarat în acest sens următoarele: “*Există o luptă de clasă, dar clasa mea, clasa bogaților, este cea care a condus această luptă, și noi suntem cei care am învins*” (CNN, 25/05/2005). Există o evidentă dialectică istorică între capitalism și comunism; comunismul s-a alimentat pe parcursul istoriei din capitalismul modern – opunându-se acestuia – și din avatarul său: revoluția industrială. Capitalismul și comunismul s-au alimentat unul pe altul în opoziția lor dialectică pe plan istoric, ideologic și politic până în momentul căderii Zidului Berlinez. După prăbușirea Uniunii Sovietice, capitalismul și comunismul, teza și antiteza sa, au început să fuzioneze pentru a forma o sinteză, întruchipată de către China, Uniunea Europeană și, într-o anumită măsură, de către sistemul oligarhic american, unde marile bănci și multinaționalele au preluat controlul asupra statului (ceea ce a demonstrat foarte bine economistul american James K. Galbreith în cartea sa *Statul prădător*).

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Este adevărat în măsura în care, așa cum am spus mai sus, proiectul comunist este cel al revoluției universale. Un proiect mesianic global, care avea ca vocație să se impună întregii umanități. Și dacă Uniunea Sovietică s-a prăbușit, dacă acel comunism așa cum l-am cunoscut a dispărut (cu excepția câtorva țări), esența acestui proiect mesianic revoluționar continuă să existe. La ora actuală instituțiile internaționale, Uniunea Europeană..., pilotată de către oligarhia occidentală iudeo-protestantă, sunt cele care au realizat acest proiect globalist.

Proiectul se transformă, el își schimbă doar formele, însă principiul primar, esența se perpetuează datorită acestor transformări.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite

poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Rusia țaristă era deja un dușman care trebuie doborât. Comunismul fusese deopotrivă un instrument de distrugere a Rusiei tradiționale și un pretext pentru menținerea lumii în opoziția capitalism/comunism. În timpul războiului ruso-japonez (1904-1905), britanicul Sir Ewen Cameron (un strămoș al fostului prim-ministru David Cameron), președintele *Hong Kong and Shanghai Bank*, a jucat un rol-cheie în facilitarea creditelor oferite de către familia de bancheri evrei Rothschild Japoniei (Takahasi Korekiyo, *The Rothschild and the Russo-Japanese War, 1904-1907*), scopul urmărit fiind slăbirea Rusiei în contextul primei tentative a revoluției care se declanșase în 1905, provocând înfrângerea Imperiului. Avem de a face la ora actuală, la fel ca în epoca țaristă, cu un război împotriva Rusiei și aliaților săi, pe care îl poartă forțele talasocratice, anglo-americane și iudeo-protestante. Nu crimele comise de către Uniunea Sovietică sunt utilizate drept pretext de către propaganda antirusă, ci cu precădere caracterul zis dictatorial al Președintelui Vladimir Putin, opoziția sa față de forțele atlantiste din Ucraina și Siria, voința sa de a apăra familia tradițională în fața atacurilor organizațiilor LGBT... Pe scurt, fondul problemei constă în nesupunerea Rusiei. Este vorba de o luptă ideologică pe care o poartă Occidentul modernist contra Rusiei Creștine și a unei serii de țări musulmane. Este necesar, de altfel, de a face o distincție clară între Europa și Occident. Occidentul reprezintă o construcție legată de această fabricație ideologică, iudeo-creștinismul, care ține mai mult de lumea anglo-saxonă talasocratică decât de continentul european. Am analizat în una dintre lucrările mele (*Occident et Islam – Sources et genèse messianiques du sionisme*) evenimentele majore din istoria Angliei secolului XVII, care au transformat mai târziu de o manieră decisivă – în special cu ocazia celor două războaie mondiale – raporturile acestei lumi anglo-saxone cu Europa continentală. Ceea ce numim astăzi *Occident* nu constituie doar o construcție ideologică, dar și una politică, am în vedere Uniunea Europeană și

perechea sa geostrategică, brațul armat al Statelor Unite, NATO, care e îndreptat contra Rusiei. Acest Occident are chipul lumii anglo-saxon, care a cunoscut o expansiune economică și geopolitică împinse înainte de către un mesianism veterotestamentar și care a însoțit și a urmat Revoluției lui Oliver Cromwell (1599-1658).

Lumea occidentală este, așadar, acest ansamblu ideologic, politic și geopolitic, care a absorbit puțin câte puțin vechea lume catolică, greco-latină, dar și germanică.

Teoreticianul istoriei în lunga ei desfășurare și a civilizației Arnold J. Toynbee (1889-1975) a înțeles foarte bine care era fondul războiului purtat de către Occidentul modernist contra tradițiilor. Astfel, el scria în 1947:

“Acest atac concentric lansat de către Occidentul modern contra lumii islamice a inaugurat prezentul conflict dintre cele două civilizații. Vom vedea că el participă la o mișcare și mai vastă și mai ambițioasă, prin care civilizația occidentală nu vizează altceva decât încorporarea întregii umanități într-o mare societate unică și controlul a tot ce, pe pământ, în mare și în aer, poate exploata umanitatea grație tehnicii occidentale moderne. Ceea ce Occidentul este pe cale de a cauza islamului, el cauzează în același timp celorlalte civilizații ce au supraviețuit – creștini ortodocși, indieni, lumea din Extremul Orient – precum și societăților primitive supraviețuitoare, care actualmente sunt la strânsoare, chiar și în ultimele lor redute din Africa tropicală”. (Arnold J. Toynbee, *L’Islam, l’Occident et l’avenir*, 1947) Prin urmare, greșeala care nu trebuie făcută este de a se supune în permanență “valorilor” occidentale, a se lăsa înghesuit zilnic, așa cum procedează Germania, de către șantajul operat prin etichete gen homofobie, antisemitism și rasism. Nu este cazul să ne limităm doar cu purtarea unui război defensiv pe plan diplomatic și geopolitic, ci este nevoie să purtăm o luptă culturală, respingând în mod categoric paradigma modernă și avatarurile acesteia care pur și simplu omoară popoarele, distrugându-le religiile, valorile și tradițiile.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de

civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Așa cum am mai spus mai sus, regimul comunist s-a prăbușit acum mai puțin de 30 de ani, mulți ruși s-au născut și au trăit o parte a vieții lor sub acest regim. Trebuie, deci, relativizată această pregnanță a comunismului la doar o parte a populației.

Odată ce creștinismul a putut să renască în Rusia, asta s-a întâmplat tocmai deoarece comunismul în calitatea lui de credință colectivă și ideologie a regimului este mort.

Dacă Rusia se redresează politic și economic, asta se întâmplă grație revenirii creștinismului, care a restructurat societatea rusă. Tot ce mai rămâne de la comunism în Rusia va fi șters de către timp într-o generație sau două. Însă nu vom reuși nicicând să ștergem din istoria rusă și din memoria ei cei 70 de ani de comunism. Ar fi o eroare și o pierdere considerabilă de timp și de energie încercarea de a șterge această istorie din memorie.

Munca ierarhiei bisericești trebuie să conște, între alte lucruri, în consolidarea creștinismului și a credinței în Rusia; a ajuta Rusia și statul său în această luptă culturală contra hegemoniei mondiale a modernismului, valorează mai mult decât a combate spectrul comunismului.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

În continuarea răspunsului meu la întrebarea precedentă, aș zice că nu face să dăm mai multă importanță decât o merită unor zdrențe (lucruri care au o relevanță aparentă, dar în spatele cărora nu e nimic solid) ale comunismului. N-aș crede că tinerii ruși îl consideră pe Lenin că ar fi un profet, iar mausoleul lui – un templu. El este fără îndoială un personaj istoric central al secolului XX la scară mondială. Nu cred că este vorba de o paralizie volitivă, e o chestiune de generație. Atașamentul față de comunism și față de *profetii* săi va dispărea odată cu generația care a fost modelată de către ei. Istoria de durată lungă ne învață să relativizăm și să studiem credințele colective depășind scara umană.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Rusia a luat o poziție curajoasă față de căsătoriile homosexuale, față de homopaternitate, ceea ce a avut un răsunet mondial și poate inspira alte națiuni, este incontestabil. În schimb nu mi se pare că (o privire din exterior) liberalismul economic și societal (cele două fiind legate) sunt pe punctul de a bate în retragere în Rusia, fapt ce se explică prin existența, în țară, a unor relee importante și puternice.

Nu cred într-o revoluție conservatoare la scară mondială; însă poate avea loc, în anumite țări și în moduri diferite, progrese conservatoare ca reacție la presiunile liberalismului. Pentru a realiza o revoluție conservatoare, este necesar ca în prealabil să fie elaborat un proiect de societate globală. Reacțiile punctuale, ca, de exemplu, *Manif' pour tous* în Franța, nu constituie sub nicio formă un proiect de societate capabil să contracareze liberalismul sub diversele lui forme; în cel mai bun caz acestea pot fi un punct de pornire, un impuls. În Rusia Biserica Ortodoxă, care a reintrat în drepturi, ar putea juca un rol foarte important în sensul unei revoluții conservatoare, pe care statul nu o poate întreprinde de unul singur

(din cauza amestecului unor interese economice și a ponderii lor în adoptarea deciziilor de ordin politic). Oamenii Bisericii, exponenții credinței, filosofi, politicienii și intelectualii din toate domeniile trebuie să lucreze în mod concertat pentru elaborarea unui proiect global care să vizeze refondarea societății pe temelii tradiționale. Istoria poate oferi această oportunitate în măsura în care, după părerea mea, lumea noastră este pe cale de a bascula, odată cu prăbușirea ultimelor ideologii moderne, într-o nouă eră, o eră cu adevărat postmodernă.

Ninel Ganea (România):

Obsesia Noii Ordini Mondiale de la Marx la Soros

Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

O întrebare care ar necesita cel puțin un tratat. Există suficiente explicații plauzibile, multe dintre ele complementare, care se învârt în jurul unui adânc și incontestabil clivaj care s-a produs în societatea rusă, între o elită occidentalizată, pe de o parte, și o Biserică și un popor, încă pravoslavnic.

Această schismă în interiorul comunității apare invariabil în romanele rusești de sec XIX, este discutată pe larg de Părintele Georges Florovsky, dar și de mulți alții.

Diferențele de interpretare au în vedere, în special, punctul inițial în care începe surparea socială. Unii comentatori vorbesc de momentul Petru Movilă și “robia scolastică”, alții amintesc de reformele lui Petru cel Mare, de tragedia schismei, de cezaropapismul Țarului Alexei ș.a.m.d.

Așadar, Revoluția are cauze foarte profunde, exploatate la momentul oportun cu eficiență de bolșevici.

În opinia mea, explicația cea mai convingătoare și punctuală pentru dezastru rămâne cea furnizată de Sfinții de la Optina: ticăloșirea oamenilor, decadența morală, bestializarea tot mai rapidă. Starețul Varsanufie îi spunea unui fiu duhovnicesc, la începutul secolului trecut: “Totul s-a schimbat. Căsătoria nu mai este recunoscută, desfrânarea este peste tot. Ca duhovnic, aflu multe la spovedanie, deși desigur că nu pot vorbi despre asta. Grozăvii mi se arată. Și chiar ei spun că nu știau ce fac”.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Ambele Revoluții, atât cea din Februarie cât și cea din Octombrie, au fost lovituri de stat dar legătura dintre ele este, din păcate, prea puțin discutată.

Căderea Țarului, urmată firesc de anarhie și dezastru, fructificate de comuniști, a fost instrumentată, în primul rând, de forțe locale, aflate sub diverse influențe, unele străine, mai mult sau puțin relevante. Cei implicați în lovitura de stat din februarie au admis, ulterior, fără nuanțe, că prăbușirea regimului și a monarhului a fost o conspirație. A recunoscut-o Miliukov, liderul cadetilor, au făcut-o generalul Rusky și generalul Alexeyev, cei care l-au arestat pe Țar la Pskov, a spus-o și Țarul Nicolae al II-lea când l-a indicat printre trădători chiar pe unul dintre unchii săi.

În același timp, documentele istorice relevă o subvenționare financiară masivă a Revoluției din Februarie, dar și a celei din Octombrie. După cum demonstrează profesorul Sutton, în cartea sa inegalabilă “Wall-Street și Revoluția Bolșevică”, sursele de finanțare erau diferite, dar interesul primordial era cam același: anihilarea morală, socială și economică a Rusiei.

Revoluția a survenit în Rusia pentru că Vechiul Regim capotase aproape peste tot în fața Revoluției Mondiale. Singurele bastioane rămase în picioare au fost demantelate la sfârșitul Primului Război Mondial. Ne putem întreba doar retoric de ce oare monarhia britanică nu a mișcat un deget să își salveze rudele din Rusia, iar cei care au încercat să o facă au fost, culmea, verii imperiali din Germania?!

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatritiei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Comunismul a fost văzut de foarte mulți istorici și filosofi drept o erezie. O erezie de factură gnostică. Iar comunismul sovietic a reprezentat cea mai fidelă și crâncenă întrupare a acestei razne, cu tot cortegiul nesfârșit de victime. Așadar, atașamentul față de comunism nu se poate explica suficient prin categorii sociologice și politice obișnuite. Comuniștii promit o nouă eră, o nouă ordine (mondială), un nou veac, în care toate suferințele și nevoile oamenilor vor dispărea. Acesta este un mesaj specific chiliast, mi-

lenarist, care apare astăzi și în versiuni mai moderate, dar nu mai puțin eretice.

În consecință, persistența acestui “virus” poate fi explicată prin decreștinarea tot mai accentuată a lumii, chiar și după căderea oficială a comunismului.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Ca fim cinstiți trebuie spus că, de multe ori, nici măcar efectele politice și economice nu au fost devoalate în întregime. Să ne amintim cum un Galbraith susținea, prin anii '70, că economia sovietică va depăși în scurt timp economiile mai libere din Occident, asta deși mizeria și dezastrul rusesc erau limpezi. Antony Sutton a arătat clar cum economia sovietică a supraviețuit doar pe baza ajutoarelor tehnologice secrete, oferite de occidentali, în timp ce linia oficială ne vorbea despre Războiul Rece.

În fine, proiectele de naționalism economic, etatism agresiv și socialism sunt încă pe masă, ba chiar revin în forță. Despre crimele în masă există încă “nuanțe” și “evaluări”, iar scandalul din jurul Cărții Negre a Comunismului, vezi, de pildă, reacțiile unui Noam Chomsky, arată că adevărul despre comunismul sovietic este în continuare greu de înghițit. Nu aș fi deloc mirat să descopăr reevaluări de substanță ale progresului economic adus de comunismul rusesc.

În aceste condiții, cu atât mai mult, “bilanțul” religios nu prezintă vreun interes și e mai bine să fie ocultat. Cine are nevoie să știe de sfinții catacombelor, câtă vreme au existat preoți colaboraționiști și securiști, asupritori ai mărturisitorilor...

În fine, pentru modernitatea liberală, necomunistă, însăși ideea de Biserică este, de cele mai multe ori, revoltătoare, fiind considerată un anacronism în calea Progresului.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoa-

tră cum ați descrie deosebirile și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Există deosebiri importante între cele două ideologii, pe care nu mă voi strădui să le enumăr acum, deoarece sunt limpede explicate în alte locuri, mult mai bine decât aş putea-o face eu. Aş spune doar, pe scurt, că liberalismul țintește cu alte mijloace, mult mai respirabile, în primă instanță, același ideal chiliast despre care, în secolul trecut, a avertizat în nenumărate rânduri părintele Serafim Rose. De pilda, în unele societăți oculte din secolul XIX, liberalii erau plasați în cercul cel mai îndepărtat de adevărata putere a organizației, acolo unde se aflau egalitariștii radicali.

Este drept că puțină lume discută asemănările. Ori, ceea ce au în comun cele două curente sunt presupuzițiile metafizice și antropologice, iar de aici apar ceea ce dumneavoastră numiți “coincidențe și complementarități izbitoare”. Ambele ideologii l-au exclus total pe Dumnezeu, “o ipoteză de care nu au nevoie”, când nu luptă deschis împotriva Lui, văd omul ca pe o mașină autosuficientă, iar lumea ca pe un ceasornic care poate funcționa nereglat (cazul liberal) sau are nevoie constantă de o rearanjare și reîntoarcere cu barosul.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Nu există o deosebire esențială între cele două, fiind vorba de unul și același proiect, acela al Revoluției Mondiale, după cum o dovedesc nenumărate studii academice. Ca să dau doar o ilustrație simbolică: formula “Noua Ordine Mondială”, în versiunea sa originală, de comunism global, apare în prima scriere în tandem a lui Marx și Engels, cu mult înainte de a fi pe buzele și în scrierile membrilor din Comisia Trilaterală, Consiliul Relațiilor Externe, Soros și mulți alții. “The revolutionary movement which began in 1789 in the *Cercle Social*, which in the middle of its course had as its chief representatives *Leclerc* and *Roux*, and which finally with *Babeuf’s* conspiracy was temporarily defeated, gave rise to the communist idea which Babeuf’s friend *Buonarroti* re-introduced in France after the Revolution in 1830. This idea, consistently developed, is the *idea* of the *new world order*.”

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Rusofobia are rădăcini foarte adânci, iar ele sunt inextricabil legate de dimensiunea ortodoxă a Rusiei, cu excepția cazurilor, de loc improbabile, în care Moscova este doar un convenabil partener într-o dialectică manipulată. În secolul XIX, în timpul Războiului din Crimeea, arhiepiscopul Parisului predica în favoarea un război sfânt al Apusului contra “ereziei lui Fotie” a cărei întruchipare era Rusia. Cu doar puțin mai devreme, la noi, Nicolae Bălcescu tuna și fulgera împotriva muscalilor, nu pentru vreun rapt teritorial al Basarabiei, ci din cauza “reacțiunii”. (Avram Iancu, în schimb, din câte știu, îl lua pe țar drept garant în afacerile diplomatice avute cu austrieii) Pentru pașoptiști, Rusia era văzută, pe bună dreptate, ca principală stavilă în calea Progresului. Adică a Revoluției Mondiale. De altfel, aceasta era, în vremea respectivă, și teza lui Marx. Și se poate argumenta destul de convingător că regimul țarilor a amânat cu cel puțin un secol degringolada politică modernistă, instaurată de revoluționarii de profesie.

Dacă, pentru a mai completa puțin tabloul antirusismului, adăugăm și înșelările de tipul Fatima ne putem face o idee prin ce anume supără ideea rusă.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Nu sunt familiar cu sociologia religioasă din Rusia, dar am observat, fără mari eforturi, că există o confuzie, sa-i spunem,

întreținută conștient la nivelul ierarhiei Bisericii Ortodoxe Ruse. Cu alte cuvinte, nu ar trebui să ne mire prea tare slujirea la doi stăpâni a omului simplu, cât timp Patriarhia Moscovei lansează “icoane” ale lui Stalin, inclusiv în calendarul bisericesc, episcopii depun coroane de flori la muzee închinat dictatorilor comuniști ș.a.m.d.

Nu știi ce clarificări am putea aștepta din partea BOR. În ultima variantă de catehism apărută în spațiul public rus sunt condamnați, de pildă, cei care se opun ecumenismului.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS masonul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Lepădarea de comunism nu a avut loc până acum și sunt toate șansele să întârzie mult și bine. Nu este doar simbolică această prezență, ci dă seamă de o anumită continuitate între comunism și epoca de după. Rămășițele Falsului Dimitrie au fost spulberate în secolul XVII, tocmai pentru a se rupe o legătură cu un trecut sângeros și nelegitim. Ca ortodocși, putem avea obiecții legate de acea practică concretă, dar astăzi nu putem aduce nicio critică la înhumarea unuia dintre cei mai mari criminali ai istoriei, și a înceta venerarea lui.

“Paralizia volitivă” de care amintiți cred că are legătură cu o detoxifiere spirituală și ideologică inexistentă. La prima impresie, Biserica ar trebui să spună lucrurilor pe nume în această situație tipică mai degrabă lumii păgâne, dar cât timp iconografia comunistă stă bine merci lângă cea ortodoxă nu văd de ce am aștepta să se întâmple firescul.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar pu-

tea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Din păcate, sunt mai sceptic în ceea ce privește perspectiva unei Rusii drapată în culorile tradiționalismului, ca o alternativă reală la maladia apuseană. De altfel, din capul locului toată problema pare pusă dialectic, cu un Occident care se sinucide și o Rusie care dă semne de vitalitate sănătoasă. Boala însă nu este liberalismul, ci modernitatea.

În prezent, Rusia se situează adeseori pe poziții conservatoare admirabile, cum ar fi, de pildă, în chestiunea protecționismului cultural. Dar altfel, Biserica este condusă de colaboratori ai securității, este suficient de ecumenistă încât să ridice legitime semne de întrebare în privința unui “globalism religios”, nu există o distincție clară între trecutul comunist și cel monarhic, Vladimir Putin chiar, într-un discurs, l-a blamat pe Țarul Nicolae al II-lea, apare și admirația față de un “alb” ca Ivan Ilyn, la rândul său admirator al bonapartistului Kornilov etc. E un amestec ideologic tulbure care parvine din Rusia, ceea ce mă face să fiu rezervat, fără a mai insista acum pe biografii și evenimente inconfortabile pentru orice creștin.

Dar sunt de acord cu dumneavoastră că doar o resurecție religioasă ne poate salva de modernitate, și nu paliativele vânturate de țari falși.

Jean-Claude Manificier (Franța):

**“Bolșevismul ca dictatură a proletariatului
și globalismul ca dictatură a peței,
două laturi ale aceleiași monede”**

Sunt un cadru universitar, profesor de fizică. Oamenii de știință sunt angajați în politică foarte rar. Unul dintre aleșii în senatul federal american remarcă recent că el este singurul membru în Congresul american ce deține titlul de doctor în științe (Congresul reunește circa șase sute de aleși, membri ai Senatului și ai Camerei Reprezentanților). Aceeași situație este și în Franța. Fiind mereu interesat de știință, m-au preocupat nu mai puțin și aspectele relevante ce țin de fenomenele sociale și deci, de politică. Aș aprecia toate remarcile dumneavoastră, în special criticile.

În ceea ce privește cele zece întrebări pe care mi le-ați adresat și ținând cont de faptul că acestea sunt legate una de alta, mi se pare necesar să reamintesc câteva evenimente istorice din ultimele două secole, care sunt mai puțin cunoscute sau sunt date uitării în mod voit de către presă.

a) Rolul jucat de către Anglia și SUA

Cu ocazia Congresului de la Berlin din 1878, Benjamin Disraeli a declarat : “Obiectivul nostru principal este de a împiedica orice alianță între cele trei puteri central-europene (Rusia, Austro-Ungaria și Germania)” și ”declar că nici un succes diplomatic nu a fost obținut într-o manieră perfectă”. (“Disraeli and the Art of Victorian Politics”, Ian ST JOHN, Anthem Press)

Există de asemenea declarația făcută în Parlament de către Llyod George, primul ministru al lui George al V-lea, cu ocazia abdicării țarului Nicolai al II-lea : “Anglia și-a atins unul dintre cele mai importante obiective”.

Acum, cât privește declarația lui Arthur James Balfour, ministrul lui George al V-lea, făcută lordului Rothschild pe data de 2 noiembrie 1917. Cu ocazia centenarului acestei declarații, lordul Jacob Rothschild preciza că au fost făcute mai multe propuneri pentru aprobarea ”mișcării sioniste internaționale” în Anglia și SUA. Să ne amintim că poporul palestinian nu a fost niciodată consultat și

că exigențele ce țin de populațiile autohtone, care au fost enunțate prin această declarație, nu au fost niciodată respectate.

În 1917, Statele Unite (sub președinția lui Woodrow Wilson, care a fost ales în baza unui program pacifist) înlocuiesc Rusia slăbită și declară război Germaniei. Wilson va crea "Comitetul Informațiilor Publice", numit și "Comission Creel". Edward Bernays, dublu nepot al lui Sigmund Freud, inventatorul conceptului de profesor în manipulare (Spin Doctor), care la ora actuală este în mod straniu dat uitării, va deveni unul dintre animatorii acestui Comitet. Dezinformarea întemeiată pe niște minciuni, fiind repetată de mii de ori, va deveni extrem de eficientă. El se va manifesta ulterior în numeroase domenii și va scrie în 1928 cartea "PROPAGANDA sau Cum să manipulezi opinia publică într-o democrație".

b) Ideologia marxistă și diabolizarea țarismului

Cartea lui Aleksandr Soljenițin (A. S.) "Două secole împreună", în două volume, având mai multe mii de referințe aproape în totalitate evreiești, ce reconstituie destinul împletit al națiunilor evreiești și slave în Rusia și ulterior în URSS, lucrare care în mod straniu nu a fost tradusă în engleză. Citatele care vor urma sunt extrase din ediția franceză (Fayard, în 2002).

Ca urmare a împărțirilor Poloniei, populația evreiască din Rusia reprezenta la sfârșitul secolului XIX mai mult de 50% din populația evreiască de pe glob. În 1860, la Paris este creată Alianța israelită universală, "având scopul să apere interesele evreilor din lumea întreagă" (p. 195, vol. 1, A.S.).

În timpul războiului ruso-japonez din 1904, simpatia pentru Japonia este foarte mare în presa americană (p. 381, vol. 1, A. S.). Jakob Schiff și baronul Rothschild vor finanța Japonia, dar vor refuza orice împrumut cerut de Rusia.

În această perioadă, dezinformarea în presa occidentală (*New York Times*, *London Times*, *Daily Telegraph* etc.) vorbea despre violuri, atrocități nenumărate și sute de mii de morți în urma pogromurilor atribuite guvernului țarist. După căderea URSS și deschiderea arhivelor, Aleksandr Soljenițin și profesorul de ebraică și de studii iudaice, John Doyle Klier, vor demonstra că nu există nici o probă ce ar indica existența unei astfel de responsabilități

(J. D. Klier, "Russians, jews, and the pogroms of 1881-82", Cambridge University Press, 2011). A se vedea de asemenea : A. S., vol. 2, p. 361, unde inginerul Abram Zisman relatează: "În lagărul de la Novo-Arhanghelsk am profitat de un moment liber pentru a face o socoteală : câte pogromuri evreiești au avut loc pe parcursul existenței statului rus. Această chestiunea a trezit și interesul conducerii lagărului, care avea o atitudine binevoitoare față de noi. "Șef de lagăr" era căpitanul Gremin (N. Gerșel, un evreu, fiu de croitor din Jlobin). El a expediat o scrisoare la Leningrad pe adresa vechiului Minister al Afacerilor Interne. Peste circa opt luni a sosit următorul răspuns: între anii 1811-1917 pe teritoriul Rusiei au avut loc 76 de pogromuri evreiești, numărul de victime fiind de circa trei mii de oameni (fără a se preciza dacă este vorba de morți sau de răniți)".

c) Sionismul și bolșevismul

Cele două ideologii care au apărut în secolul al XIX-lea, etno-naționalismul religios sionist și internaționalismul bolșevic, par a fi contradictorii. A. S. explică această contradicție: "Este vorba de un specific fără egal în istoria omenirii, el ținând de faptul că evreii au reușit să concilieze principiile naționale și cele universaliste, "acest popor fiind național la cel mai înalt nivel și în același timp cosmopolit".

Bolșevismul este o ideologie care a fost impusă în mod brutal de către Lenin și Troțki în URSS și în sufletul rus. Războiul civil și colectivizarea au provocat milioane de morți.

Religia fiind decretată drept "opium pentru popor", au urmat distrugerea a mii de biserici și asasinarea în masă a clericilor; însă regimul s-a dovedit a fi mult mai îndurător față de sinagogi și rabini.

După dispariția bolșevismului în versiunea lui de dictatură a proletariatului, am văzut cum în SUA a apărut o nouă formă de internaționalism, globalismul, clădit pe imperialismul neoconservator și pe dictatura pieței: două laturi ale aceleiași monede. A. S. scrie : "Revoluția și finanțele mondiale nu prea se contrazic, de vreme ce în urma revoluției trebuie să se instaureze o putere și mai centralizată", astfel piețele acestor țări devin controlabile. Cea de-a doua linie de convergență este următoarea: bolșevicii și banche-

rii au această platformă comună esențială - internaționalismul.” (vezi și “Wall Street and the Bolshevik Revolution ”, de Antony Sutton (versiunea română a apărut recent la editura Anacronic – n. trad.).

d) Actualitatea

Lumea noastră unipolară este dominată de către SUA, care din momentul apariției sale acum mai bine de 200 de ani au bombardat sau au invadat 84 de țări. Dacă e să adăugăm aici și țările în care au avut loc intervenții militare, ajungem la cifra de 191. Doar Andorra, Butanul și Liechtensteinul rămân a fi nedemne de orice formă de intervenție (vezi ”All the countries the Americans have ever invaded”, Christopher KELLY & Stuart LAYCOCK, AMBERLEY – 2015). Am avut deseori ocazia să mă conving că acest adevăr este ignorat la scară largă de către opinia publică.

Obișnuita alternanță politică din țările occidentale, care trece de la o guvernare ”de dreapta, republicană, conservatoare, creștin democrată...” la una ”de stânga, democrată, muncitorească, social-democrată...” nu e decât o capcană ce îi permite mondialismului să alimenteze iluzia unei schimbări a nemulțumirii populare. Însă realitatea ieșită la iveală în urma alegerii lui Vladimir Putin și ulterior a lui Donald Trump semnaleză revenirea Naționalismului ce se sprijină pe discursul înrădăcinării și al comunității de destin și se opune Internaționalismului “elitelor”, această “jet-society” de un 1% ce se sprijină pe discursul individualismului, ultra-liberalismului și al drepturilor omului în detrimentul drepturilor popoarelor.

Doar naționalismul sionist este (pentru moment ?) tolerat. Lectura cărții lui John Mearsheimer și Stephen Walt, “Lobby-ul israelian și politica externă a SUA” (editura Antet, 2008 – n. trad.) ilustrează prin intermediul parabolei câinelui și a cozii sale, ceea ce am putea să ne întrebăm astăzi: cine și ce agită (coada dă din câine sau invers)?

Iată ce declara Ariel Sharon: “De fiecare dată când întreprindem ceva, îmi spuneți că America va face una sau alta... Nu vă faceți griji de presiunile Americii asupra Israelului: Noi, evreii, controlăm America, și americanii știu asta.” (Courrier International, N°913, 30 Aprilie-6 Mai 2008); dar iată ce afirma Henry Kissinger (Premiul Nobel pentru Pace!) cu privire la războiul dintre

Iran și Iraq: “Noi dorim ca aceștia să continue să se omoare între ei cât mai mult timp posibil” (Le Figaro Hors-série, Irak Objectif Bagdad – 2003).

S-ar putea să fie interesant de privit unul dintre numeroasele video disponibile pe Youtube, în care Stalin ține discursuri în fața unor responsabili din URSS sau cele în care Netanyahu cuvântează, în cadrul AIPAC, în fața membrilor Congresului SUA. Ovațiile în picioare se țin lanț, fiecare ales urmărindu-și vecinii, cuprinși de frica de a nu se pomeni a fi primul care s-ar opri din aplaudat!

Presa dominantă din SUA și Occident se dezlănțuie împotriva lui Trump și Putin. N-am văzut astfel de atacuri repetate, vicioase și de rea credință timp de patruzeci de ani de când citesc această presă. Zeci de articole apărute zilnic în toate ziarurile, inclusiv pentru prima oară în “USA Today”, au făcut partizanat în favoarea candidatei Hillary Clinton.

Chiar în acest moment, iulie 2017, lui Trump i se reproșează de a fi vorbit cu rușii care i-ar fi promis niște informații defavorabile doamnei Clinton.

Am putea să ne întrebăm, în primul rând, de ce “Democrația” noastră este inefficientă la capitolul de a obține astfel de informații, dacă acestea se confirmă, din partea unui stat calificat în permanență în Occident drept totalitar.

Există și alte întrebări, de o importanță mult mai mare, care nu au fost niciodată exprimate în presa respectivă:

Atunci când Bush-tatăl a pus la cale josnica minciună despre soldații irakieni care ar fi aruncat din incubatoare prunci aflați într-un spital din Kuwait, minciună lansată pentru bascularea opiniei publice în favoare războiului din Golf în ianuarie 1991.

Atunci când Bush-fiul l-a trimis pe Colin Powell la ONU, această schiță a Guvernului Mondial, care a fluturat flacoanele ce ar fi conținut armele de distrugere în masă chimice sau bacteriologice irakiene.

Atunci când Tony Blair a declarat în Parlament că Saddam Hussein poate face operaționale armele de distrugere în masă timp de 45 de minute.

Atunci când Hillary Clinton l-a convins pe Obama să intervină în Libia, operațiune cu un rezultat la fel de catastrofal ca și în Irak, după care a urmat apariția ei într-un video pe Youtube, unde, parodiindu-l pe Iulius Cezar, aceasta declară după anunțul de asasinare a lui Gaddafi: “Am venit, am văzut și el este mort”.

Atunci când Obama (Premiul Nobel pentru Pace!) a intensificat atacurile cu drone. Această formă “modernă” de pedeapsă cu moartea, despre care nu se știe niciodată cine dă ordinul de a ucide, cine ucide și cine este ucis, cu tot cortegiul său de victime inocente, numite “pagube colaterale”. Este de remarcat relativa indiferență a presei dominante față de aceste asasinat comise cu dronele, aceeași presă participând deseori la campanii contra condamnărilor la moarte în cadrul unui proces judiciar legal și democratic.

Lipsa de temeii a atacurilor contra lui Trump este și mai flagrantă în raport cu declarațiile lui Snowden privind spionarea lumii întregi de către NSA-ul american, inclusiv interceptarea telefoanelor mobile ale aliaților SUA (cum ar fi Angela Merkel) și că specialiștii lor pot să infecteze serviciile de informații ale țărilor “ostile”, precum Iranul, cu viruși ca Stuxnet.

Presa dominantă din SUA și Europa occidentală detestă naționalismul, dar și pe cei care critică ultraliberalismul financiar, cum e, de exemplu, Bernie Sanders, cel care a sfidat-o pe Hillary Clinton, sau pe cei care critică colonialismul israelian, așa cum a procedut Jeremy Corbyn, șeful partidului laburist englez.

Ei folosesc în aceste scopuri toate tehnicile sofisticate : minciuna, oricâtă fi de absurdă, trecerea sub tăcere (atunci când evenimentul nu satisface abordarea lor) și repetiția la nesfârșit. Metoda este cea dublelor standarde, condamnată de către evangheliștii Noului Testament în parabola fățarnicului care vede paiul în ochiul vecinului și nu observă bârna din ochiul său.

Nenumărate articole condamnă, cu orice ocazie, resurecția unui naționalism malefic. Aș da un exemplu, care mi se pare în mod special reprezentativ pentru aroganța presei americane. Este vorba despre un extras publicat acum douăzeci de ani în “International Herald Tribune” (care a devenit astăzi “NYT International”) cu ocazia aniversării a 50-a de la debarcarea din Normandia.

Pentru oamenii politici din SUA, națiunea trebuie să dispară: ”Pentru Statele Unite, naționalismul este o boală ce trebuie combătută prin toate mijloacele; pentru europeni, Statul-Națiune rămâne a fi singura entitate politică viabilă. Și în timp ce americanii consideră multiculturalismul drept sursă a puterii, europenii îl resping, considerându-l un semn al pierzaniei... Rezumând, misiunea întreprinsă acum cincizeci de ani, la 6 iunie 1944, pentru eliberarea Europei trebuie să fie încheiată astăzi.” (“Liberating Europe from nationalism may not be easy”, Jonathan Eyal, “International Herald Tribune”, 24/05/94)

a. Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

- Ca urmare a împărțirilor Poloniei, în Rusia s-a instalat un important număr de populație evreiască, care, din rațiuni religioase, nu se asimila cu populația slavă, practicând cu precădere activități comerciale și aproape deloc activități productive.
- Elaborarea teoriei marxiste.
- Iobăgia care a fost abolită abia în anii 1860 și indiferența nobilimii și a burgheziei față de sărăcia în care se afla cea mai mare parte a populației slave, în timp ce în cazul populației evreiești solidaritatea etnică rămânea a fi un factor important.
- Mișcările revoluționare și nihiliste, care au întreprins numeroase atentate contra autorităților țariste.
- Crearea Alianței Israelite Universale și influența acesteia în presa americană și europeană.
- Lipsa de clarviziune a clasei conducătoare, care, nereușind să înțeleagă consecințele revoluției industriale, n-a realizat reformele sociale necesare, și nici nu știa să reacționeze la dezinformare.
- Puternicele cercuri financiare care erau extrem de ostile regimului țarist și care, de exemplu, în cazul războiului ruso-japonez din 1904, au refuzat acordarea oricărui împrumut Rusiei, oferind ajutor Japoniei.

- Rolul Angliei, puterea maritimă a aceluși moment, care se ghidează după principiul ”desparte și stăpânește”.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Imigrația evreiască masivă în SUA de la sfârșitul secolului XIX ce a influențat starea de spirit a societății americane, sprijinul financiar din partea bacherilor și atitudinea ostilă a guvernului american față de țarism. Cu ocazia inaugurării unui centru cultural evreiesc la Moscova, președintele Putin amintea că primul guvern bolșevic era alcătuit în proporție de peste 80% de către evrei.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

- Majoritatea populației unei țări deseori este lipsită de inițiativă, acomodându-se destul de bine cu un regim care se ocupă de toate.
- Solidaritatea și empatia celor umili este reală.
- După instaurarea dictaturii și a internaționalismului proletar în primul an al bolșevismului, Stalin a permis revenirea la patriotismul slav.
- Excesele ultraliberalismului și lăcomia oligarhilor a șocat puternic o parte importantă a populației ruse.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Odată cu sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, în Occident creștinismul și în special religia catolică a fost diabolizată și distrusă în mod conștient. Presa occidentală, și în primul rând cea

americană, se referă la catholicism doar pentru a vorbi despre preoți sau demnitari pedofili.

N-am citit niciodată un articol care s-ar fi referit la marea majoritate a oamenilor religioși care își consacră viața ajutorului celor mai săraci. Televiziunea, cinematografia sunt și ele aliniate în această acțiune.

După Conciliul Vatican II, ierarhia catolică oficială a manifestat o rușinoasă complezență față de comunism. Era vorba de Ostpolitik, iar uneori chiar de complicitate. Atunci când se vorbea despre mișcările de eliberare, era vorba mereu de mișcările de decolonizare sau cele contra apartheid-ului sud-african sau contra regimului generalului Pinochet, însă niciodată nu erau menționate popoarele Europei centrale, nici popoarele Asiei (China, Vietnam, Cambodgia), abandonate în favoarea comunismului și uitate definitiv.

Eu însumi am asistat, prin 1972-1973, la o conferință a părintelui Jean Cardonnel, un preot dominican, care revenise din Cambodgia și explica în fața unui amfiteatru arhiplin precum că Khmerii Roșii ar fi niște oameni minunați. Un student cambodgian prezent acolo a dat crezare acestui discurs și s-a reîntors în țară. Am încercat să primesc niște vești de la el, însă fără succes. Este foarte probabil ca el să fi dispărut în acele masacre ale revoluției cambodgiene.

Acești creștini progresiști erau crainicii comunismului. Nu voi înceta niciodată să repet: comunismul nu s-a extins pe o suprafață atât de mare a globului pământesc decât prin lașitatea și complezența pseudo-elitei din țările libere.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?

“Revoluția și finanțele mondiale nu prea se contrazic, de vreme ce în urma revoluției trebuie să se instaureze o putere și mai centralizată”, astfel piețele acestor țări devin controlabile. Cea de-a doua linie de convergență este următoarea: bolșevicii și bancherii

au această platformă comună esențială - internaționalismul.” (Aleksandr Soljenițin, p. 302, vol. 2)

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

În ambele cazuri este vorba despre internaționalism. Cei care sunt numiți în SUA neoconservatori deseori sunt fost troțkiști reconverțiți la ultra-liberalism.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident, rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Am impresia că Național-Socialismul deseori este atribuit națiunii germane. Conducătorii germani (cu excepția social-democratului Gerhard Schröder) se zbat din răspuțeri pentru a fi pe placul puternicilor zilei și a evita sporirea germanofobiei.

Bolșevismul în faza lui inițială, să zicem până în anii 1927-1928, este opera lui Lenin și Troțki. Cu toate acestea, în Franța rareori se pot observa atacuri frontale și violente contra acestora. Cu totul altfel stau lucrurile în cazul lui Stalin, care este diabolizat sistematic în mass-media.

Un proces contra bolșevismului nu avut loc niciodată, așa cum a avut loc unul contra național-socialismului.

Pentru a evita rusofobia, Putin sau succesorul său ar trebui să nu admită intrarea țării sale în cercul vasalilor SUA.

Același fenomen se produce la ora actuală în Statele Unite sub mandatul lui Donald Trump. Ultra-liberalismul, imperialismul sau patriotismul de tip hollywoodian nu sunt contestate câtuși de puțin, și doar politica naționalistă și foarte puțin intervenționistă a lui Trump este obiectul unor critici violente fără precedent în presa americană.

Pentru a depăși această stare de fapt este necesar să se spună lucrurilor pe nume și să se recurgă la denunțarea mondialismului, a dictaturii pieții sau mai exact a speculatorilor.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăciri?

Se afirmă despre comunism precum că acesta, prin practica sa de într-ajutorare, a fost un creștinism fără Dumnezeu. Nu cunosc suficient modul de funcționare al ierarhiei Bisericii Ortodoxe. Însă atacurile exagerate și deseori nejustificate împotriva ierarhiei catolice rămân, din păcate, fără vreun răspuns din partea acesteia. *Este posibil că crimele bolșevismului contra Bisericii Ortodoxe să o fi ajutat să evite starea în care a ajuns catholicismul.*

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Probabil, pentru moment, Lenin este încă intangibil. Cu toate acestea, există suficiente texte scrise de mâna lui și acțiuni întreprinse de acestea, care nu-l avantajează câtuși de puțin. Poate că este prea devreme ca Lenin să fie înmormântat.

În timpul războaielor religioase dintre protestanți și catolici în Franța secolului XVI, regele Henri al IV-lea a interzis, sub amenințarea de a fi pedepsit, prin “Edictul de la Nantes”, toate disputele sau amintirile despre ceea ce se întâmplase. *El a declarat*

de asemenea că *Parisul merită o slujbă religioasă*. Conducătorii ruși dau dovadă și ei de înțelepciune.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Personal cred în virtuțile exemplului și în fermitatea principiilor. Globalismul reprezintă o formă de totalitarism, acesta neacceptând nici un compromis și râvnind o victorie totală care riscă să devină definitivă. Acest a stabilit un control total asupra presei, banilor și, prin urmare, asupra puterii politice. Într-un recent video în care apare o persoană influentă din societatea franceză, Jacques Attali, acesta explică ceea ce urmează să se întâmple în mod inevitabil în viitor: globalizarea, piața racket-ului, a prostituției și a comerțului de organe, o inegalitate crescândă și în definitiv comercializarea vieții. Și toate acestea lasă puterea politică fără nici o reacție.

Post scriptum

Într-un pasaj din cartea "1984" Orwell vorbește de Winston, cel ce se opune îndoctrinării, care ascultă un jurnalist la televizor. Acel jurnalist a înțeles la mijlocul discursului său propagandistic faptul că tocmai se întâmplase o schimbare de alianțe între Estasia, Oceania și Eurasia, "trecând de la o linie politică la alta exact în mijlocul frazei, și nu doar fără a se opri, ci fără a schimba sintaxa". Încă n-am ajuns până aici, dar, după patruzeci de ani de corectare a lucrărilor în disciplina numită "Științe exacte", remarc faptul că erorile de gândire devin frecvente. Am ajuns, cu ocazia participării în cadrul unui juriu, să ne conjugăm eforturile pentru a înțelege, fără succes, ceea ce un student a vrut să zică în lucrarea sa.

De fapt observăm un regres considerabil al discursului încă de pe vremea aceluși miracol grec despre care Kant spunea că "Aristotel a inventat logica și a condus-o la punctul de perfecțiune".

Sofiștii de azi, cu ajutorul repetițiilor, folosesc tehnici retorice fără a-și face griji de valoarea morală a mijloacelor pe care le

utilizează pentru a-și atinge scopul. Astfel, ei îi induc cititorului sau telespectatorului “democrat” certitudinea că trebuie să existe o parte de adevăr în cele ce se spun, pentru că e cu neputință ca toată lumea să mintă.

Este de remarcat faptul că în cărțile sale Platon, elevul și purtătorul de cuvânt al lui Socrate, se baza pe virtutea dialogului între adversari pentru a putea ajunge la adevăr. Astăzi, în informațiile difuzate și în prezentarea evenimentelor în presa dominantă, se pronunță doar stăpânii discursului și jurnaliștii de curte. Cei bombardati, ca și cei, țările cărora sunt distruse, rareori ajung în fața microfonului.

Închei cu un pasaj din piesa lui Shakespeare “Iulius Cezar” în care Brutus apare în fața forumului pentru a explica poporului asasinarea lui Cezar. Acest pasaj este probabil de neînțeles pentru majoritatea oamenilor de azi.

BRUTUS:

“Stați liniștiți până la urmă. Romani! Cocetăteni! Prieteni! Ascultați-mă și fiți liniștiți ca să mă puteți asculta. Încredeți-vă în cinstea mea și prețuiți-mi cinstea ca să mă puteți crede. Judecați-mă cu înțelepciunea voastră și țineți-vă mintea trează, ca să puteți judeca mai bine. Dacă este cineva în această adunare care l-a iubit din inimă pe Cezar, afel că iubirea lui Brutus pentru Cezar n-a fost mai mică decât a lui. Și dacă acest prieten mă întrebă pentru ce s-a ridicat Brutus împotriva lui Cezar, îi voi răspunde: am făcut-o nu fiindcă iubirea mea pentru Cezar a fost mai mică, dar fiindcă iubirea mea pentru Roma a fost mai mare. Ași fi voit ca Cezar să trăiască, dar să muruți cu toții ca sclavi, sau Cezar să moară, pentru ca voi să puteți trăi ca oameni liberi? Fiindcă Cezar m-a iubit, îl plâng; fiindcă a fost fericit, mă bucur; fiindcă a fost viteaz, îl cinstesc; dar fiindcă a fost însetat de putere, l-am ucis. Așadar, lacrimi pentru iubirea lui, bucurie pentru fericirea, cinste pentru vitejia și moarte pentru setea lui de putere. Cine este aici atât de josnic, încât să fi dorit sclavia? Dacă este cineva, să spuie, căci l-am jignit. Este cineva aici atât de grosolan, încât să nu dorească a trăi ca un roman? Dacă este cineva, s-o spuie, căci

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

l-am jignit. Cine este aici atât de rău, încât să-și uite iubirea patriei? Dacă este cineva, s-o spuie, căci l-am jignit. Mă opresc, să primesc răspunsul.

CETĂȚENII (dintr-odată): Nimeni, Brutus, nimeni”.
(trad. Tudor Vianu)

Gânditorii occidentali de serviciu și “elita” ultra-liberală acreditează ideea, prin intermediul controlului mediatic și cultural, precum că revoluția IT impune în mod logic o lume unipolară și globalismul. Alegerea care stă în fața umanității în viitor se află între naționalism (a nu se confunda cu imperialismul) și o formă de globalism distrugător al popoarelor înrădăcinate, un viitor sumbru prevăzut de către cei doi vizionari invocați mai jos.

Orwell și regimul său polițienesc, partidul său unic, controlul său asupra presei; un soi de bolșevism cu religia sa de metisaj obligatoriu și de renunțare pentru totdeauna la un război. Un regim impus la scară planetară, în doze homeopatice, al cărui caracter ridicol și odios va deveni invizibil ca urmare a dispariției frontierelor și deci a diferențelor. Toată lumea va fi în mod inconștient nefericită, cu excepția unei rețele elitiste discrete.

Huxley care a ajuns la un rezultat identic prin manipularea genetică a unei societăți de proști; cea de trecere a populațiilor Beta până la Epsilon sub controlul elitelor Alpha.

“Pentru a distruge un popor, mai întâi trebuie să-i distrugi rădăcinile.” (A. Soljenițîn)

Leonid Savin (Rusia):

“Proiectul sovietic a reprezentat continuarea marxismului în același fel în care marxismul a reprezentat continuarea ideilor lui Adam Smith”

Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

Este evident faptul că un rol-cheie l-a jucat filosofia occidentală, cu precădere marxismul. Deși însuși Marx era mai curând naționalist (e destul să ne amintim de articolul, în care el vorbea despre nevoia ca muncitorii germani să participe în războiul cu Rusia, dacă va apărea o astfel de necesitate, uitând despre solidaritatea proletariatului). Lenin a revăzut anumite teze ale acestuia, inclusiv cea care ține de saltul dintr-o societate agrară în una socialistă. Aici ar trebui să luăm în calcul influența creșterii industriei în Imperiul Rus în ansamblu. Astăzi se vorbește despre apariția unei noi clase a precariatului, dar la începutul secolului XX se întâmpla ceva similar. Afluxul considerabil al populației rurale în mediul urban, ruperea lor de la rădăcini și tradiție a determinat apariția unei mase enorme de oameni lipsite consistență spirituală, care erau supuși cu ușurință prelucrării ideologice – este vorba nu doar de regiunile centrale ale Rusiei, ci și de Caucaz, Povoljje, Ucraina etc. În plus, în anumite zone lua turatăii naționalismul local – secolul XIX, odată cu apariția tehnicilor literare și a autorilor, își făcuse deja treaba. În ceea ce ține de originile spirituale, trebuie să ținem cont de Schisma bisericească, care s-a produs în partea a doua a secolului XVII. Reformele Patriarhului Nikon au divizat poporul rus pe principii religioase, o perioadă destul de îndelungată partea conservatoare a societății (creștinii de rit vechi) era supusă prigoanei. În acest sens, nu e deloc întâmplător faptul că mulți capitaliști-lipoveni (ca, de exemplu, Reabușinski) au finanțat bolșevicii, aceștia sperând că astfel vor obține mult râvnita libertate. Și, într-adevăr, imediat după evenimentele din octombrie toate comunitățile creștinilor de rit vechi (atât cele cu preot, cât și cele fără preot) au căpătat drepturi largi, însă această perioadă n-a durat prea mult.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

În momentul când s-a produs revoluția, Rusia și Germania erau istovite de război, iar subiectul încheierii păcii constituia unul dintre instrumentele propagandei bolșevice, ceea ce le-a și permis acestora formarea propriilor forțe armate pe baza soldaților care dezertaseră și a transfugilor. De reținut că și în Germania a avut loc o tentativă de instaurare a puterii sovietice, însă aceasta a fost pur și simplu înnăbușită. Rusia, însă, a fost considerată dintotdeauna un fel de paria în cadrul “familiei europene”, tocmai de aceea atitudinea față de revoluție (și față de finanțarea acesteia) a fost una diferită. Marea Britanie era cea mai cointereseată țară în nimicirea unui concurent redutabil – de aici și ideea creării unui cordon sanitar, a unei “zone-tampon”, formate din statele “naționale”, care în mod teoretic urma să fie mult mai largă. De fapt, ajutorul din partea Antantei era unul destul de specific, țările occidentale pe de o parte nefiind cointereseate în păstrarea Imperiului Rus, iar pe de altă parte nutrind temeri față de bolșevici. Însă instaurarea unei “guvernări externe” n-a reușit sută la sută. În interiorul nucleului bolșevic au existat opinii diferite asupra modului de organizare a Uniunii Sovietice.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatricii? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Nu sunt de acord cu termenul “civilizație sovietică”, deoarece 70 de ani reprezintă o perioadă prea scurtă pentru afirmarea unei civilizații. Este vorba despre un proiect imperial, dar care avea principii ideologice aparte, unele dintre acestea fiind greșite (de exemplu, suprimarea instituțiilor religioase). Proiectul sovietic a reprezentat continuarea marxismului în același fel în care marxismul a reprezentat continuarea ideilor lui Adam Smith. A existat un evident economocentrism, cu accentul pe identitatea colectivă. În plus, a predominat o trăsătură, caracteristică liberal-capitalismului

după sosirea epocii Iluminismului – timpul linear și credința în progresul tehnic (mâine va fi mai bine decât azi). Parțial, asta e cauza faptului că încă se fac resimțite rudimentele epocii sovietice. Și așa cum viitorul se anunță a fi nu tocmai radios, apare efectul nostalgiei, amintirea despre “veacul de aur”, martorii căruia pot să relateze multe lucruri despre protecția socială, învățământul și medicina gratuite, mândria pentru țară și pentru realizările ei științifice – și aici ei au dreptate, întrucât URSS dispunea de instrumente pentru politica de cadre și pentru o mobilizare eficientă.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Vorba e că cei care sunt critici ai experimentului sovietic de regulă sunt liberali. Cel puțin, principalii apologeți, care au acces la media și primesc sprijin din partea Occidentului. Iar proiectul sovietic era concurentul democrației liberale în sensul asigurării libertăților. De altfel, anume aceasta a fost una dintre cauzele care au determinat poziția SUA, care timp îndelungat n-au recunoscut URSS. Acest lucru este descris în cartea lui Gordon S. Wood “The Idea of America”. Însă există și critici-conservatori, dar aceștia sunt mai puțin cunoscuți – atât ortodocși, cât musulmani, ei criticând ideologia sovieto-marxistă pentru vacuumul spiritual. Este interesant faptul că în America Latină suprapunerea catolicismului și a marxismului au condus spre fenomenul Teologiei eliberării, iar filosoful iranian Ali Shariati a elaborat concepția “șiismului roșu”. Apropo, în etapa timpurie a regimului sovietic au existat inițiative interesante ce țineau de religie, cum au fost cele ale poetului Nicolai Kliuev, însă acestea au fost stârpite din rădăcină. Pe de altă parte, nu trebuie să uităm faptul că instituția patriarhiei în Biserica Ortodoxă Rusă a fost restabilită la indicația directă a lui Iosif Stalin (asta în timp ce anterior reprezentanți ai Bisericii au salutat abdicarea lui Nicolai II – posibil, din motivul că anume dinastia Romanovilor era vinovată de suprimarea instituției patriarhiei)

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la

o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Similitudinile țin de materialism, de interpretarea lineară a timpului (aspecte la care m-am referit și mai sus), de caracterul conflictual ca element esențial al ideologiei. Deosebirea de bază ține de atitudinea față de spiritul cetățenesc – în liberalism este vorba de niște indivizi-atomii, în timp ce în comunism societatea se îngrijește de propriii cetățeni. În locul Leviathanului invizibil al lui Hobbes, se răspândesc rețele nevăzute ale puterii prin intermediul organizațiilor de partid, sindicate, comitete de bloc etc. De asemenea, comunismul a fost mult mai internaționalist, iar liberalismul se sprijinea în sec. XX pe regimuri național-burgheze.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Dacă e să luăm în considerație ideologia troțkistă, atunci o astfel de afirmație capătă un anumit sens. Însă toate religiile lumii de asemenea pretind la eticheta de “proiect globalist”

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Nu trebuie să uităm faptul că întreaga lume trăiește în cadrul concepției occidentale asupra timpului – de la sistemul de calculare a coordonatelor geografice (meridianul zero a fost fixat în mod voluntarist după Greenwich) și până la școala istorică. De aceea Occidentul va continua să impună propria viziune asupra trecutului și asupra interpretării prezentului. Este vorba despre una dintre formele războiului informațional-ideologic, care țintește slăbirea suveranității Rusiei. În același timp, astfel de acțiuni pot fi considerate ca o formă specială a rasismului. Savantul contemporan

John M. Hobson utilizează termenul de *rasism subliminal*, când superioritatea nu este exprimată în mod direct, ci indirect, prin intermediul învățământului, științei, precum și prin intermediul diverselor interpretări istorice. Și deși e puțin probabil să putem fi mai vocali decât presa occidentală, care dispune de resurse enorme și de experiență, trebuie să purtăm o contrapropagandă la cele mai diverse nivele – de la polemicile cu inițiatorii atacurilor de presă până la conferințe științifice internaționale și proiecte media cu parteneri non-occidentali.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăciri?

Propagandiștii occidentali și lacheii lor au inventat în acest caz un mit, potrivit căruia Biserica ar fi fost o pârghie în mâinile bolșevicilor și ale puterii sovietice de exercitare a unui control asupra cetățenilor. Iar la ora actuală ei încearcă să recicleze aceste speculații. Însă în cazul Occidentului tabloul e mult mai complex, deoarece în accepția lor (a catolicilor, a protestanților) Ortodoxia Orientală reprezintă niște schismatici, obscuranțiști, iar a pune un semn de egalitate între aceștia și anticreștini e mult mai simplu. Desigur, Biserica trebuie să explice aceste rătăciri, iar această muncă se desfășoară. E posibil ca anume exercitarea controlului asupra principalelor structuri media de către liberali și de către coloana a șasea nu permite ca situația să fie explicată în mod adecvat. Cu toate că o serie de inițiative guvernamentale în acest sens sunt destul de elocvente și eficiente.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoa-

nelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Consider că aici problema e mult mai complicată, deoarece ,pe lângă mausoleu, în zidul Kremlinului sunt înmormântate multe personalități politice și istorice ale Uniunii Sovietice. De aceea, dacă e să avem o abordare complexă a acestei chestiuni, atunci e nevoie să se pună problema întregii necropole. În plus, dacă e să urmăm litera Statutului Bisericii, n-aș crede că Lenin trebuie să fie înmormântat după rânduiala creștină tradițională. Iată de ce această chestiune va rămâne pentru o perioadă de timp deschisă.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie anti-liberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Într-adevăr, anume o astfel de imagine s-a statornicit, dar, cu părere de rău, ea nu întotdeauna corespunde realității. Mai există încă multe probleme de ordin intern. De exemplu, fiecare regiune a Rusiei finanțează programe sociale în funcție de buget. În unele regiuni sprijinul acordat familiilor cu mulți copii poate fi considerabil, iar în altele situația poate fi diametral opusă. Aceste probleme din domeniul politicii interne sunt corelate cu opinia publică. Deseori liberalii încearcă să speculeze pe seama stărilor de spirit din societate, acestea fiind induse chiar de acțiunilor liberalilor din guvernul federal sau de nivel regional. De aceea aceste procese sunt destul de încurcate. Însă pentru o renaștere de anvergură trebuie să dispui de bază și de posibilități. Iar aceste chestiuni atârnă de voința politică a unui grup restrâns de oameni, care ar putea permite așa ceva. De aici se iscă și criticile frecvente din partea grupurilor conservatoare la adresa conducerii Rusiei. Iar Kremlinul nu va face mișcări

bruște (dacă nu vor apărea provocări externe), acolo este preferată o transformare lentă. Dar chiar și cu toată această lentoare, în ultimii ani climatul social din Rusia s-a ameliorat simțitor (dacă e să îl privim de pe poziții conservatoare) – construcția de lăcașe sfinte, rolul Bisericii, ajutorul acordat de către autorități în o multitudine de situații.

Lucien Cerise (Franța):

“O Revoluție Conservatoare de anvergură mondială este o necesitate absolută”

Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

Aș vrea să vă propun o istorie alternativă și revizuită a Revoluției din Octombrie. Îmi asum aceste două adjective, deoarece uneori trebuie să știm cum să facem experimente de gândire, să ne asumăm niște riscuri și să avansăm anumite ipoteze până la capătul logicii lor. Nu afirm nimic sută la sută, ci doar emit niște piste coerente, niște judecăți, după care să le îndepărtăm pe cele care sunt imposibile.

Consider că Istoria este istoria statului profund, altfel zis, istoria înaltei administrații militare și a serviciilor secrete de acțiune clandestină și de informații. În prezent statul profund rus este sănătos, în orice caz mult mai sănătos decât tot ce vedem în Occident. În SUA Donald Trump încearcă să trateze bolnavul prin “drenarea mlaștinii” (“Drain the Swamp”), el având mult de lucru în acest sens. Epurarea unui stat profund necesită timp. Ceea ce explică faptul că dacă statul profund rus este sănătos sub Putin, așa a fost și sub Elțin, iar dacă a fost sub Elțin, a fost și sub comunism, și dacă a fost sub comunism, a fost și sub țarism. Natura regimului este un fenomen de suprafață în raport cu continuitatea statului profund, pe care îl putem discerne în spatele rupturilor de regim. Am putea susține existența acestei continuități după ce vom elimina imposibilitatea unei discontinuități.

De ce o discontinuitate este imposibilă? Deoarece dacă se pierde cu adevărat controlul asupra statului profund din cauza unei revoluții, este vorba de ceva definitiv, acesta nu mai poate fi reluat niciodată sau doar atunci când se întâmplă o contrarevoluție sau o muncă de infiltrare extinsă asupra mai multor generații. Ceea ce nu s-a întâmplat între 1917 și venirea lui Stalin la putere, care totuși a preluat puterea pentru submina rezultatele lui 1917. Revoluția din Octombrie a avut drept scop subminarea și slăbirea Rusiei. Or, anume sub impulsul lui Stalin Rusia a ieșit din procesul subversiv și

revoluționar mai puternică decât înainte. Adică este vorba de subminarea subminării. O revoluție în cadrul unei revoluții. Altfel zis, statul profund rus a ajuns să-și plaseze fidelul său, Stalin, pentru a recupera și valorifica în beneficiul Rusiei fereastra de oportunitate deschisă de către revoluționari pentru a distruge Rusia.

Căderea Țarului le convenea tuturor, atât statului profund, cât și revoluționarilor. Nicolai II Romanov a făcut dovada unei cecități geopolitice și a unui imobilism politic îngrijorător într-o epocă în care armatele occidentale deja planificau invadarea Rusiei. De fapt, începând cu Napoleon I, invadarea Rusiei reprezintă un sport, în care occidentalii își încearcă puterile cu regularitate. În 2017 încă nu suntem ieșiți din ceea ce geopolitica numește Marele Joc, adică clivajul fondator între, pe de o parte, Moscova, ce se sprijină pe Eurasia, iar de cealaltă parte, capitalismul occidental, ce se sprijină pe Londra, Wall-Street, Berlin, care utilizează toate mijloacele ce îi cad la îndemână, cum ar fi nazismul și ceea ce mai rămâne din acesta în Ucraina. La acel început de secol, o revoluție industrială și o politică “stahanovistă” de înarmare mecanizată devenise indispensabile pentru a face față acelor provocări militare și a garanta integritatea Rusiei. Însă Țarul, un om din altă epocă, bloca totul. Statul profund rus a le-a dat mână liberă, deci, revoluționarilor, chiar i-a ajutat un pic, după care a recuperat rezultatele lor, păstrând un ambalaj socialist, dar modificând în mod discret traiectoria inițială în scopul pregătirii URSS pentru șocul militar cu Occidentul.

Tot ce vin să afirm aici rămâne a fi ipotetic, dar ar putea fi susținut printr-un șir de fapte, care sunt în orice caz mai mult decât istoria oficială, care nu rămâne în picioare. Acum, este oare posibil de calificat într-un mod mai precis acest stat profund rus, care a reușit performanța de a-și asigura propria continuitate, de la țarism până astăzi, trecând prin bolșevismul experimental, comunismul stalinist, destalinizare, perestroika, apoi sfârșitul comunismului și anii de descompunere liberală sub Elțin?

În perioada țaristă, până la 1917, Biserica Ortodoxă era cea care controla statul profund și serviciile de informații ruse, la fel ca în toate monarhiile în care Biserica și Statul nu sunt separate. În Rusia țaristă, poliția secretă (Ohrana) era, deci, plasată sub tutela

Patriarhatului ortodox. Dacă Patriarhia pierduse controlul asupra statului profund rus în 1917, ea nu ar fi recuperat-o niciodată din cauza blocării operate de către revoluționari. În Franța, de exemplu, Biserica catolică a pierdut controlul asupra statului și nu l-a mai recuperat niciodată, în avantajul forțelor revoluționare mai curând anticreștine. Cunoscutul text intitulat “Protocoalele Înțelepților Si-onului”, redactat prin 1900 de către serviciile secrete ruse, trebuie interpretat ca un avertisment un pic romanțat contra acelor forțe revoluționare, implicate și în Revoluția din Octombrie, dar care n-au reușit niciodată să preia controlul asupra statului profund rus, rămas cu precădere în mâinile Patriarhiei ortodoxe până azi, în pofida rupturilor de regim și alternanțelor politice. Ceea ce explică faptul că acest stat profund este încă sănătos și integru în 2017, la un secol de tulburări ce urmau să pună capăt Rusiei.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia deoarece anume Rusia a fost și este mereu obiectul dorințelor nemăsurate ale capitalismului occidental. Imensele teritorii ruse ce se întind pe 1/6 din suprafața uscatului fac să saliveze multă lume de o lungă perioadă de timp. Nicolai Trubețkoi, lingvistul și geopoliticianul rus, fondatorul eurasianismului, a scris în 1922 în “Chestiunea rusă” că războiul mondial nu va avea sfârșit până când țara lui nu va fi cucerită de către “romano-germani”. (1) La rândul său, unul dintre cei mai activi și emblematici revoluționari, Alexandr Parvus, îi oferea guvernului german de atunci, de altfel mai puțin pasionat de socialism, un plan complet intitulat “Pregătirea grevelor politice de masă în Rusia” în scopul răsturnării Țarului. (2) La Londra sau la Berlin, susținerea revoluționarilor ruși făcea abstracție totală de marxism, bolșevism, socialism, comunism, aceste doctrine fiind văzute ca niște simpli vectori ai dezordinii, în stare să destabilizeze imperiul rus, înainte ca acesta să fie cucerit și ciopârțit pentru a împărți tortul. Aceste proiecte de cucerire a Rusiei prin orice mijloc au găsit un sprijin instituțional în Polonia, în special în persoana lui Józef Piłsudski, ministru al afacerilor militare și șef de stat între anii 1920-1930. Începând cu 1904 el a elaborat o viziune geopolitică având două componente: prometeismul, ce consta din susținerea

separatismelor din Rusia care să facă să explodeze unitatea sa, și Intermarium, menit să izoleze Rusia, apoi URSS, în spatele unei bariere formate din state ce se întindeau de la Marea Neagră până la Marea Baltică. Geopolitica anglo-americană, de la Mackinder la Brzezinski și până la Spykman și Kennan, a găsit în aceasta o completare ideală a teoriilor vizând Heartland-ul (inima pământului, pământ central – n.trad.) și Containment-ului (izolare – n. trad.), potrivit cărora hegemonia atlantistă asupra lumii presupune încercuirea masei teritoriale ruse înainte ca aceasta să fie invadată și dezmembrată pentru a fi acaparată.

(1) Н.С. Трубецкой, « Русская проблема ».

<http://www.evrazia.org/modules.php?name=News&file=article&sid=146>

(2) Александр Парвус, « Подготовка массовой политической забастовки в России ».

http://www.hrono.ru/dokum/191_dok/1915parvus.php

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Sovietolatria este un pic anacronică la ora actuală. Comunismul aparține trecutului și nu va reveni nicicând în calitate de putere geopolitică. Acestea fiind spuse, după o pătrime de secol de experiență liberală, opoziția maniheistă între “pușcăria comunistă” și “paradisul liberal” a început să se nuanțeze în favoarea unei reevaluări a aspectelor pozitive ale comunismului. De fapt, comunismul răspunde unor anumite necesități elementare ale omului, în particular, previzibilitatea existenței pentru cei săraci, și nu doar pentru cei bogați. Capitalismul, care e un alt nume al plutocrației, a determinat bascularea existenței într-un sistem decuplat : previzibilitate pentru cei bogați și imprevizibilitate pentru cei săraci. În ceea ce ține de liberalism, este vorba de imprevizibilitate pentru toți, dacă acesta ar fi aplicat cu adevărat, însă nu a fost niciodată și se confundă cu capitalismul cel mai ierarhizat. Or, imprevizibilitatea e generatoare de neliniști și nu-i convine nimănui. Prin urmare, toată lumea își petrece timpul în preocuparea de a planifica, a anti-

cipa, a prevedea și în încercarea de a prezice cum va arăta viitorul. Este vorba de o necesitate naturală, legată de instinctul de auto-conservare. Comunismul, așa cum a existat acesta efectiv începând cu 1945 în mai multe țări, într-adevăr a asigurat milioanele de oameni cu venituri modeste minimul economic vital, stabilitatea politică și psihologică permițându-le a prevedea un viitor pur și simplu decent pentru ei înșiși și pentru copiii lor. Nu un “viitor luminos” – realitatea trivială a comunismului era foarte departe de “ziua de mâine ce cântă” – ci un nivel de viață corect pentru toți, care le permitea să-și facă anumite planuri. Aceasta e diferența lui față de liberalism, care ne împinge în haos, nesiguranță, impredictibilitate, în abordări pe termen scurt, care a introdus de vreo douăzeci de ani în țările din blocul ex-comunist patologii sociale binecunoscute în Occident, cum ar fi copiii hiperactivi și violenți, epidemiile de depresii sau divorțuri, destrămarea legăturilor sociale și noi forme de toxicomanie mult mai grave decât vodca. Un francez de origine rusă mi-a zis într-o zi : “Cortina de fier nu avea drept scop să împedice oamenii să plece, ci să împiedice rahatul să intre”.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Aspectele religioase, spirituale și metafizice rămân pe planul secund, întrucât critica experienței sovietice se face în numele consumului și al economiei de piață. Acest fenomen este răspândit pe larg. Personal am două ramuri ale familiei mele în Belarus și în Polonia (precum și o străbunică ucraineană pe care, însă, nu am cunoscut-o). Atunci când verii și verișoarele veneau în vizită în Franța sau atunci când familiile franceze mergeau să îi vadă în anii 70 și 80, eu primeam ecouri despre niște vieți normale și vedeam oameni sănătoși, veseli și de asemenea având câteva kilograme în plus, atât de departe de clișeele despre o populație persecutată și muritoare de foame, pe care încerca să ni le inducă propaganda anticomunistă. În plus, soția mea este născută în Polonia și a crescut într-un echivalent polonez de colhoz (Państwowe Gospodarstwo Rolne, PGR), unde trăiesc până în prezent socrii mei. Prin urmare, am o percepție comparativă asupra celor două sisteme, occidental

și comunist, pe parcursul a vreo patruzeci de ani, până la și după căderea Zidului Berlinului. Principala mea concluzie este că sistemul comunist propunea o stare a societății ce se oprise în anii 50, ceea ce nu era atât de grav. Or, numeroase persoane din țările din Est se percepeau și se mai percep încă într-o manieră mizerabilistă prin prisma propagandei liberale și progresiste. Pe parcursul războiului rece, propaganda Vestului era atât de puternică, încât traversa cortina de fier și era inteiorizată de asemenea de către popoarele blocului comunist, care se vedeau pe ei înșiși mai rău decât erau în realitate și care idelizau “lumea liberă”, față de care nutreau un complex de inferioritate, care mai durează până azi. În consecință, chiar dacă erau buni creștini care mergeau la liturghie, ei erau anticomuniști întâi de toate deoarece visau la “fructul interzis” și la acest mod de viață occidental consumist, ce constă în a umple căruciorul cu cumpărături într-un supermarket, a ascultarock’n roll (interzis sub comunism), a purta blugi (a existat un adevărat trafic în timpul războiului rece), a erotiza societatea etc. Materialismul și hedonismul au jucat un rol major în anticomunism, în mod cert mult mai important decât spiritualitatea autentică.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebiri și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Eu văd întâi de toate diferențele. Pentru a relua categorisirile făcute de Zygmunt Bauman și Karl Popper, comunismul propune un model de societate solidă și închisă, la fel ca societățile tradiționale, iar liberalismul propune un model de societate lichidă și deschisă. Această lichiefiere liberală atacă psihologia și societatea până la identitatea sexuală, de unde fenomenul “gender fluid” : indivizi care de dimineață se cred bărbați, iar după amiază – femei sau invers, sau care se schimbă de mai multe ori pe zi în funcție de starea lor de spirit. Fiecare face ceea ce îi place, în funcție de poftele și capriciile sale, individul este rege. Este imposibil să se construiască o societate pe aceasta bază complet maladivă. În termenii psihopatologiei, comunismul produce efecte clasice de nevroză, adică închiderea și refularea dorinței individuale, ceea ce constituie condiția

existenței unor structuri colective. Nu există societăți fără un Supraeu, fără o autoritate normativă care ar fi de-asupra individului, adevăr binecunoscut pentru psihologi. Și dimpotrivă, liberalismul refulează refularea și reclamă libera exprimare a dorinței individuale (“Este interzis să se interzică”), ceea ce ajunge să destrame toate structurile colective și sociale. Este societatea deschisă a lui Popper și a discipolului său George Soros, adică de fapt o juxtapunere de ego-uri și de narcisisme, incapabile să “joace colectiv”, deci o non-societate. Liberalismul a instituit perversiunea, ajungând apoi chiar și dincolo de asta la o veritabilă psihoză socială, care amenință cu distrugerea toate structurile colective, până și însăși specia umană. Personal nu cred că în cazul comunismului s-ar fi ajuns vreodată până la acest nivel de pericolozitate.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Există vagi asemănări între comunism și globalism, dar în primul rând există o deosebire fundamentală, ce ține de natura celor două fenomene: comunismul s-a autodizolvat în mod benevol, în timp ce globalismul este incapabil de o astfel de înțelepciune, chiar dacă ultimul este și mai puțin viabil! În mod cert, scara mondială este vizată în ambele cazuri, însă în două feluri radical opuse: comunismul vroia să construiască o ordine socială și economică în câteva țări care urmau să servească drept exemplu, în timp ce globalismul caută să împingă lumea într-un haos general prin intermediul unui război hibrid total. Contestarea haosului global este atât de vehementă, încât am putea-o compara cu un model exterior care merge mai bine. Prin însăși natura sa totalizantă și totalitară, globalismul trebuie, deci, să treacă sub tăcere propriile contradicții, dar să extermine cu orice preț orice contra-model, orice contra-exemplu, toată exterioritatea față de modelul său unic, adică orice formă de alteritate ce ar permite facerea de comparații. Toate alternativele politice și geopolitice la Occidentul liberal “multi-culti” (multicultural – n. trad.) trebui să înceteze să mai existe, ceea ce și explică acest război total purtat contra Rusiei, Siriei, Iranului, Coreei de Nord, Chinei.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Autoritățile ruse se află în stare de defensivă încă din secolul XIX, pentru a para agresiunile occidentale. Crimele fostului regim comunist trebuie văzute în lumina acestui Mare Joc, acest război împotriva Rusiei care a început în timpul țarismului și care trece de asemena prin bătălia cifrelor. Anume astfel cifrele legate de crimele comunismului au fost umflate de către propaganda de război anticomunistă, înaintea celui de-al Doilea Război Mondial, în scopul diabolizării URSS și pregătirii opiniei publice occidentale pentru atacarea acesteia, ceea ce a condus la Operațiunea Barbarossa în 1941 și a deschis frontul de Est al războiului; iar după război, în timpul războiului rece, pentru a justifica întreținerea tensiunilor. Cifrele occidentale ale victimelor URSS oscilează de regulă între 30 și 90 de milioane de morți. Iacob Djugașvili, strănepotul lui Stalin, comentează într-un video nota comună a Procurorului general și a ministrului afacerilor interne Kruglov, redactată pentru Hrușciiov la 1 februarie 1954, în plină perioadă de destalinizare, deci tocmai în momentul când Kremlinul avea tot interesul să umfle cifrele victimelor stalinismului. (3) Această notă oficială a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice numește cifra de 3 777 380 de persoane condamnate pentru “crime contrarevoluționare”, dintre care 642 980 la pedeapsa cu moartea, pentru perioada între 1921 și 1954. Pentru a fi exhaustivi, trebuie să adăugăm la aceste cifre pe cele de până la 1921 și de după 1954, ceea ce nu schimbă mare lucru. Și pentru a fi corecți, trebuie să amintim contextul războiului total, impus de către Occident timp de decenii și inducând statului moscovit politici autoritare și centralizate pentru a putea susține apropiatele sancțiuni economice sau apropiatele confruntări militare.

Cifrele umflate despre crimele URSS, pe de o parte, și confuzia întreținută între URSS și Rusia, pe de altă parte, servesc celor care la ora actuală vor să diabolizeze Rusia în scopul propagandei

de război și pentru a pune mâna pe teritoriul ei. Natura regimului aflat la putere la Moscova nu are nici o importanță, deoarece este vizat teritoriul geografic. Cine vrea să pună mâna pe teritoriul rus? Este vorba de anumite interese capitaliste occidentale, care încearcă să impună o dictatură a minorităților prin intermediul unei vaste inginerii genetice, geopolitice și sociale, care urmează să conducă la transhumanism. Vectorii acestor planuri sunt anumite forțe private, precum și organizații supranaționale binecunoscute: ONU, Comisia europeană și cei doi stâlpi ai anticomunismului de ieri și ai rusofobiei de azi, CIA și NATO, care și-au creat recent propriul coming-out LGBT. (4) Acest globalism cu duhoare de cabalism a incubat în mediile anticomuniste de dreapta și de stânga în timpul războiului rece și înflorește acum în rusofobia deopotrivă de dreapta și de stânga. (5) Confuzia URSS/Rusia este produsul acestor cercuri globaliste, aceasta neputând fi depășită decât prin eradicarea respectivelor cercuri, care întrețin confuzia în scopul propagandei de război.

(3) « Où Soljenitsyne a trouvé ses chiffres. Le père des peuples (II). Jacob Jugashvili »
<https://www.youtube.com/watch?v=X9k0jdcars0>

(4) « CIA Employee Group Receives Award for Promoting LGBT Issues »
<https://www.cia.gov/news-information/press-releases-statements/2016-press-releases-statements/cia-employee-group-receives-award-for-promoting-lgbt-issues.html>

(5) « Sommet de l'Otan : Gauthier Destenay, un Premier homme au milieu des Premières dames »
<http://www.lci.fr/politique/otan-gauthier-destenay-premier-homme-au-milieu-des-premieres-dames-mari-xavier-bettel-luxembourg-brigitte-macron-melania-trump-2053263.html>

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Civilizația sovietică mi se pare mai curând a-creștină decât cu adevărat anti-creștină. Mai degrabă indiferența față de realitățile re-

ligioase decât ostilitatea a ghidat relațiile între comunism și religie. În Franța, marxștii definesc materialismul dialectic astfel: “Soluții concrete pentru probleme concrete”. Aici nu e vorba de o abordare antireligioasă, transcendența nu este cu adevărat respinsă, ci pur și simplu relativizată și nu este plasată în centrul gândirii politice. De altfel, teologia eliberării din America Latină demonstrează că marxismul și creștinismul se pot asocia perfect într-o luptă politică comună. Cele două doctrine plasează apărarea oamenilor simpli de-asupra a tot și prin urmare trebuie să se întâlnească într-o bună zi. Atașamentul simultan față de Biserică și față de civilizația sovietică nu mi se pare, așadar, a fi incoerentă. În mod evident, au apărut de asemenea antagonisme violente între comunism și religie, acestea ajungând până la persecuții, dar aceste tensiuni veneau mai curând din faptul că religiile, ca și orice altceva, pot fi infiltrate, penetrate, manipulate și să servească drept instrument de manipulare, eventual, al unor puteri străine. Prin urmare, persecuțiile nu vizau credincioșii și religiile, ci credincioșii și religiile care acționau sau riscau să acționeze în calitate de coloana a cincea. CIA a lucrat mult cu Vaticanul pentru a mina stabilitatea regimului în mai multe țări din blocul comunist, în special în Polonia.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Vladimir Putin a pronunțat la un moment dat această frază foarte echilibrată: “Cel care nu regretă dispariția URSS, nu are inimă, iar cel care îi dorește revenirea, nu are minte”. URSS a salvat lumea în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, împiedicând nazismul să se extindă spre Est, ceea ce a blocat odată în plus acest “Drang nach Osten” imperialist, care există de secole. Dacă Hitler ar fi ajuns să ocupe URSS-ul, puterile occidentale ar fi jubilat și

ar fi revenit repede la bunele relații diplomatice cu Berlinul, la fel ca înainte de război, arătându-și solidaritatea lor sistemică cu nazismul în această lăcomie de cuceriri teritoriale vizând întregul continent eurasiatic. Din cauza acestor jocuri de alianțe, am fi avut teoria genurilor încă din anii 50! Prin contrast, comunismul s-a dezvoltat ca un puritanism fără metafizică, de unde efectele sale etice de impunere a limitelor comportamentale și a controlului asupra impulsurilor, analoage celor existente în religie. Am început să călătoresc în Europa de Est la scurt timp după căderea Zidului Berlinului. Modul de viață încă nu era deformat de marketing. Niciun fel de publicitate pe străzi, niciun fel de gesturi afectate între oameni, nici surâsuri inutile, o austeritate generală foarte “situaționistă” în spirit. Da, eu prefer Homo Sovieticus decât Homo Festivus. Sursa spirituală a respectului pentru relicvele comunismului vine din faptul că multă lume știe în mod intuitiv că ea are mai multe valori a împărtăși cu ceea ce a fost comunismul decât cu liberalismul sau nazismul, cele două forme politice ce întrețin cultul impulsivității și transgresarea limitelor și a frontierelor.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Această Revoluție conservatoare de anvergură mondială este o necesitate absolută. Nu există nimic mai important la ora actuală. Însăși supraviețuirea speciei umane și a tuturor formelor de inteligență depind de asta. Dictatura politic corectă și așa-zis progresistă, care caută să se impună peste tot, desfășoară o adevărată isteriocratie – sau idiocratie – adică o guvernare de isterici, de cretini și de incompetenți, care nu știu altceva decât să tot repete “incluziune”, “diversitate”, “toleranță”, dar care de fapt nu tolerează nicio contradicție și care lucrează în scopul distrugerii adevăratei diversități prin includerea obligatorie în gândirea unică globalistă. Stângismul compasional al “Social Justice Warriors” nu este unul

viabil pe termen lung ; este o maladie larg răspândită în Occident, care caută să se răspândească prin intermediul războiului cu ajutorul NATO pe întreaga suprafață a planetei. (6)

Pe de altă parte, comunismul în sensul strict al termenului este mort și nu va mai reveni la viață. Este poate deja timpul să ne gândim la o formă politică mixtă, conservatoare și cu adevărat socială, inspirată de către ecologie, de exemplu. Trebuie să judecăm despre o formă politică în funcție de viabilitatea sa. Asta m-a condus spre ideea de a propune conceptul despre Baza Autonomă Durabilă (BAD), care se bucură de un anumit succes în aplicațiile sale supraviețuitoare. Pagina web de comunicare audio *Ekouter* rezumă această idee astfel : “Experiența “socialismului real” din secolul XX oare n-a constatat în realizarea unei gigantice Baze Autonome Durabile ? Dincolo de ideologia marxist-leninistă, studierea istoriei ne îndeamnă să relativizăm judecata noastră care identifică comunismul cu progresul, iar capitalismul cu reacțiunea. Supraviețuitoarea nu poate fi acolo unde se crede...”(7)

Într-o manieră ușor provocatoare, am afirmat în cadrul unei conferințe cu Piero San Giorgio: “Comunismul este visul dreptei” (8) Este vorba de un paradox istoric, dar e un fapt incontestabil : comunismul s-a dovedit a fi mult mai conservator decât capitalismul, acesta jucând un rol important în păstrarea modurilor de viață ancestrale și în protejarea structurilor tradiționale. Ratele de imigrație aproape de 0% în toate țările comuniste în mod evident își au rostul lor, ceea ce nu înseamnă xenofobie sau rasism, de vreme ce comunismul era pentru prietenie între popoare, dar fiecare la casa lui. Acest program politic echilibrat a protejat fostul bloc comunist de decadență pe parcursul a două generații (durata războiului rece) și îl plasează astăzi în avangarda conservatorismului. Pe scurt, epoca este coaptă pentru o mare sinteză, inspirată de către a Patra Teorie Politică a lui Aleksandr Dughin, ce va reuni valorile spirituale cu realizările socialismului real, ceea ce poate fi rezumat prin formula “Stânga muncii, dreapta valorilor”, pe care o afirmă Alain Soral. Această inginerie intelectuală constă în a însăila teoriile pentru a crea una nouă, care să rețină to ce e mai bun din fiecare dintre acestea, ceea ce va conduce europenii să se sprijine pe elementele conservatoare încă vii în fostul bloc comunist, în Rusia și în alte părți, distingându-le de elementele contaminate de libe-

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

ralism, în Ucraina și în alte părți. Cum anume? Muncind fiecare în țara lui la elaborarea unui soi de Internațională conservatoare, ce ar viza subminarea societății indecenței liberale pretutindeni unde aceasta apare, pentru a o substitui cu o societate a decenței populiste. Aceasta este rațiunea pentru care mă alătur cu entuziasm la proiectul Marii Europe din Manifestul de la Chișinău.

- (6) «Tweet du secrétaire général à l'occasion de la Journée internationale contre l'homophobie »
http://www.nato.int/cps/fr/natohq/news_143802.htm?selectedLocale=fr
- (7) « Survivre, de la BAD au Kolkhoze. Avec Lucien Cerise et Piero San Giorgio à Lille »
<http://www.ekouter.net/survivre-de-la-bad-au-kolkhoze-avec-lucien-cerise-et-piero-san-giorgio-a-lille-2639>
- (8) «De la BAD au Kolkhoze – Piero San Giorgio et Lucien Cerise – Lille, 22 mai 2016 » <https://www.youtube.com/watch?v=UzVQgzbYGfw>

Bogdan Herzog (România):

“Atât proiectul globalist, cât și cel comunist sunt proiecte mesianice”

Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

Revoluția din Octombrie a fost instrumentul prin care dușmanii Rusiei au pus la cale colapsul celui mai mare rival geopolitic al lor, Imperiul Țarist, monarhia eurasiatică. Această revoluție a fost îndelung pregătită, finanțată și susținută în toate fazele ei, din exterior, de marele capital londonez și american. Dovezile sunt irefutabile.

Colapsul concomitent al marilor monarhii europene – rusă, germană și austriacă - a însemnat un ultim pas pe traiectoria dezastruoasă începută din punct de vedere politic cu revoluția lui Cromwell, iar din punct de vedere spiritual, probabil, odată cu Renașterea.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Este aproape în întregime vorba de un proiect de import, atâta vreme cât finanțarea și organizarea au fost asigurate din exterior. Mai mult decât atât, e un lucru cunoscut că, din punct de vedere etnic, în proporție de peste 80% membrii Comitetului Central al Partidului Bolșevic, ai Consiliului Comisarilor Poporului etc. nu erau ruși. Deci nu putem vorbi de un proiect rusesc din niciun punct de vedere – al planificării, al susținerii sau al implementării. Soljenițîn a avut, cu mult timp înainte, ultimul cuvânt pe acest subiect.

Totuși, ca să fim sinceri, acest proiect extern a exploatat falii deja existente în sânul societății rusești. Reformele religioase, începând de la rascolnici și continuând cu persecuțiile din timpul lui Petru I sau Ecaterina a II-a, influența masonică, reformele agrare și industrializarea accelerată de la sfârșitul sec XIX - începutul sec XX, au contribuit cu toate la generarea acestor falii.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriciei? Cum ați explica faptul că

la distanță de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Nu se poate vorbi de o religie a civilizației sovietice, religia este transcendentă, pe când politica nu. Se poate vorbi însă de inerție și conservatorism social. Există o anumită nostalgie față de ordine, predictibilitate și față de anumite realizări economice cum ar fi asigurarea unui loc de muncă și a unei locuințe, industrializarea – lucruri care nu pot fi negate și care sunt asimilate cu epoca respectivă. Toate acestea, precum și faptul că majoritatea oamenilor aveau un nivel de trai asemănător au produs un sentiment de solidaritate și de coeziune socială.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Pentru că omul mănâncă de trei ori pe zi, iar la biserică merge cel mult o dată pe săptămână.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebiri și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Atât liberalismul, cât și comunismul sunt ideologii bazate pe negarea societăților tradiționale, ele au un caracter eroziv, distrugător, rolul lor fiind tocmai acela de a distruge societatea și în final omul. În mod special insist asupra modului în care aceste ideologii atacă identitățile colective – rasa, națiunea, dar și familia sau identitatea sexuală - cărora le neagă însuși dreptul de a exista.

În ambele cazuri, țelul final este distrugerea omului, ca și creație a lui Dumnezeu, după chipul și asemănarea Sa, folosind însă pretexte diferite: “liberatarea” în cazul liberalismului și, respectiv, “lupta de clasă” în cazul comunismului. Prin lupta împotriva modului în care Dumnezeu a creat lumea se încearcă reinventarea artificială a societății.

Remarc nu numai anormalitatea, dar și carențele estetice, urâtenia acestor construcții ideologice și sociale, precum și a fenomenelor sociale și culturale pe care le generează. Sunt complet lipsite de armonie și grație. Tot ce este anti-natural este foarte urât din punct de vedere estetic. Acest lucru spune foarte multe.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Absolut. Atât proiectul globalist, cât și cel comunist sunt proiecte mesianice, iar când spun mesianic nu mă refer la faptul că își propun sa ofere o alternativă “salvatoare” întregii lumi. Relația de filiație între comunismul de factură troțkistă și globalism este evidentă în special în think-tankurile americane neoconservatoare.

În cazul comunismului, însă, este deosebit de important să se puncteze diferențele dintre proiectele bolșevice și socialismul național, care a existat atât în Rusia, cât și în România, China, Cuba, Vietnam etc.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Confuzia servește rivalilor Rusiei, celor care au vrut întodeauna, și vor și acum, să o vadă îngenunchiată. Este vorba de o manipulare la nivel emoțional, întemeiată pe aceleași principii ca și reclama comercială. Dacă în comerț anumite branduri încearcă să-și promoveze imaginea prin asocierea cu actori sau sportivi de succes, pentru a crea o reacție emoțională pozitivă publicului țintă, în cazul rusofobiei, la fel, se încearcă alăturarea imaginii țării cu evenimente neplăcute, adesea catastrofale, pentru vecini. Principiile au fost enunțate încă din anii 40 de Edward Bernays, nepotul lui Freud.

De reținut că strategia se adresează zonei emoționale, nu intelectului, deci demonstrațiile seci, cu date istorice nu sunt suficien-

te. Publicul țintă va continua în acest caz să rămână sentimental rusofob.

Ce ar ajuta? Schimburile culturale, promovarea filmelor, a muzicii, a baletului, sportul, turismul, capitole la care Rusia stă excepțional. Ar ajuta, bineînțeles, și canalele media, în limba publicului țintă, domeniu ocupat la ora actuală în integralitate de dușmanii Rusiei.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină. Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăciri?

Nu cred că trebuie intervenit. Biserica trebuie lăsată să-și urmeze drumul ei, societatea urmând să-și vindece rănilile.

Cum se explică faptul că la distanță de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Desigur că Lenin trebuie îngropat sau chiar incinerat, însă e o chestiune de timp. Orice acțiune de natură să provoace controverse puternice în societatea rusă trebuie evitată, întrucât ea va fi folosită de dușmanii țării, care vor instiga imediat la demonstrații, nesupunere civică etc. Lucrurile sunt evidente mai ales dacă privim la încercările de manipulare venite pe canale teoretic naționaliste, de dreapta. Dușmanii Rusiei nu au ideologie politică, așa că nu ar ezita să instige zona de stânga.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Deocamdată cred că este exagerat să vorbim despre Rusia ca despre un bastion al valorilor tradiționale. Dacă lucrurile ar sta cu adevărat așa, majoritatea populației nu s-ar declara atee, iar o serie de probleme cu impact social major ar avea altă dimensiune – mă refer la avorturi (cu mult mai numeroase decât în Polonia, o altă țară care se dorește un bastion al tradiționalismului), alcoolism, impactul degenerativ al culturii occidentale asupra unei bune părți a tineretului etc. Rusia nu propune o alternativă la Weltanschauung-ul occidental, iar dacă nu va remedia acest aspect, va pierde competiția.

Semnificația aparte a Rusiei față de alte țări este conferită de puterea militară, de geopolitică și de patriotismul elitei politice, în primul rând al președintelui. Suntem pe drumul cel bun, însă nu am ajuns încă la destinație.

Valerie Bugault (Franța):

“Comunismul - ideologia ce creează aparența unui paradis terestru”

Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie?

Nu este sigur că am putea vorbi despre originile spirituale ale Revoluției din Octombrie, în orice caz, nu în sensul tradițional al termenului “spiritual”, care presupune, de fapt, o înălțare a sufletului deasupra materiei; Prin urmare, Revoluția din Octombrie, care s-a bazat pe lupta de clasă, mi se pare a fi mai curând de ordin materialist. Ideea proclamată în mod oficial consta în realizarea egalității materiale și politice între oameni; într-adevăr, se încearcă căutarea unei idei transcendente într-un astfel de tip de preocupări. Și totuși, spiritualitatea se sprijină pe o anumită moralitate, pe care nu sunt sigură că am putea-o percepe în cazul Revoluției din Octombrie 1917.

În ceea ce privește rădăcinile și o ideologie de tip religios ce ar sta în spatele preocupărilor pur materialiste, afișate de către revoluționarii din Octombrie, anumiți autori, și nu dintre cei mai puțin importanți, le califică anume astfel, avansând în acest sens argumente cu adevărat convingătoare. Însă personal nu sunt atât de familiară cu problematica respectivă pentru a mă pronunța. Oricum ar fi, este vorba de o formă de anti-religie.

Dar a vorbi despre originile intelectuale și ideologice ale Revoluției din Octombrie mi se pare pe deplin întemeiat. Eșafodajul intelectual și ideologic al marxismului, axat în jurul revendicărilor proletariatului, a permis justificarea și perenizarea noii ordini politice ce a rezultat din respectiva Revoluție.

Am putea stabili o paralelă între Revoluția din Octombrie și Revoluția pretins franceză din 1789. În ambele cazuri era vorba de invocarea unor pretexte populare și revendicări egalitariste, în scopul răsturnării vechii ordini politice și substituiri acesteia printr-o ordine politică nouă. În aceste două tipuri de Revoluții, disfuncțiile sociale și nemulțumirile reale, dar rezolvabile (care au existat și vor exista pretutindeni și în orice timp, întrucât acestea reies din

diversitatea umană), au fost exarcebate și instrumentalizate în așa fel încât să producă o agitație populară propice haosului. Cele două regimuri în devenire au beneficiat de o anumită inerție și incapacitate de a reacționa a regimurilor politice monarhice aflate la putere; dar însăși această incapacitate a avut parțial sau integral cauze exterioare, adică subversiunea politică a subminat în prealabil instituțiile acestora. În ceea ce privește Revoluția din Octombrie din 1917, este cazul să ne amintim că Rusia lui Nicolai al II-lea a mai fost slăbită și de către un război costisitor cu Japonia, război care s-a produs, într-o mare măsură, ca urmare a uneltirilor instrumentate de anumiți bancheri internaționali (în special Jacob Schiff), care erau ostili față de regimul țarist.

Revoluțiile din 1789 și 1917, prin uneltiri directe și indirecte, au fost în ambele cazuri finanțate copios de către elemente dinafară, care au avut interesul să pună la cale dispariția regimurilor politice întemeiate pe Ordinea creștină. Ca rezultat, atât în 1789, cât și în 1917, avem de a face cu abuzuri pe plan intern (dictatură), precum și cu manifestări de agresivitate pe plan extern (adică, în relațiile externe și internaționale ale acestor noi regimuri).

Avem de a face, atât într-un caz cât și în celălalt, cu o ordinară preluare a puterii, deghizată în revendicări populare: aspectul popular fiind doar un paravan util pentru un astfel de tip de răsturnări de regimuri prin violență.

De ce această lovitură de stat s-a produs anume în Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de import”?

Răspunsul la această întrebare a fost dat parțial mai sus.

Printre motivele care au determinat ca această “lovitură de stat” să se producă anume în Rusia, se pare că a fost și faptul că țarul Rusiei, Nicolai al II-lea, se opusese cu puțin timp înainte, într-o manieră radicală, creării pe teritoriul Rusiei a unei “Bănci Centrale”, un organism supus unui control privat, dar care este prezentat în mod fals ca având aparențele unei instituții de stat.

Or, acest tip de acțiuni de creare a unor bănci centrale reprezintă o constantă, care a precedat sau a însoțit de-a lungul istoriei schimbarea naturii regimurilor politice occidentale, adică niște răsturnări ale unor orânduiri politice întemeiate pe religia creștină.

Apariția băncilor centrale a reprezentat un mijloc prin intermediul căruia bancheii și principalii proprietari, deținători de capitaluri, îmbogățiti prin intermediul comerțului internațional – rezultat ca urmare a marilor descoperiri geografice, care s-au produs între secolele XV și XVII –și-au însușit dreptul de a bate moneda, reușind de fapt să smulgă această prerogativă suverană din mâinile conducătorilor politici.

Și deoarece controlul asupra monedei a trecut în alte mâini, puterea politică, rezultată din organizarea spontană a popoarelor, a fost condamnată de acum încolo să se transforme într-o cochilie vidă, ca de altfel și conceptul asupra statului în ansamblu. Îi invit pe cititori să găsească articolul meu despre geopolitica băncilor centrale, publicată în franceză pe www.lesakerfranco-phone.fr și în engleză pe www.katehon.com; cred că există și versiunea rusă pe internet.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatriei? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Aș remarca, pentru început, că personal nu cred că am putea spune că sistemul politic sovietic, care n-a durat decât ceva mai mult de 70 de ani, a generat o “civilizație” aparte.

Cu referire la sistemele de credință, care au fost impuse în Uniunea Sovietică, o paralelă între cele două evenimente, 1789 (Revoluția zis franceză) și 1917, se impune din nou. Asta întrucât se pare că nu există diferențe substanțiale între ceea ce dumneavoastră numiți “religie sovietică” și “cultul marelui arhitect”, care s-a impus în Franța în urma Revoluției din 1789. În ambele cazuri este vorba (pentru noua ordine politică) de umplerea vidului lăsat de către religie în calitatea ei de structură integrată pe deplin în ordinea socială și politică printr-un nou “cult” de natură laică.

Nu știu ce aveți în vedere prin “sovietolatrie”. În schimb, înțeleg că rușii și locuitorii din țările aflate sub dominația sovietică au avut multiple ocazii să regrete ordinea sovietică după ce au

suportat șocul cultural al privatizării statului ca urmare a căderii regimului sovietic.

Sistemul de sănătate, educația și produsele alimentare de bază fiind la îndemâna oricui, locuitorii acestor țări s-au pomenit peste noapte într-o sărăcie totală tocmai în perioada când bogățiile din țările lor erau însușite de către rechinii din sfera privată.

Dintr-un punct de vedere mai general, comunismul este o ideologie ce creează aparența a ceea ce ar fi un paradis terestru: un regim politic unde nu vor mai exista nici inegalități, nici nedreptăți. Această aparență (înșelătoare) a generat o utopie politică ce poate servi drept sursă de speranță și chiar o renaștere a speranței pentru anumite persoane, mai ales în fața exceselor ideologiei liberale.

În opinia mea, singura modalitate de a lupta contra unei utopii este de a o confrunta cu realitatea. Natura umană este în același timp imperfectă și variată, de aici rezultând niște antagonisme ireconciliabile. Oricât de mult ne-am întoarce în negura vremurilor, vom vedea că oamenii n-au fost niciodată egali: unii sunt înalți, alții sunt scunzi, unii sunt puternici, alții sunt mai slabi, diversitatea acestora extinzându-se la infinit. Toate acestea au consecințe incalculabile în cadrul organizării societăților umane: cei slabi fizic își dezvoltă, probabil, capacități suplimentare de inteligență sau de viclenie pentru a supraviețui. Astfel încât anumite capacități sunt extrem de eficiente într-un anumit context, iar altele devin primordiale într-un alt context, întrunind ansamblul calităților potențialmente utile (într-un caz sau altul) pentru supraviețuirea speciei. Este vorba, de fapt, despre “forța vieții”, sau, dacă vreți, despre “instinctul de supraviețuire”, acestea reprezentând elementul central: el determină condițiile în care oamenii evoluează și se organizează pentru a trăi împreună pe un anumit teritoriu.

Consider că înțelepciunea politică pe care ar trebui s-o reflecte o organizație politică sănătoasă constă în observarea și luarea în considerație a realității acestor antagonisme ireductibile în scopul de a oferi mijloacele structurale de corectare a dezechilibrelor ce ar putea pune în pericol diversitatea ce reprezintă o condiție esențială pentru menținerea vieții.

Organizarea politică a societăților umane nu trebuie să tindă decât la asigurarea, în măsura în care e posibil, a unui echilibru ce

ar proteja diversitatea. Aici ne aflăm în punctul diametral opus în raport cu ideologiile, oricare ar fi acestea (inclusiv, bineînțeles, ideologia comunistă, dar, în egală măsură, și ideologia liberală), deoarece obiectivul lor este de a impune cu forța o ordine nefirească, ce ar permite asigurarea dominației perene a unui grup care a preluat puterea. Caracteristicile acestui grup sunt mai puțin importante (acestea variind în timp și spațiu), în detrimentul tuturor celorlalte grupuri. Consecința inevitabilă a oricărei ideologii este punerea în pericol a tot ce este viu.

Bineînțeles, o ordine socială ce ar răspunde criteriilor de normalitate, adică lipsită de orice ideologie, reclamă persoane devotate pentru care misiunea politică este mult mai importantă decât interesul personal; aici este vorba despre niște oameni integri, pentru că anume integritatea reprezintă elementul asupra căruia ar trebui să insiste o astfel de ordine socială: voiam să spun prin asta că societățile umane ar trebui să ofere garanții ce ar permite încadrarea structurală a funcțiilor politice în scopul asigurării unui minim de integritate al actorilor respectivi. În acest sens, a substitui “mandatul reprezentativ” printr-un mandat “imperativ” mi se pare o chestiune de primă importanță, una vitală pentru popoare. O altă necesitate vitală constă în reprezentarea politică reală a tuturor păturilor sociale, adică a tuturor activităților umane, cu precizarea că activitățile economice nu trebuie să acapareze în totalitate reprezentarea politică. Rolul fundamental al unei guvernări este de a asigura respectarea echilibrului între toate componentele societății, aceasta având posibilitatea să dispună de toate informațiile necesare asupra dificultăților și constrângerilor pe care le resimte orice grup social, astfel încât relațiile respective să poată fi arbitrate în mod corect.

Oricare ar fi structurile puterii și garanțiile instituționale, orice tip de organizare a societăților umane se sprijină în definitiv pe integritatea și buna credință a oamenilor care o alcătuiesc... În pofida a orice, este bine să se insiste asupra garanțiilor ce trebuie integrate într-o ordine socială și politică, fără a scăpa din vedere că nimic nu se obține pentru întotdeauna și că niște condiții prielnice pentru dezvoltare depind și vor depinde întotdeauna de vigilența fiecăruia.

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

În opinia mea, principala forță a ideologiilor rezidă în conceptul “opoziției controlate”, o ideologie definindu-se din punct de vedere pozitiv sau negativ mereu în raport cu o altă ideologie. Astfel, dacă nu sunteți comunist, sunteți liberal. Dacă nu sunteți un integrist religios (salafism, wahhabism și alte jihadisme), atunci sunteți adeptul laicității etc.

Pentru a ieși din această schemă vicioasă este necesar să fie repartizate necesitățile pragmatice și rațiunea de a fi a întregului sistem, oricare ar fi acesta, în funcție de utilitatea sa socială, și nu în funcție de utilitatea pentru un anume grup de indivizi concreți.

Astfel, am putea constata în mod pragmatic faptul că omul a avut mereu nevoie de un sistem de referință transcendent pentru a reuși sublimarea propriilor limite, acestea reprezentând starea firească a limitelor umane. Căutarea binelui este strâns legată de instinctul autoconservării. Aici este vorba despre o realitate pe care orice persoană cu un minim simț al observației și rațiune o poate percepe.

Ideologiile ce domină la ora actuală terenul politic pretutindeni în lume iau toate măsurile pentru a împiedica oamenii să înțeleagă niște realități simple.

Așa, de exemplu, sistemului educativ și celui mediatic îi este rezervată funcția de a lipsi persoanele de instrumentele conceptuale ce le-ar permite să perceapă de o manieră naturală și sănătoasă realitățile din jur, împiedicându-i să facă distincția dintre constrângerile înnăscute ale omului și cele induse în mod artificial în scopul menținerii nelimitate a puterii de către un anumit grup de indivizi.

Fiind vorba despre niște aspecte spirituale și metafizice, ultimele nu pot fi privite de o manieră senină decât în momentul când acestea ar putea fi abordate într-un mod natural și pașnic. Am în vedere faptul că religiile, în special toate monoteismele, într-un moment sau altul al dezvoltării lor, au fost obiectul unor acțiuni sub-

versive. Atâta timp cât subversiunea va persista, fenomenul religios nu va mai reprezenta nimic bun pentru viitorul umanității; la ora actuală, această realitate este evidentă în cadrul fundamentalismului musulman; am putea vorbi în egală măsură și despre existența unui fundamentalism “catolic”, ce constă în impunerea popoarelor europene a fluxului de migranți, unul de-a dreptul enorm și ieșit de sub orice control. În general, este evident faptul că aspirația naturală a omului spre transcendental reprezintă un pericol pentru casta dominantă. Ideologia politică și subversiunea religioasă reprezintă niște instrumente deosebit de eficiente în mâinile celor care au preluat puterea, acestea permițându-le să și-o conserve.

În concluzie, singurul și adevăratul inamic al actualei caste economic dominante este reprezentat de tot ce este “natural”: natura umană în toată diversitatea ei, aspirația omului spre transcendent, “dreptul natural” etc.

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirile și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Toate ideologiile au drept punct comun asigurarea dominației unui grup de indivizi asupra celorlalți. În ceea ce privește cele două ideologii, comunismul și liberalismul, constatăm mai multe similitudini.

Pe de o parte, cele două ideologii se caracterizează prin concentrarea asupra conceptului economic: economia le servește drept cadru normativ, drept sistem de referință insurmontabil.

Pe de altă parte, cele două ideologii au nevoie una de alta pentru a se autodefini și, în consecință, a-și asigura perenitatea.

În definitiv, cele două ideologii sunt de natură materialistă: ele se definesc – spre deosebire de fundamentalismele religioase – printr-un conținut ce se rezumă la resurse, umane sau naturale. Această viziune are drept consecință faptul că cele două ideologii ajung să privească omul ca pe un lucru, o materie perisabilă, interșanjabilă și dispensabilă, la fel cum sunt, de exemplu, “energiile fosile” (ca să dăm doar un singur exemplu).

Observăm aici limitele acestui exercițiu: acest sistem ideologic este limitat de către cantitatea disponibilă de materii prime, categorie în care este inclus și omul. Însă aceste limite contează mai puțin pentru cei care instrumentalizează respectivele ideologii, deoarece ele nu sunt decât o unealtă de care aceștia se pot debarasa în momentul când ea devine inutilă, adică, la modul concret, atunci când puterea lor politică va fi confirmată definitiv la nivel internațional.

Rezumând, cele două ideologii, comunismul și liberalismul au în definitiv aceleași fundamente, se sprijină pe aceeași piloni, au același punct de ancorare economică. Iată de ce nu trebuie să mire câtuși de puțin faptul că cele două ideologii au fost impuse de către același grup de indivizi, grupul de bancheri și comercianți care s-au îmbogățit prin comerțul internațional.

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Răspunsul la această întrebare rezultă din analiza făcută mai sus: cele două ideologii, comunismul și liberalismul, au aceleași fundamente și au fost impuse de către același grup de indivizi, astfel încât este perfect logic ca acestea să culmineze prin fuzionarea în ceea ce se obișnuiește a fi numit proiectul globalist, al cărui obiectiv este instaurarea unei puteri centrale la nivel mondial, pe care ar deține-o respectivii bancheri și comercianți îmbogății. Aici toată lumea recunoaște obscurul proiect al “Noii Ordini Mondiale”, care nu e altceva decât materializarea politică a dominației lumii de către această castă de bancheri.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Așa cum am mai spus, o ideologie nu poate supraviețui decât prin a se defini printr-o altă ideologie. Dar ideologia are drept

funcție distrugerea sistemului de referință natural, folosită în mod spontan de către spiritul uman, adică de a bruija percepția naturală pe care o au oamenii despre mediul ce-i înconjoară.

Această cheie de raționare trebuie asociată faptului că ideologiile totalitare apărute în secolul XX sunt de natură esențialmente economică – cu precizarea că ideologia nazistă îmbina latura economică cu supremația rasială, ele având nevoie una de alta pentru a supraviețui. După cum ați înțeles, aici se recurge la menținerea în ochii populației a ficțiunii despre un “ticălos”, care trebuie să fie apreciat în conformitate cu același sistem de referință ce permite determinarea celui “virtuos”.

Într-adevăr, ruperea acestei scheme vicioase poate trece prin punerea în evidență în fața publicului a esenței acestui sistem. Mi se pare destul de concludent faptul că a confunda sovietismul cu poporul rus este la fel de absurd ca și confundarea nazismului cu poporul german. În ambele cazuri, popoarele s-au pomenit ostatice ale unor ideologii folosite în mod mai mult sau mai puțin conștient de către conducătorii lor care pot dispune de pioni benevoli și corupți sau idioți utili, aflați în solda castei dominante economic, ce se ascunde în spatele anonimatului capitalurilor (de o calitate extrem de proastă, în treacăt fie spus).

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină. Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericească n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăcirii?

Atașamentul simultan al populației față de Biserică și față de sovietism provine dintr-o confuzie: popoarele, și în particular poporul rus, sunt prinse în următoarea strânsoare: nevoia firească de transcendență și agresiunea ideologică pe care a suportat-o pe parcursul întregii erei sovietice. Această situație a generat o dificultate de ordin conceptual: cea care ține de dificultatea de a distinge constrângerile naturale (ireductibile deoarece sunt legate de firea omului) și constrângerile artificiale, impuse de către promotorii

acestor ideologii (ultimile având drept singur obiectiv perpetuarea puterii castei dominante).

În acest context, oamenii au nevoie de timp pentru a face distincție între constrângerile ireductibile și cele de care se pot debarasa. Ideologiile acționează asupra creierului uman la fel ca și consumul de droguri sau de alcool; e nevoie de timp pentru dezintoxicare și recăpătarea capacității de a înțelege realitatea.

De altfel, personal nu cred că este binevenită ideea de a lăsa munca de dezintoxicare a spiritelor doar pe seama unui grup anume; noi am trăit în Occident experiența subversiunii totale a Bisericii Catolice și această experiență istorică se pare că poate fi repetată în raport cu orice religie sau curent religios (așa cum se întâmplă, de exemplu, la ora actuală, când se produce subminarea religiilor musulmane).

Astfel, mi se pare preferabil ca discursul de dezintoxicare a oamenilor să fie realizat de către toate părțile interesate de binele comun: clericii (aparținând tuturor religiilor), dar și mediile intelectuale, oamenii ce dețin demnități în cadrul puterii politice; chiar dacă este un loc comun faptul de a zice că “puterea stă în unire”, această expresie este revelatoare prin realitatea socială pe care o reflectă. Un mesaj are mai multe șanse de a fi înțeles și auzit dacă acesta vine dinspre diferite orizonturi decât dacă provine doar dintr-o singură sursă.

Cum se explică faptul că la distanță de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Poporul rus încă este confuz în ceea ce privește perceperea ordinii naturale a lucrurilor. Nu mă îndoiesc de faptul că sub regi-

mul sovietic au existat oameni cu profunde sentimente patriotice, ei rămânând total neștiutori asupra naturii și sursei ideologiei din jurul lor. Aici, în Occident, noi avem aceeași problemă cu capacitatea de a face distincție între partidele politice de dreapta și de stânga. În ambele tabere au fost, sunt - și dacă nu vom fi vigilenți - vor mai fi oameni integri, care luptă pentru binele comun și care sunt niște patrioți adevărați: acești oameni au fost sacrificați fără nici un rost pe altarul ideologiei; ei au servit drept piese într-un joc ce nu era al lor.

Un regim politic care țintește conviețuirea armonioasă a oamenilor și pacea socială nu-și poate asuma alimentarea urii bazate pe o impostură provenită dintr-o ideologie. În acest sens, fiind perfect conștientă de ticăloșia celui care a fost Lenin (foarte performant în problematica economică văzută ca un element esențial al angrenajului ideologic), îmi dau foarte bine seama că actualii conducători ruși refuză să forțeze destinul prin efectuarea unei epurări “leniniste”. După părerea mea, această purificare se va produce mult mai sigur într-un mod natural decât dacă se va face prin forță. Desigur, cu condiția ca toate părțile preocupate de binele comun să-și conjuge eforturile pentru a dezintoxica spiritele de efectul ideologiilor. Dacă nu e cazul de a face uz de forță, atunci în mod sigur e nevoie să se recurgă la coeziunea socială a unor diverse grupuri pentru a-i reda realității naturale drepturile sale, ceea ce va determina în mod firesc căderea ideologiilor în absurditatea care le aparține. Prin urmare, rămășițele lui Lenin vor avea soarta pe care o merită, cea a uitării și a insignifianței totale.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Personal, nu mă simt în largul meu în raport cu terminologia ideologică, în care includ și termeni precum “anti-liberal”,

“revoluție conservatoare”, “paradigmă liberală” etc. Înțelegeți ce am în vedere, dacă ați urmărit cu atenție gândurile mele de mai sus.

Pentru ca să aibă loc o reînnoire, este nevoie de o detașare de toate atributele unei ideologii, care face uz de limbaj ca de o armă. Tot ce ține de termeni precum “Revoluție”, “liberalism”, “antiliberalism”, după părerea mea, trebuie evitat (cel puțin pentru un timp), deoarece aceste noțiuni conțin puternice conotații ideologice. Acestea ar putea fi reabilitate în limbajul comun doar după ce își va face efectul un proces de dezintoxicare ideologică cu efecte profunde și de o manieră durabilă în sufletele oamenilor.

Decât să recurgem la aceste noțiuni (foarte discutabile), găsesc mult mai judicios de a scoate la lumină toate procesele tehnice, care sunt utilizate de către cei care controlează economia în scopul preluării controlului și asupra fenomenului politic; iar instalarea ideologiilor reprezintă un element ce face parte din aceste tehnici.

Astfel, preocupările mele sunt următoarele:

- a stabili cum bancherii au preluat puterea, cum aceștia au jefuit popoarele și au corupt spiritele, impunându-le ideologii fatale și un limbaj orwelian în care cuvintele ce nu mai au un sens comun nu mai servesc comunicării;
- a decripta cum a fost folosită economia în scopuri politice și geopolitice prin intermediul pretinsei mișcări de liber-schimb (care e în realitate unul de investiții libere ale multinaționalelor) și al diverselor organisme internaționale.

Consider că din punct de vedere metodologic este preferabil să se revină la stricta realitate politică, ce presupune dominație (foarte simplu de înțeles de către toată lumea) în scopul de a ajuta oamenii să fie conștienți de cele ce se întâmplă în jur, decât a tinde de a organiza o revoluție, conservatoare sau nu.

Pe parcursul istoriei revoluțiile au fost apanajul castei bancherilor, de aceea cred că este preferabil să luăm o altă cale și să utilizăm alte mijloace pentru a reveni la Ordinea Naturală a lucrurilor. După o rătăcire colectivă îndelungată pe drumul școlii ideologice buissoniere (de la numele lui Ferdinand Buisson – n. trad.), am putea regăsi calea spre civilizație.

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

La ora actuală, Rusia pare a fi singurul stat ai cărui conducători lasă impresia că doresc restaurarea unei Ordini Naturale. Conducătorii ruși par a fi determinați să realizeze restaurarea bunului simț politic; viitorul va arăta dacă aceștia dispun de forța, perspicacitatea și inteligența pentru a lupta împotriva inamicilor interni și a-și îndeplini cu succes misiunea, una de natură civilizațională, căreia par a-i fi dedicați. Ne dorim cu toții ca așa să se întâmple...

Modeste Schwartz (România):

**“Sunt puternice doar acele popoare,
care reușesc să-și digere istoria,
oricât de indigestă ar fi ea”**

**Care sunt originile spirituale, intelectuale și ideologice
ale Revoluției din Octombrie?**

Aici de obicei se produce (în mod voit) o confuzie dintre ideologia, intențiile, profilul cultural a elitei revoluționare care (cu sprijin extern masiv: astăzi este un fapt dovedit) a pus la cale revoluția, și ideologia, intențiile, profilul cultural al maselor rusești și eurasiatice care ori “au pus umărul”, ori măcar au colaborat prin pasivitatea lor la succesul revoluției. Dacă vorbim despre primul grup (bolșevicii, în mare), răspunsul e: Iluminismul, marxismul, și câteva idiosincrazii ciudate ale hassidismului secularizat (aici ordinea factorilor reflectă și importanța lor relativă, fiindcă, în opinia mea, în 1917 a fost o revoluție burgheză de tip 1789 mai degrabă decât o revoluție marxistă, și o revoluție marxistă mai mult decât “un puci evreiesc” (cum spun unii). Dacă vorbim (ceea ce se întâmplă prea rar) despre al doilea grup, răspunsul dat de L. Vasadze aceleiași întrebări mi se pare perfect; aici, în calitate de tradiționaliști, trebuie să avem (ca și euraziștii din anii 20, de altfel – deși ei suferiseră direct de consecințele revoluției, nu din auzite!) curajul să nu idealizăm Rusia țaristă din epoca imediat premergătoare revoluției (deși ultimul țar parcă a fost, într-adevăr, un om exemplar); era, poate, un bastion al Tradiției în comparație cu Occidentul din aceeași epocă – dar era la fel de prinsă în angrenajul modernității.

**De ce această lovitură de stat s-a produs anume în
Rusia și în ce măsură este vorba despre “un proiect de
import”?**

Nu sunt istoric, dar, din câte am citit, am impresia că Rusia era “veriga slabă” a lanțului statelor europene, mai ales în ceea ce privește puterea secretă, a serviciilor/societăților secrete. Este foarte grăitor, de pildă, faptul cât de liber au acționat niște societăți teroriste panslaviste, care voiau declanșarea unui război, pe care era clar că Rusia nu are cum să-l câștige (de pildă, în asasinarea

lui Rasputin). În rest, natura “importată” (mai ales din Anglia) a revoluției bolșevice astăzi nu mai este o ipoteză, ci un fapt dovedit. Dar, ca această recunoaștere să nu ne împingă în aporiile clasice ale discursului anticomunist de extremă-dreaptă, aici este esențial să precizăm că un import, oricât de agresiv ar fi, într-o țară anume, poate reuși ori nu, prinde rădăcini ori nu. Prietenii lui Litvinov, cu banii lor, au făcut posibilă o lovitură de stat – aproape o revoluție de palat, limitată la două orașe mari. Paternitatea Uniunii Sovietice este, în opinia mea, un pic mai complexă.

Regimul sovietic a produs o ideologie specifică, numită și religia civilizației sovietice. Care ar fi cauzele și trăsăturile definitorii ale sovietolatricii? Cum ați explica faptul că la distanța de mai bine de un sfert de veac virusul comunismului sovietic mai persistă în Rusia și în alte țări din fostul lagăr socialist?

Sovietolatricia este forma specifică luată de cultul modernității în spațiul (post-)sovietic. Este datoria noastră de tradiționaliști s-o criticăm, dar nici mai mult, nici mai puțin decât celelalte forme (de multe ori, mai stupide și violente) ale aceleiași cult în lumea nesovietică. E ușor să-l criticăm pe ciobanul kazah, pentru care sovietismul înseamnă apă la robinet și calea ferată, el fiind încă prea adânc prins în Tradiție pentru a măsura valoarea ei. Însă el, spre deosebire, de pildă, de mulți africani “modernizați” prin occidentalizare, nu devine neapărat prădător postmodern, nomad (“migrant”) prin metropole occidentale. De ce? Nu oare pentru că tiparul sovietic, alături de catehismul bolșevic, a strecurat în marginile Rusiei și elemente vrednice ale culturii eurasiatice (mila și pacifismul preluate din creștinism, patriotismul moștenit din antichitatea greco-latină etc.)?

Criticii experimentului sovietic se referă de cele mai multe ori la efectele politice și economice ale acelei perioade, operând cu sistemul de referință al democrației occidentale. De ce aspectele de ordin religios, spiritual, metafizic rămân de cele mai multe ori pe plan secund?

Răspuns simplu: pentru că în 90% din cazuri, discursul anti-comunist este creat și alimentat dinspre Occident – iată de ce, pentru orice observator lucid la fiecare pas transpare din el faptul

că inspiratorii lui (deși o neagă uneori vehement) nu deplâng deloc apariția bolșevismului, ci eșecul lui (numit, de obicei, “stalinism”). Fiindcă tocmai aspectul religios este cel în care se deosebește cel mai clar de proiectul bolșevic inițial (identic cu proiectul actualei “Uniuni Europene”) și realitatea ulterioară a construcției sovietice (în care elementul eurasiatic a devenit mai dominant cu fiecare an ce trecea, până la dimineața aceea din 42, când Stalin și-a început alocuția radiofonică cu “frați și surori...” în loc de “tovarăși”).

În mod curent se consideră că liberalismul și comunismul ar reprezenta două ideologii diametral opuse. Însă la o privire mai atentă putem identifica o serie de coincidențe și complementarități izbitoare. Dumneavoastră cum ați descrie deosebirea și similitudinile dintre cele două teorii politice?

Aici, în spiritul filozofiei politice dughiniene, aș spune că deosebirea esențială dintre liberalism și comunism nu este de orientare (sunt produse ale modernității, apropiate cronologic și structural, precum și, de altfel, fascismul), ci de “etaj”: liberalismul, mai vechi, mai puțin “ideocratic”, prin efectele sale de atomizare socială, creează aluatul din care, ulterior, se poate coace un adevărat totalitarism (ori comunist, ori fascist). Deci, nu avem nevoie să presupunem vreo conspirație: există liberali sinceri și comuniști sinceri, care, subiectiv, se privesc unii pe alții ca dușmani ireconciliabili. Însă în obiectivitatea istoriei așa cum a decurs, când vedem, de pildă, cum elita troțkistă din anii 20-50 a făcut (de multe ori în sens literal) elita neo-conservatoare SUA din anii 60-90, devine clar că, confruntate cu dușmanul lor adevărat (tradiția eurasiatică, creștinismul – și când le găsim încarnate, cum a punctat și L. Vasadze, doar prin inerție, de pildă în Rusia stalinistă, și mai ales în Rusia actuală), ambele ideologii devin brusc conștiente de identitatea lor comună, și se aliază (uneori până la fuziune).

Unii cercetători susțin precum că proiectul comunist și-a găsit o continuare logică în proiectul globalist. În ce măsură găsiți întemeiată această opinie?

Ca multe afirmații anti-comuniste, este un adevăr parțial și, prin urmare, periculos. Ne-ar pute foarte lesne induce în eroare ideea că proiectul globalist ar avea *mai puțin* în comun cu proiectul

fascist (deși urmele de nazism din construcția UE pur și simplu sar la ochi), sau cu proiectul liberal în general (deși primele texte programatice ale globalismului se află... la Kant). Globalismul de după 90 este manifestarea politică a unei etape ideologice occidentale caracterizate de Dughin drept “liberalismul rămas singur pe scenă”. Ca atare, este și un liberalism, și un comunism, și un fascism – și un fel de depășire (spre mai rău) a comunismului și a fascismului.

În spațiul ex-comunist, dar și în Occident rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia (de până la 1917 sau de după 1991), crimele fostului regim comunist fiind atribuite poporului rus. E ca și cum nazismul ar fi atribuit poporului german, ceea ce ar trebui să stârnească în mod automat germanofobia. Cui servește menținerea acestei confuzii și cum ar putea fi depășită?

Confuzia este întreținută în mod premeditat de rețelele de propagandă din lumea NATO, de obicei cu implicare directă a unor agenții statale din SUA. În ceea ce privește România, am analizat recent acest fenomen, nu doar calitativ/teoretic, ci identificând pe nume oameni, organizații, firme, reviste și site-uri, și urmărind traiectoria banului. Revelațiile respective, desigur, mă expun – pe mine și pe editorii mei – la felurite represalii, pe plan profesional, poate juridic, eventual chiar și fizic. Iată, din păcate, prețul care trebuie plătit dacă vrem să scăpăm de propaganda de război. După experiența mea, oricum, nu prea prinde în masele românești, deși este supra-reprezentată pe net, la membrii unui strat urban (de obicei de prima generație), care își caută un țap ispășitor pentru frustrările acumulate în statutul lor de “clasă aspirațională” stagnând la periferia Imperiului Occidental.

O altă confuzie frecventă în Rusia și în spațiul ex-comunist în ansamblu este atașamentul concomitent al unei părți a populației atât față de Biserică, cât și față de civilizația sovietică prin definiție anticreștină? Ce ar trebui să se întreprindă pentru a se depăși această abordare cel puțin incoerentă? Oare însăși ierarhia bisericeas-

că n-ar putea contribui în mod substanțial la depășirea acestor rătăciri?

Pe de o parte, dacă ideologia bolșevică poate fi caracterizată drept anticreștină, nu cred că ar fi și cazul “civilizației sovietice”, în care văd mai degrabă un amestec dintre modernitatea burgheză europeană (anticreștină, desigur, dar nu mai mult decât modernitatea burgheză masonică din Occident) și niște tradiții imperiale, eurasiatice, conservate prin inerție sub scutul ideologic comunist. Pe de altă parte, “în spiritul înțelepciunii biblice”, cum spune Vasadze, cred că starea hibridă, la care face referire întrebarea, este în orice caz mai compatibilă cu creștinismul decât tentația teocrației, prin care s-ar aboli (fantasmatic) prăpastia metafizică dintre Isus și Cezar – cel mai probabil cu rezultatul obișnuit în astfel de cazuri: Isus nicăieri, și un Cezar căzut în hybris.

Cum se explică faptul că la distanța de peste un sfert de veac de la căderea comunismului și prăbușirea URSS mausoleul lui Lenin rămâne intact, iar rămășițele pământești ale acestuia nu sunt înhumate? Explicațiile care țin de menajarea sensibilităților unei părți a persoanelor în etate, care nutresc anumite nostalgii, ca și cele de oportunitate politică nu rezistă criticii. Care ar fi cauzele de ordin spiritual ce determină această paralizie volitivă și ce ar trebui să întreprindă elita rusă, Biserica, vârfulurile intelectuale, administrația de stat pentru a ieși din mrejele acestui blestem istoric?

Întrebarea mi se pare, cumva, sofistică: ce ar trebui să facă Biserica (sau echivalentul ei lumesc: “vârfulurile intelectuale”) cu mausoleul lui Lenin? Precis nimic, fiindcă nu se află sub responsabilitatea ei. Ce ar trebui să facă Statul rus cu mausoleul? În opinia mea, exact ceea ce a făcut până acum: să-l administreze. Crede cineva sincer că elitele militare rusești, GRU etc. sunt, astăzi, bolșevice? Evident că nu. Dar, de bine, de rău, Lenin a intrat în șirul sacru al celor care au întruchipat continuitatea Statului imperial (*тарство*). Ați văzut vreodată un naționalist francez (fie el și favorabil Algeriei franceze) vandalizând, după moartea lui, o statuie a lui De Gaulle? Sau chiar a lui Danton (care era agent britanic)? Acesta este modul de gândire al naționalismelor imperiale, pe care naționalismul etnic

– de multe ori puternic ideologizat – nu-l prea înțelege, fiindcă, de obicei, el nu prea are rădăcini instituționale. Dacă ar cădea Putin în capcana revizionismului (împins de narațiunea victimară occidentală și de ideologia occidentală a “drepturilor omului”), unde s-ar opri vandalismul istoric rusofob, isteț deghizat în dreptate ideologică? Ce facem, de pildă, cu țării reformatori? Cu Petru cel Mare? Popoarele puternice sunt cele care reușesc să-și digere istoria, oricât de indigestă ar fi ea. În acest sens, România este cel mai desăvârșit contra-exemplu: o țară agitată de un iconoclastm istoric constant, în care fiecare generație nouă de “intelectuali” – mereu controlați din afară – își clădește renumele profanând mormintele generațiilor anterioare; și, totodată, o țară care (oare din întâmplare?) abia a cunoscut 2-3 decenii de suveranitate efectivă într-un veac și jumătate de existență statală.

În ultimii ani tot mai multă lume privește spre Rusia ca spre bastionul mondial al valorilor tradiționale. Ar putea oare curentul de opinie antiliberal din Rusia să avanseze la dimensiunile unei Revoluții Conservatoare cu impact global și care sunt, în opinia dumneavoastră, șansele unei resurecții religioase de anvergură, ce ar putea elimina din scena istoriei paradigma liberală dominantă?

Dincolo de simpatia mea asumată față de Rusia lui V. Putin, trebuie să spun că speranța respectivă are și teme reale, dar se sprijină și pe câteva iluzii periculoase. Înainte de toate, trebuie să scăpăm de iluzia “mântuitorului din afară”. Dacă Rusia de azi este mai puțin toxică pentru țările mici din Europa decât SUA, asta se datorează tocmai și în primul rând faptului că, spre deosebire de Occident, nu-și mai sprijină existența statală pe nici un mesianism atotcuprinzător. Dar această neutralitate axiologică pe plan extern are drept consecință și faptul că Rusia nu va ajuta pe nimeni decât în măsura în care interesele ei strategice o dictează. Prin definiție, nimeni nu este constrâns la eroism – mai puțin în interesul altor popoare. Privind mișcările anti-liberale din țări ca România, pe lângă un anumit entuziasm, nu pot decât să constat – cumva asemănător remarcilor lui L. Vasadze – că deocamdată, din păcate, sunt doar atât: mișcări anti-liberale, nu post-liberale. În continuare, alternativa constructivă la orânduirea liberală lipsește cu desăvârșire. Este firesc și logic, de pildă, să spunem nu agendei

LGBT; dar între timp, prezentăm drept “tradițională” o structură socială (familia mononucleară), care este vădit modernă, un produs al feminismului burghez, care nu este doar o modă, fiind și asociat unei structuri economice (neo-liberale), pe care prea puțin oameni din tabăra antiliberală o critică coerent. Tolerăm ultra-urbanizarea, salariatul generalizat, dictatura piețelor și cerem de la oameni de rând reconstituirea familiei tradiționale, adică exact ceea ce ultra-urbanizarea, salariatul generalizat și dictatura piețelor fac, în mare, imposibil? Ne facem de râs. Dacă un singur lucru merită salvat din filozofia marxistă (pe care o consider, de altfel, și eu antropologic greșită, ca orice formă de Iluminism), este ideea, profund adevărată, că nu există (cel puțin pe Pământ, în lumea sub-stelară) structuri spirituale total detașate de niște structuri materiale corelative (e, cumva, și ce spunea Tabula Smaragdina, deci n-am fi avut nevoie de Marx...). Iar sub numele de “resurrecție religioasă”, din păcate, de prea multe ori ni se vinde un fel de pietism, de ideologie cu coloratură religioasă, care ne propune să combatem liberalismul, dar riscă să aibă ca efect tocmai prelungirea vieții liberalismului. Liberalismul este un astru mort, conștient de incapacitatea lui de a supraviețui fără adversari, și dispus să-și inventeze dușmani, dacă aceștia nu se mai găsesc în realitate. Iată sensul demonizării Rusiei în discursul occidental. Eu cred că Rusia ar face un bine incomensurabil omenirii dacă, trăind ea cum vrea, fără planuri mărețe, măcar garantează independența unor state mici și independente de Imperiul Occidental (cum ar putea fi Moldova, Georgia, Belarus, poate și Serbia, sau chiar Ungaria), unde ni se oferă o șansă, și ea destul de mică, de a plăsmui o alternativă post-liberală convingătoare sau măcar de a evita să devenim tocmai noi, cum spune Vasadze, “al patrulea călăreț al Apocalipsei”.

ADDENDA

Vladimir Volkoff, ”Treimea Răului”, (București, Anastasia, 1991) Din capitolul ”Perorație”

Vladimir... (Oh, cât de mult mă întristează faptul că prenumele celui care a creștinat Rusia, al primului său mare Prinț, al preaiubitului meu sfânt patron a fost și al lui!)... Vladimir odihnește încă, la ora când scriu, într-un sicriu de cirstal, în penumbra Mausoleului de porfir, păzit de soldați ce defilează cu pași mărunți.

Așa ceva nu se poate, nu trebuie să continue. Nu se mai poate ca mii de mujici, cărora li s-a spălat creierul și li s-au zdrobit bojocii, să stea ore în șir la coadă ca să venereze relicvele ”sfântului” Lenin – ultima și cea mai insuportabilă maimuțareală sovietică – în timp ce Occidentul se prăpădește de răs contemplând pretinsa cădere a comunismului.

E necesar ca scârnavă mumie, ce sugerează deopotrivă revolta împotriva morții – cea care ne așteaptă pe toți – și un soi de necrofilie colectivă, un soi de oribilă pietate a disperării, este necesar ca acest manechin umflat cu balsamuri desicative și antiseptice să fie smuls din monstruosul său cocon din moar, să fie scos din sarcofag și din umbra protectoare și adus la orbitoarea lumină a Domnului, pe caldarâmul Pieței Roșii, adică în inima Rusiei, cea care a văzut deja atâtea suplicii, meriate sau nemeritate.

E necesar ca, pentru câtea clipe, cadavrul dezarticulat al lui Lenin să fie expus acolo pe roata istoriei, el fiind rusul care, la urma urmei, a făcut cel mai mult rău Rusiei și a împins-o să facă la rândul ei atâtea rău lumii. Camerele televiziunii, surprinzând sub machiajul obscen lividitatea cadaverică, va trebui să anunțe întregii omeniri:

- Vlăstarul înfiorător pe care l-ai zămislit e mort. El a murit de cea de-a doua sa moarte. Coșmarul s-a terminat. Trezește-te.

Nu e însă de ajuns.

E necesar ca Patriarhul întregii Rusii să pășească apoi urmat de episcopii, arhimandriții și arhidiaconii săi, de preoți, diaconi și cântăreți, cu toții tăcuți și gravi, cu cădelnițele lor din aur, abia legănate și fumegând către ceruri.

- Acum, va zice Patriarhul cu încrâncenare, iar diamantele îi vor străluci pe mitră – el e la Domnul.

Oameni în negrul vor purta mumia redevenită trup omenesc în biserica Adormirii Maicii Domnului și sub icoanele ce transfigurează pereții, Patriarhul va oficia slujba înmormântării. Cântările bisericești se vor înălța până la turlă și vor coborî transfigurate. Norișorii de tămâie vor îndepărta încetul cu încetul mirosul de formol. Iar rămășițele celui mai mare ateu pe care l-a cunoscut pământul vor zace neputincioase acolo.

Oricât de uluitor ar părea, Patriarhul și Biserica sa martirizată, întreg poporul și, dacă se poate, întreaga lume se vor ruga pentru odihna sufletului celui decedat. Da, o vor face, pentru ca Dumnezeu creștinilor, în nemeritata sa milă, să-l ierte chiar pe el, ma ales pe el.

Fie ca El să ne ierte și pe noi, cei care nu izbutim să ne rugăm din tot sufletul, ci doar murmurăm:

- De astă dată, Doamne, nu-mi da ascultare decât dacă aceasta e, cu adevărat, voia Ta.

1990

Jean Parvulesco

(din volumul “Vladimir Putin și Eurasia”,
Chișinău, Universitatea Populară, 2017)

100 de ani de la căderea Rusiei: miza și efectul Revoluției din Octombrie

*A*nul acesta se fac exact 100 de ani de la evenimentele de *A*o gravitate fără precedent în istorie – răsturnarea puterii de stat și lichidarea Imperiului Rus, urmate de instaurarea regimului comunist. Ca impact catastrofal asupra destinului umanității, doar așa-zisa Revoluție Franceză, fatidicul an 1789, ar putea să se înscrie pe aceeași logică malefică. La un secol distanță de la acea prăbușire abisală, înțelegerea rupturii ontologice de atunci, a dimensiunii ei mistice, spirituale, geopolitice și antropologice încă e departe de a fi una profundă și completă. Deși, evident, orice efort de pătrundere adâncă în semnificația specială a acelei fracturi existențiale va rămâne oricum incomplet, cuprinderea exhaustivă a acesteia depășind condiția umană. Și totuși, apropierea de adevăr, investigarea, intuirea și definirea cauzelor primare, ce au determinat înlănțuirea evenimentelor declanșate de anul 1917, reprezintă o necesitate firească și chiar un comandament major pentru cei care își asumă vocația luptei cu forțele întunericului.

Jean Parvulesco, mistic, geopolitician, filosof, scriitor, dar mai întâi de toate un mare vizionar, acest francez de origine română, acest mare disident de la Paris, a produs o operă de o splendoare enigmatică cu totul specială. Am apelat la opera lui acum, tocmai pentru că ni s-a părut extrem de oportun să aducem în atenția cititorului un capitol din cartea lui, “**Vladimir Putin și Imperiul Eurasiatic**”, în curs de apariție în limba română (sperăm, în scurt timp, să putem contribui și la reeditarea acestei lucrări în originalul francez și în traducere rusă), capitol intitulat “**Semnificația suprahistorică a masacrării ultimilor Romanovi**”. Acest capitol reproduce textul conferinței ținute de Jean Parvulesco în fața “cer-

cului intern” al Societății Filosofice Jean Parvulesco, la Neuilly, pe 20 decembrie 1994.

Așadar, acest text apare concomitent la Moscova (datorită profesorului Aleksandr Dughin) pe www.geopolitica.ru, la București (datorită profesorului lui Cristi Pantelimon) pe www.estica.eu și la Chișinău pe www.flux.md, respectiv, în franceză, rusă și română. Mulțumesc prietenilor mei pentru colaborarea la acest proiect media, menit verse lumină supra anului 1917. Am inițiat publicarea acestui text pornind de la convingerea că fără înțelegerea sensurilor profunde ale acelei revoluții deopotrivă apostatice și regicide, șansa descifrării realității de azi este minimă. Fiecare dintre cele cinci fragmente va fi numerotat pentru a înlesni cititorului posibilitatea de a urmări integral conținutul lucrării.

Iurie Roșca

Semnificația supraistorică a masacrării ultimilor Romanovi

Forțe misterioase te conduc, pe tine și poporul tău, către o inevitabilă pierzanie.

Marele cneaz Aleksandr Mihailovici,
într-o scrisoare din 1917 către Împăratul Nicolai al II-lea

Istoria și conceptul de iraționalitate dogmatică

Istoria e de nepătruns, și, paradoxal, nu devine transparentă, luminoasă, decât în momentul final în care iraționalitatea sa dogmatică atinge paroxismul misterului, al impenetrabilității, în care puterile supra-istorice despre care se știe că sunt în afara oricărei așteptări, “eterne”, care o conduc ocult, se lasă surprinse în goliciunea lor, se arată pasager în interiorul devenirii sale, devenire chinută pe care ele o exaltă, atunci, și pe care o orbesc devastând-o pe termen scurt, provocându-i distrugeri iremediabile. Există un imens soare interior al istoriei, a cărui apropiere este deopotrivă divinizantă și funestă, calcinantă, mereu stranie, dacă nu și dușmănoasă pentru plajele liniștite ale rațiunii, considerată discursivă și care,

în fapt, nu este nimic altceva decât o diversiune acceptabilă față de direcțiile abisale ale iraționalității dogmatice ce își urmează propriile planuri, de neconceput la scară umană.

Ce se poate înțelege, în prezent, din ciclonul de lumină arzătoare ce fusese aventura transcontinentală a lui Alexandru cel Mare și din faptul absolut de neînțeles că mormântul său ciclopian a putut dispărea fără urmă? Cum să admitem, de asemenea, că odată cu apariția fulgurantă a lui Frederic II Hohenstaufen a avut loc, pentru o ultimă oară, în zorii timpurilor prezente, încarnarea imperială declarată, vizibilă și acceptată de toți, evidentă, a principiului divin de *Imperium*, de Zeu al Soarelui, *Sol Invictus* imediat prezent în istorie? Iar dispariția, în subteranele unei anume istorii oculte, a sângelui Merovingienilor anihilați, *făcuți una cu neantul*? Și miraculoasa dispariție a lui Ludovic XVII din Templu, ieșit din istorie așa cum ai intra într-un zid care se întredeschide pentru a te primi în el? Și ascensiunea lui Adolf Hitler la puterea totală, supra-istorică, plecând de la nimic, și, ambele onirice, atât crearea celui de-al Treilea Reich, dar și dispariția acestuia în flăcările aceluia *Götterdämmerung* final, în iraționalitatea dogmatică, ce se ridică până la vârfurile ultime ale istoriei, în timp ce istoria însăși părea să se întrerupă, dacă nu chiar să ia sfârșit în tenebrele anti-istoriei? Căci totul e mister ce acționează în tenebre, în “marea istorie” totul este iraționalitate dogmatică în acțiune.

Iar sângheroasa expulsie în afara temporalității istorice a dinastiei imperiale foarte creștine a Romanovilor nu va scăpa nici ea regulii misterului iraționalității dogmatice ce se infiltrează în cursul vizibil al “marii istorii”. Dimpotrivă.

“Noi veghem cu seninătate la destinele Imperiului Nostru, care de acum înainte nu vor fi dezbătute decât între Dumnezeu și noi”, declara Împăratul Alexandr III – *Mirotvorets*, (*Pacificatorul*) – cu ocazia venirii sale la putere ca urmare a asasinării teroriste a tatălui său, Împăratul Alexandru II - *Osvoboditel*, (*Liberatorul*) – ale cărui foarte suspecte înclinații democratice l-au făcut să sfârșească, cum s-a văzut, într-o orgie de sânge și de violență subalternă, manipulantă, manipulată. Mașinăria înalt subversivă destinată, prestabilită lichidării finale a Romanovilor aflați la putere fusese ridicată

deja în secolul XVIII: să nu ascundem acest lucru, în umbra puterilor lor mistic inspirate, Madame Krudener și ai săi au putut vedea corect, și foarte profetic, teribilul foc ce se anunța la orizont.

În noaptea de 16 spre 17 iulie 1918, la Ekaterinburg, în Ural, Împăratul Nicolai II cu întreaga familie erau, la ordinul Moscovei – la ordinul lui V.I. Lenin –, asasinați cu bestialitate de către propriii lor gardieni. Încheiere sângeroasă, dar explicabilă, a Revoluției Comuniste în marș? Iată ce, fără încetare, din toate părțile, s-a voit să credem, cu o încrâncenare din ce în ce mai revelatoare, care, în loc să ascundă, exaltă ceea ce se încearcă a disimula.

Deoarece se face că Împăratul Nicolai II și familia nu au fost masacrați cu titlu de episod cumva în mod necesar previzibil, fatidic, al Revoluției Comuniste aflate la momentul său intern cel mai critic, cel mai paroxistic, și că, din contra, Revoluția Comunistă este cea care – cu toate socotelile făcute, în umbră, de acel ceva ce nu poate fi spus – ar trebui să fie privită, astăzi, ca un episod din bătălia începută subversiv, din secolul XVIII, împotriva Romanovilor și împotriva statelor statornicite istoric pe ideea imperială și regala în Europa, o idee fundamental hristologică.

Etajările interne ale “cotiturii speciale”

În al său *Jurnal din exil*, Lev Troțki scria: “Nu era doar urgent, ci și necesar să se ia decizia uciderii familiei țarului. Severitatea acestei justiții sumare arăta lumii că noi vom continua lupta fără răgaz și nimic nu ne va opri. Trebuia să îi executăm pe țar și pe ai lui pentru a îngrozi, a umple de oroare și pentru a descuraja dușmanul, dar și pentru a ne zdruncina propriile trupe și pentru a le arăta că nu mai există cale înapoi și că înainte se afla victoria totală sau distrugerea totală”. Dar sunt adevărate toate acestea? Așa s-au petrecut lucrurile? Nu. Nu e deloc adevărat, și lucrurile nu s-au produs deloc așa, în realitate. Astăzi, după prăbușirea internă a Uniunii Sovietice și a celor șaptezeci de ani de comunism în Rusia și în lume, această schimbare de perspectivă furnizează în sfârșit cheile pentru a înțelege, profund și decisiv, procesul. Procesul început deja de așa-zisa Revoluție Franceză, care avea să ducă, după Primul Război Mondial, la dezmembrarea ultimelor trei imperii creștine din Europa: Imperiul German, Imperiul Austriac și

Imperiul Rus. Căci trebuia, cu orice preț, ca istoria mondială să fie descresținată, istorie care, în mersul său, ajungea, în acel moment, la pragul în care trebuia să înceteze să mai facă a sa lumină supraistorică a Crucii Biruitoare. Cine, atunci, și de ce? Și, pe de altă parte, cum se face că Imperiul Britanic nu a fost și el luat de aceeași furtună “specială”? În afară de faptul că ceasul pentru lichidarea Imperiului Britanic, în prezent, nu va întârzia să sune, trebuie să spunem și că “furtuna specială” care trebuia să dea jos regalitățile europene de drept divin – în ansamblul lor, moștenitoare ale Imperiului Roman prin intermediul Sfântului Imperiu Romano-German – Imperiul Britanic, precum și regalitatea britanică pervertită, răsucită, total alienată, fuseseră însărcinată cu o misiune foarte specială: o misiune de înaltă trădare și de crimă, de subversiune și de sperjur, al cărei preț îl vor plăti și acum și atunci când va fi venit ceasul, la fel cum vor plăti și pentru înfricoșătoarele interese aferente, oculte, infernal de confidentiale. *Ce misiune?*

Nici unul dintre *ai noștri*, nici unul din cei care erau angajați în tabăra opusă celei a “Tăinei Fărădelegii” nu poate ignora care va fi fost jocul infernal de la Curtea Sfântului Iacob în declanșarea așa-numitei Revoluții Franceze și în lichidarea în oprobriu suprem și în sânge a Bourbonilor din Franța, ale căror ultime zvâcniri Londra s-a prefăcut așa de bine – a se înțelege așa rău – că le susține, cu unicul scop de a le împinge mai ușor în tenebrele amețitoare care îi cuprinseseră deja.

La fel cum responsabilitatea de fapt, directă și totală, decisivă, a masacrului asupra ultimilor Romanovi îi revine gunoiului liberal David Lloyd George (1863-1944), artizan, de asemenea, al infernalei capcane care a fost Tratatul de la Versailles, David Lloyd George care a sfârșit prin a *relua* – anula – dreptul de azil politic acordat – de formă – Romanovilor, azil politic negociat de Kerenski și care le-ar fi adus victimelor masacrului de la Ekaterinburg plecarea din Rusia Comunistă libertatea, viața. Totul se leagă. Deputatul Ramsay McDonald, alt gunoi, nu și-a permis oare să îl trateze în public pe Împăratul Nicolai II drept “creatură mânjită de sânge” și chiar drept “criminal de drept comun”?

De la bătălia de la Naseby și venirea la putere în mod subversiv criminală, în urma asasinării regelui Charles I (1649), putere crimi-

nală ilustrată la acel moment de Oliver Cromwell (1599-1658), Marea Britanie nu este, în realitate, nimic altceva decât propriul său cadavru, cadavru în viață, pe jumătate viu și care supraviețuiește, dar care nu trăiește, cadavru care mormăie fără sens în slujba puterilor pierzaniei, care au ales să-și instaleze aici baza lor ocultă de acțiune, și care, fără încetare, intervin pentru a suprima în fașă orice veleitate de trezire, de eliberare spirituală și națională britanică pe plan intern, așa cum s-a văzut asta cu sordidul nod de conjurații care l-a forțat pe regele Eduard VI să abdice în 1936, și, astăzi încă, cu împotrivirea din ce în ce mai intensă față de urcarea pe tron a Prințului Charles.

Extincția familiei Romanovilor corespundea unui “obiectiv precis”

După șaptezeci de ani de teroare comunistă în interior și de război politic revoluționar fără răgaz în exterior, după prăbușirea neașteptată – și aceasta foarte misterioasă – a Uniunii Sovietice și a conspirației mondiale permanente a comunismului, faptul că Rusia, în realitatea sa proprie, a rămas aceeași, în termeni de conștiință geopolitică a propriului destin și la nivelul istoriei mondiale în desfășurare, este un fel de miracol, coșmarul comunist apărând de acum înainte ca un episod din ce în ce mai puțin inteligibil, inutil și în mod funciar pervers, ce aparține unui loc de pe cealaltă lume, de dincolo de realitate, de dincolo de istorie, lipsit de orice semnificație inteligibilă în ansamblul istoriei ce se derulează în prezent.

Deoarece geopolitica, proiecție vitală a ființei, va triumfa întotdeauna asupra alienărilor aberante pe care neființa și puterile ei de intervenție, de subversiune activă și secretă încearcă, până la urmă, să le impună istoriei, “marii istorii”. Istoria se lasă uneori alienată. Geopolitica, niciodată.

Genocidul halucinant al poporului rus, inaugurat și cumva anunțat de masacrarea lui Nicolai II și a familiei sale, devine astfel, în cele din urmă, imensul holocaust sfânt, prin care poporul rus a reușit să conjure forțele haosului și ale neantului, care, venite – chemate, invocate, convocate – din exteriorul Rusiei și deopotrivă din exteriorul acestei lumi, putuseră să instaleze subversiv în sânul său – așa cum se făcuse deja, la un alt nivel, poate, cum tocmai am

spus, în Marea Britanie după asasinarea lui Charles I, în secolul XVII – pentru a-l duce spre pierzanie și pentru a face tot ce trebuie pentru ca lumea întreagă să se piardă. Dar planul a eșuat: e ceva mai puternic decât protocolul realizat de instanțele de acțiune subversivă exterioare acestei lumi și istoriei sale, de către artizanii nevăzuții ai acestui plan ascuns, și acum nu va întârzia să vină cel mai mare șoc, și acesta va mătura totul, irevocabil, pentru a se face dreptate și pentru ca ființa și viața să-și recapete drepturile ontologic suverane, așa încât să se poată produce un alt început istoric. Dacă prin Rusia totul era cât pe ce să se piardă, tot prin Rusia totul va fi chemat la o nouă viață după ce tenebrele de acum se vor fi spulberat.

Exact în această perspectivă apocaliptică și justițiară este potrivit să așezăm misterul masacrării comuniste a Împăratului Nicolai II și a celor de un sânge cu el, ultimii din neamul imperial rusesc. Mister? Ce mister? Totul este aparent clar în asta, clare sunt chiar și faptele de acum întru totul cunoscute – sau care au fost în așa fel aranjate încât să fim obligați să le considerăm clare – privind masacrul comis în noaptea de 16 spre 17 iulie 1918 în subsolul “casei cu destinație specială” de la Ekaterinburg. Or, din câte se pare, nimic nu e mai puțin sigur.

Așa că trebuie făcute dezvăluiri, și ele vor fi făcute, cu privire la implicațiile abisale ce clarifică printr-o lumină spectrală, infinit tulburătoare, totalitatea angajamentelor care au condus la realizarea încrâncenată, atentă și concertată, a planurilor de lichidare a familiei imperiale ruse, în ultimul său nucleu regal, dar și până la perpetuarea unor legături de sânge directe sau aparent semnificative. Dezvăluiri destinate să schimbe total unghiul din care trebuie văzute faptele de cruzime ce au însângerat pentru totdeauna – dincolo de spațiu, dincolo de timp – zidurile misterioasei case Ipatiev, la Ekaterinburg.

Pierre Lorrain, în *L'assassinat de Nicolas II*, Editura Fleuve Noir, Paris, 1994: “La 18 iulie, a doua zi după drama de la Ekaterinburg, la Alapaievsk, marea ducesă Ella (Elizaveta Feodorovna – n.tr.), sora împărătesei, marele duce Serghei Mihailovici, și prinții Ivan, Constantin și Igor, trei din fiii marelui duce Constantin, au

fost asasinați într-un mod oribil, fiind aruncați de vii într-un puț unde au fost aruncate câteva grenade. Nu au murit toți pe loc. Agonia supraviețuitorilor a durat câteva zile.”

Or, așa cum bine spune Pierre Lorrain, *exterminarea casei imperiale corespundea unui obiectiv precis.*

Înfricoșător semn, casa inginerului Nicolai Ipatiev, la Ekaterinburg, rechiziționată și transformată, la ordinul lui V.I. Lenin, în ”casă cu destinație specială” – și am văzut care era această destinație specială, lichidarea la fața locului, și sfârșitul considerat definitiv, al dinastiei Romanov, prin eliminarea fizică a ultimilor reprezentanți regali – purta același nume, și nu era oare un proiect făcut, în mod secret simbolic, că o altă casă Ipatiev, în 1613, adăpostise nașterea dinastiei Romanov?

Într-adevăr, la Mănăstirea Ipatiev, la Kostroma – oraș așezat în apropiere de confluența dintre Kostroma și Volga – Mihail Feodorovici Romanov a fost uns, în 1613, Împărat al tuturor Rusiilor.

Or, fapt demn de arătat, doar cu cinci ani înainte de evenimentele sângeroase care au avut loc în ”casa cu destinație specială” de la Ekaterinburg, între zidurile casei Ipatiev, n-au participat oare, Împăratul Nicolai II și toată familia imperială, la Mănăstirea Ipatiev, la Kostroma, la ceremoniile solemne dedicate celebrării a trei sute de ani de la nașterea dinastiei Romanov?

Dar lucrurile se precipită. Din Tobolsk, Împăratul Nicolai II și Împărăteasa Alexandra Feodorovna, deja prizonieri, au ajuns la Ekaterinburg, fiind conduși imediat la ”casa cu destinație specială”, la 30 aprilie 1918. O lună mai târziu, veneau aici și țareviul Alexei, și cele patru mari ducese Olga, Tatiana, Maria și Anastasia în vârstă de douăzeci și doi, douăzeci și unu, nouăsprezece și șaptesprezece ani. Familia imperială era însoțită de doctorul Botkin și de trei persoane de serviciu (Trupp, valet al Împăratului, Demidova, camerista Împărătesei, Haritonov, bucătar).

Prințul Vasili Dolgoruki, adjutantul Împăratului, nu a fost dus la ”casa cu destinație specială”. Separat de grupul familiei imperiale la sosirea în gara din Ekaterinburg, a fost condus de cekistul Grigori Nikulin în afara orașului și ucis cu un glonte solbozit în ceafă. Alte persoane din familia imperială vor fi ulterior lichidate în mod similar.

Dispozitivul operativ special instalat personal, sub acoperire, de V.I. Lenin, îi integra chiar la Moscova, pe Iacob Sverdlov, Președinte al Comitetului Executiv al Sovietelor și agentul secret de legătură Alexei Akimov, atașat pe lângă V.I. Lenin la Kremlin. La fața locului, la Ekaterinburg, grupul de supraveghere permanentă afectat gărzii familiei imperiale cazate în casa Ipatiev era compus din comisarul militar al Uralului și membru al Prezidiului bolșevic din regiunea Isaia Goloșekin, alias “Filip”, Iacob Iurovski, șef adjunct al CEKA Ural și comandant al “casei cu destinație specială”, Piotr Ermakov, comisar militar al orașului Ekaterinburg, precum și cekistii de bază Mihail Medvedev, Serghei Liuhanov, Grigori Nikulin, Pavel Medvedev și Aleksei Kabanov (acesta din urmă fost gardian apropiat al Împăratului). Alți opt cekiști făceau parte din plutonul de execuție, dintre care șase dezertori străini, așa-numiții “letoni” (între care, se afirmă persistent, Imre Nagy, viitor prim-ministru al Ungariei comuniste de după războiul din 1945, el însuși fiind executat după revolta anti-sovietică din 1956).

Nouă din victime au fost aruncare într-un puț de mină dezafectat, în locul numit Patru Frați, și apoi, mutilați cu acid, îngropați într-un loc mlăștinos, acoperiți cu traverse de cale ferată. Separați de grup, Țarevișul Alexei și una din marile ducese – fără îndoială, Anastasia – au fost incinerati, iar cenușa le-a fost aruncată în noroi.

A fost, pe de altă parte, cu grijă ascuns faptul că, în noaptea fatală, cele patru ducese au fost, vii fiind, violate de ucigașii lor, și că, odată moarte, rămășițele lor au suferit mutilări specifice. Profanări deosebit de bestiale și foarte savante în același timp, care, dincolo de caracterul lor de obscenitate criminală, aveau și o evidentă dimensiune ritualică ce implica instrucțiuni directe, dacă nu la fața locului, din umbră, de la un responsabil necromantic superior, cu dedublare inumană și în mod sigur antiuman. Nu îndrăznim să ne imaginăm ce s-a petrecut acolo, în fapt, *în acea noapte*. Redutabile invocații cosmice negre, *ale celor ce au venit*.

Raportul asupra masacrării familiei imperiale a ajuns la Moscova în seara de 17 iulie, iar V.I. Lenin a fost direct informat, imediat, la Kremlin, în plin Consiliu de Miniștri, pe care l-a întrerupt preț de câteva clipe pentru ca Iacob Sverdlov să poată anunța pe

scurt vestea. Apoi, V.I. Lenin a cerut să se reia imediat firul lucrărilor – cu privire la vaccinările în școală în regiunea Moscova – ca și cum vestea despre lichidarea fizică a Împăratului nu însemna nimic, soarta familiei sale rămânând încă ascunsă.

În timp ce, în fapt, pentru V.I. Lenin era vorba de însuși momentul de *realizare supremă*. Despre marea sa misiune necromantică subterană, despre toată viața sa de Marut, de mort-viu locuit de o entitate ocultă, de acel ceva pentru care el însuși a primit o anume misiune, retras dintre vii, plonjat în misterul seriei de metamorfoze abisale care să-l facă să devină progresiv ceva din ce în ce mai non-uman, o entitate ce își are centrul de gravitate într-o realitate exterioară acestei lumi, direct dependentă de Superorii Din Afară.

Puterile nocturne, absolut de nemărturisit, interzise oricărei citări discursive, care conduc lumea și istoria prin înlănțuirile neîntrerupte ale super-compensațiilor criminale, din care, în mod misterios, *ceva* ajunge totuși să transpară la suprafața uneori subțiată a lucrurilor, nu au încetat să facă așa încât întreg oprobiul imensei criminologii comuniste să se concentreze asupra persoanei – asupra personajului – lui I. V. Stalin și doar asupra lui, totul fiind făcut pentru a promova mitologia imbecilă, scabroasă și diversionistă a “integrității”, a “purității” revoluționare a lui V.I. Lenin, în timp ce chiar acesta din urmă a constituit – și mai constituie încă, fără îndoială, pentru mult timp – polul infernal suprem al giganticei ascensiuni a tenebrelor în acțiune, “scoarțe moarte”, *glipphoe* se strecoară în lume prin revoluția comunistă sovietică, prin aparatele sale de subversiune mondială și dublurile lor în dimensiunea invizibilă. Deoarece la acest nivel nimic nu există decât prin dedublarea în invizibil.

Este deci timpul ca V.I. Lenin să fie demascată definitiv ca înalt inițiat a anumitor instanțe negative, fundamental infernale, supra-istorice, non-umane și în mod suprem anti-umane, exterioare acestei lumi, dar îndemnate să acționeze în ea prin grupuri de devianți ontologici, despre care doar P. H. Lovecraft este poate singurul care a dat astăzi o imagine, fie ea prea puțin potrivită, și mai mult decât atât.

Mort-viu, cadavru însuflețit de prezența efectivă în el a unei entități oculte, antiomane, tributară doar demonologiei active, V.I. Lenin a condus prin delegare infernală secretă prăbușirea finală a istoriei occidentale și europene, atacată în măduva ei vie, și aceasta în timpul decadelor decisive ce a precedat propria sa moarte prin slăbirea neprevăzută, prematură, a corpului său – a corpului pe care îl avea la dispoziție – și care, în cele din urmă, nu mai era decât un stârv în descompunere, prea solicitat, din interior, de puseurile exorbitante ale forțelor care îl tranzitau.

Un anume Clémenceau Georges, un fel de politician francez, devenise celebru, la timpul său, declarând de la tribuna Palatului Bourbon că *Revoluția e un bloc*. Or, nu trebuie să răspundem că și *Contra-Revoluția e un bloc*? Un bloc ce va rămâne în picioare atât timp cât va persista dominația secretă și amenințările permanente ale vastei conspirații revoluționare în acțiune din 1789?

În această privință, să ne amintim că în *La cabane dans les vignes*, Ernst Jünger relatează că, în ziua atacului Japoniei la Pearl Harbour, Ambasadorul Japoniei la Roma s-a dus special la Prof. Johan von Leers – Johan von Leers, genialul animator al redacției revistei *Nordische Welt* și al anumitor alte instanțe metapolitice superioare, dar secrete, care se afla atunci la Roma – pentru a-i aduce, personal, “marea veste”, și găsisese, pentru a o face, această formulare absolut fulgurantă: *Este revanșa pentru 1789!*

Deoarece tot ce facem noi ceilalți, cei ai fidelității, ai continuității contra-revoluționare neîntrerupte, nu este, în realitate, decât revanșa față de 1789. Și tot ceea ce face inamicul ontologic al ceea ce noi nu vrem să înceteze a fi, își găsește modelul ardent și chiar substanța în dezlănțuirile de tenebre sângeroase din 1789.

Astfel, nu e chiar așa surprinzător a dovedi că identitatea procedurilor subversive cele mai criminale și mai ticăloase, proceduri de denigrare mincinoasă, de destituire morală înșelătoare, nerușinată, a victimelor lăsate pradă măcelului revoluționar, înjosirea și injuriile adresate Reginei Maria Antoaneta, reies la suprafață și corespund – practic fiind aceleași, până la reluarea chiar a aceluiași expresii, cuvinte murdare și care murdăresc, a aceluiași suflu de demență inferioară, bestială, subumană – celor ce i-au fost aruncate în față

împărătesei Alexandra Feodorovna în momentul spectaculoasei sale ucideri, năucitor moment - și mult timp după aceea fără de egal în ce privește degradarea, negarea inconstientă, exaltată și murdară a însăși naturii umane. Putem recunoaște aici semnătura sângeroasă a unei gheare monstruoase, care nu e din această lume.

Și una și alta – Regina Maria-Antoaneta și Împărăteasa Alexandra Feodorovna – fuseseră numite, înainte de toate, “străina” și “nemțoaica”, acuzate, și una, și alta, de înaltă trădare, care ar fi niște vândute, acționând subteran în serviciul “Germaniei”. Folosirea consecventă, încrâncenată, obsesivă a unui proces de supra-culpabilizare de ordin sexual, împinsă din ce în ce mai departe, va merge, în ambele cazuri, până la ultimele josnicii de neexprimat ale oprobiului și ale mizeriei concertate. Regina Maria-Antoaneta a fost acuzată – pe baza unor mărturii false, de care nu ne putem aminti decât cu mare dezgust – că a avut relații sordide cu Delfinul, ea însăși și cumnata ei, împreună, și că l-a îndepărtat de la calea cea bună și că, de mai multe ori, “l-a masturbat până la epuizare”, iar împărăteasa Alexandra Feodorovna a fost acuzată în aceiași termeni. Tot așa, dacă nu chiar mai mult, s-a spus, prin înscrisuri fabricate și prin mărturii de pe la colțuri că a exercitat aceleași acte criminale și asupra persoanei Țarevicului Alexei, ea însăși, dar și Marile Ducese, și că le-a forțat pe acestea din urmă să se supună la asalturile lui Rasputin. Că “s-a îmbăiat în sânge proaspăt” însoțită de Virubova, orgii complexe și nebunești, înspăimântătoare, la care Marile Ducese ar fi fost forțate fără încetare să participe. “Inconstientul popular” s-a dezlănțuit într-adevăr până la demența totală, pentru a completa și chiar “a justifica” supliciu și violurile, profanările nebunești pe care le-au îndurat Marile Ducese, a căror îngerească frumusețe naturală, a căror fragedă tinerețe, puritate, verticalitate a sufletului și onoare imperială intactă acționau asupra josniciei suboamenilor ca un foc ce îi excita insuportabil, cerând ruperea imediată a tuturor reținerilor, a ultimelor diguri, lăsând cale liberă izbucnirilor, poftelor psiho-patologice celor mai de neconceput, a ultimelor *revărsări infernale*. În acea noapte a apărut Steaua Roșie.

“Venise ceasul”

Alcătuit chiar de Badmaiev, horoscopul tibetan al Țareviciului Alexei prefigura un destin cu totul providențial, acesta fiind menit să îndeplinească ceea ce nu reușise Împăratul Alexandru I înaintea lui, o Europă – cea mai Mare Europă – redefinindu-se în mod contra-revoluționar, și prin aceasta fiind capabilă să oprească revărsarea în această lume a metastazelor negative ale Puterii Întunericului și ale vastei conspirații revoluționare care i se supunea. Capabilă, de asemenea, și Rusia, pe atunci în prima linie, să pună pe picioare, să constituie, în termenii unei înalte strategii spirituale, această forță de *reținere* - *Katechon* – care, conform Apostolului Neamurilor, rămânea, la sfârșitul veacurilor, singura instanță în stare să oprească, să interzică venirea, emergența istorică directă, nașterea și apariția celui pe care îl numim Antihrist.

Într-un anumit sens, “venise ceasul”, iar misiunea Țareviciului Alexis era exact cea de a se opune personal apariției, “venirii” Antihristului. Or, exact asta nu permitea cu nici un preț Puterea Întunericului, exact asta voia să dejoace, cu orice preț. Și asta s-a făcut, V.I. Lenin ducând la bun sfârșit foarte oculta sa misiune necromantică, de a pregăti calea pentru venirea prevăzută a Antihristului ca posibilitate politică reală, pe cale de a se realiza, dacă nu cumva realizată deja.

Înalt Prea Sfințitul Ioan, Episcop de Sankt-Petersburg: *Domnul ne-a hărăzit să fim contemporani cu aceste “vremuri din urmă”. Antihristul, ca posibilitate politică reală în epoca noastră, nu mai ridică nici un dubiu.*

Petrecându-se în dimensiunea invizibilă, în afara istoriei vizibile și împotriva ei, ne putem încumeta să abordăm istoria comunismului în Rusia și în lume ca pe o încercare de forță ocultă, în umbra Antihristului însuși, între V.I. Lenin și Țareviciul Alexei, încercare a cărei încheiere finală nu se va vedea decât la mult timp după moartea lor. Or, s-ar părea că atotputernicia lui V.I. Lenin, a revoluției sale în Rusia și proiecției acesteia la scară planetară, a fost obligată de cedeze în fața divinei slăbiciuni a copilului predestinat din Ceruri, în fața figurii supuse unor cazne veșnic încercate a Țareviciului Alexei și că nu Steaua Roșie a triumfat.

Apropo de simbolul apocaliptic al Stelei Roșii, voi reaminti că, spre sfârșitul anului 1918, un grup de mari personalități militare și religioase ruse din tabăra națională anti-bolșevică a constituit un dosar ultra-confidențial, codificat cu titlul convențional *Krasnaya Zvezda*, care, la început, trebuia să folosească pentru instrucția prevăzută pentru marele proces de trădare națională și crimă de regicid, precum și, mai confidențial, pentru manevre satanice, proces pe care Armatele Albe s-au angajat să îl intenteze, cu ușile închise, după victoria finală, responsabililor vizibili sau ascunși ai evenimentelor sângeroase de la Ekaterinburg, conducătorilor din umbră ai “Taberei Antihristului”.

Având în vedere, totuși, întorsătura negativă pe care au luat-o evenimentele, dosarul *Krasnaya Zvezda* a fost încredințat, apoi, gărzii militare de onoare a regelui Alexandr I al Iugoslaviei. După intrarea Wehrmachtului în Iugoslavia, dosarul *Krasnaya Zvezda* a fost interceptat de Abwehr în arhivele secrete ale monarhiei, în pivnițele unei mânăstiri din apropiere de Belgrad. Întrebare: din ce motiv de neînțeles – dar, până la urmă, nu chiar atât de neînțeles, acest motiv, cunoscând anumite activități ce țin de înalta trădare de care *Abwehr* nu a încetat să se facă vinovat în acea vreme – *Abwehr* din Belgrad nu a transmis mai departe dosarul la Berlin? În 1945, serviciile politico-militare ale lui Tito au fost cele care, la rândul lor, au pus mâna pe acest dosar, într-una din arhivele *Abwehr* din Belgrad, iar zece ani mai târziu, în urma cine știe căror obscure tranzacții sau schimburi, acest dosar iese din nou la suprafață la *Foreign Office* în Londra, unde s-ar afla și acum, fiind de neatins (deși nu e).

Pe de altă parte, în ce mă privește, am avut parte de prețioase dezvăluiri – dar destul de incomplete, din nefericire – cu privire la dosarul *Krasnaya Zvezda*, cu ocazia șederii mele la închisoarea politică specială din strada *Dalmatinska*, la Belgrad, 1948-1949, unde, în celula blindată numărul 15 (și, apoi, 4 și 6), am fost beneficiarul confidențelor unui fost ofițer superior din *Abwehr* din Belgrad – înainte acesta s-a aflat la post la Paris – închis pentru activitățile sale chiar înainte de sfârșitul războiului și fără îndoială destinat execuției (îmi permit să îi citez numele, von Ditges).

Dezvăluirile cu privire la partea cea mai întunecată, informații la drept vorbind intrinsec de netrasmis, și chiar – mai mult – periculos de amintit, cu privire cealaltă față a conjurației organizate de V.I. Lenin – și, în spatele lui, de apropiatele delegații neomenești ale Entităților Exterioare în acțiune – pentru lichidarea fizică a Romanovilor, acțiunile josnice, cu adevărat înspăimântătoare, asupra Marilor Duceșe, precum și extraordinarele complicități occidentale – englezești și franțuzești, mai ales, dar și nemțești, și chiar și altele – în derularea conspirativă a planurilor ce vizau, într-un mod atât de profund depravat, executarea planurilor bolșevice de anihilare a “obstacolului” reprezentat de Romanov – și de Imperiul Rus – în venirea anunțată a unei lumi și a unei istorii în întregime supuse intervenției directe a “Tainei Fărădelegii”, toate acestea au fost supuse unei extreme accelerări operative prin însăși prezența predestinată – deja existentă, și gata să se manifeste la momentul potrivit – a Țarevicului Alexei, “Salvatorul”.

Vizionarii marelui dezastru anunțat, al imensei furtuni pregătite clandestin

În mod nedrept necunoscut în Europa, un mare scriitor rus, vizionar genial, inițiat de mare anvergură, Andrei Belii, a furnizat, deschis, în – printre altele – două din scrierile sale profetice, *Po-rumbelul de Argint* și *Sankt Petersburg* cheile pentru a stăpâni integral ”cealaltă față”, ”fața interzisă”, ocultă, plonjată în întunecimile a ceea ce nu poate fi rostit sau chiar imposibil de cunoscut, fața deci a ceea ce avea să fie – la doar câțiva ani distanță – revoluția comunistă din 1917, în deriva sa leninistă, dovedind astfel, într-un mod ce nu mai lasă loc, de acum încolo, niciunui dubiu, că aceasta nu a fost decât la suprafață, aparent și dintr-un diversionism strategic de înaltă știință subversivă, o “revoluție materialistă”, condusă de materialismul dialectic și istoric, și împinsă înainte de V.I. Lenin, știm cu câtă putere și cu ce eficiență nemaivăzută. Și că, în fapt, revoluția comunistă – în ceea ce a precedat-o, în viitorul ei de nebănuit – a fost exact contrariul a ceea ce, în mod mincinos, spusese V.I. Lenin: adică, în realitate, o revoluție planetară cu semn identitar și nominal, cu substanță intimă, cu filosofie secretă, de inspirație supra-istorică și cu scopuri fundamental infernale, “sa-

tanice”, cu totul supuse Puterii Întunericului, “Tainei Fărădelegii” și bazelor sale de putere angajate pe teren; și, în consecință, a fost orice, numai nu o revoluție “materialistă”, “fundamentată pe rațiune”, “moștenitoare a Luminilor”, “angajată la vârful progresului” etc. Anti-spiritualitatea sa funciară nu era un materialism, ci o formă de spiritualitate răsturnată, deviantă, *demențială*. Iar agenții săi în acțiune, fiind plonjați, bineînțeles, adânc, într-o manieră de nedescifrat, în masa agitată, anonimă, fără chip, inumană, urmându-și zbuiciul obscur, în timp ce veritabilii șefi nefiind niciodată cei pe care i-am fi crezut, cu excepția, fără îndoială, a lui V.I. Lenin, a cărui figură activistă, la fel ca și cealaltă figură a sa, cea nocturnă, ascunsă nu au fost niciodată cunoscute cu adevărat, captate, interceptate în mod efectiv, operativ. A trebuit ca dispozitivele de securitate care i-au fost atașate inițial să slăbească, ca timpul acordat funcționării să se fi scurs, pentru ca în prezent doar anumite lucruri să se clarifice cumva, să înceapă să *transpară* prin “scoarțele moarte” ce le protejau.

În *Porumbelul de Argint*, Andrei Belii se străduiește să dezvăluie – să denunțe – fundamentele demonologice ale muncii întreprinse de mult timp chiar în sânul “poporului de jos”, teren viu al vieții, al realității ruse, prin nebuloasa – în mod secret centrifecată – a sectelor care, sub aparențe luate cu împrumut de la un fel de creștinism deviat, adăpostesc subversiv influențe, prezențe cu o identitate infernală, supra-activate, și deja în poziția de a prelua ștacheta pentru a acționa la nivelul istoriei în desfășurare, ale cărei instanțe decisive le iau, subteran, în încercuire. *Porumbelul de Argint* al lui Andrei Belii este un document întru totul inestimabil prin faptul că dezgolește motivele subtil și nocturn disimulate ce se află la originea misterioaselor stratificări, a prăbușirilor sociale obscure, ce au făcut posibilă brusca răsturnare apocaliptică din anii 1917-1918 și, în cele din urmă, lichidarea Imperiului Rus, fortăreață, considerată inexpugnabilă, a dreptei credințe ortodoxe și a certitudinilor hristologice, euharistice și paracletice. *Porumbelul de Argint*, figura răsturnată, demonică, a Sfântului Paraclet.

Iar în *Sankt Petersburg*-ul lui Andrei Belii se întâmplă ceva incredibil de misterios și teribil. Pe peretele unei camere cu întrebuințări clandestine apare ca un fel de umflătură spasmodică, pernicioasă, ca un fel de scut ce se auto-constituie din substanța

însăși a zidului pus în mișcare, iar în centrul său această umflătură ce produce “un chip diabolic”, venind de pe cealaltă lume, pe care Andrei Belii, îl numește “Chinezul”, dar care, în realitate, nu este nimic altceva decât o reprezentare mediumnică a lui V.I. Lenin, o excrescență profetică decisivă a “coșmarului mongolic”, care bântuie neîncetat inconștientul abisal rusesc.

M-am întrebat, de altfel, de mai multe ori dacă acest episod cu “chipul din perete” din romanul lui Andrei Belii nu ar fi, în fapt, figura profetică centrală, originală a întregii Revoluții Comuniste care avea să vină, la dublul său nivel, rus și planetar.

Cu extraordinarul său roman ocultist intitulat *Walkers* – în franceză *Démences*, apărut la Presses de la Cité, Paris, în 1991 – Graham Masterton furnizează o ilustrare deopotrivă terifiantă și apropiată de realitatea cea mai secretă a lucrurilor așa cum se lasă ele uneori surprinse. Eu însumi am instrumentat îndelung procesul din *Walkers* de Graham Masterton și, între altele, fac trimitere, în această privință, la textul pe care l-am dat la *Monde Inconnu* din septembrie 1991, cu titlul *Revient-elle l'ancienne religion de la Terre et du Feu (Revine oare vechea religie a Pământului și a Focului)?* Or, într-un anumit sens, totul s-a spus deja. E suficient să știi să te apropii din cel mai potrivit unghi sau să citești printre rânduri. Să prinzi tangenta spectrală.

Voi adăuga că ocultismul de înalt nivel, cu pretenții cosmice, cunoaște dintotdeauna felul de manevrare a procedurilor de transreverberație murală, ceea ce – la fel ca în *Sankt Petersburg* de Andrei Belii și în *Walkers* de Graham Masterton – iese pe jumătate, și chiar în întregime, din ziduri malefice, din stânci, din suprafețe de pământ bătătorit, învechit. Și așa apar reliefuri mișcătoare, convulsive, strâmbate de grimase, debordând de ură, pline de spume. Uneori figurile pot fi recunoscute, aparținând, toate, demonologiilor aparținând lumii tenebrelor subterane.

Către jumătatea primului mileniu, am văzut *născându-se*, și *născându-se ca din nimic*, un imens vârtej migrator care, înghițind nenumărate populații mongolice de pe Continentul Galben, le-a propulsat apoi violent înspre înainte, din Est în Vest, din Asia profundă spre Europa, cataclism istoric ce a marcat pentru totdeauna inconștientul abisal al popoarelor ruse și europene, și ale cărui ob-

scure sechele au rămas subteran active până la mijlocul celui de-al doilea mileniu, și chiar, într-un anumit sens, până în prezent.

În fața ruinelor orașului Samarkand distrus, făcut cenușă de hoardele de mongoli, în fața câmpiilor fără sfârșit de ridicături, de piramide de cranii sângerânde, istoricul arab Ibn al Azir făcea următoarea mărturie: “De la facerea lumii, nu a existat o mai teribilă catastrofă pentru umanitate, și nimic asemănător nu se va mai produce până la sfârșitul lumii”.

Doar participarea ca prin magie a unei demonologii active, având cele mai vaste dimensiuni, ar putea eventual explica mobilizarea, mișcarea migratoare, fanatismul iluminat, voința dementă, spasmodică, înflăcărată, a hoardelor de mongoli în marș, puterea lor de a dura și angajarea oarbă pentru o sarcină, setea lor de nestins de sânge și de distrugere, neînfrângerea lor aparent supraomenească pe creasta elanului mistagocic ce îi purta, constituția lor de masă neomenească. Aduse din nu știu ce infra-lumi de haos, de întuneric și de vid extern prin acțiunea magică a Marilor Șamani ai Rasei ce stau la adăpostul cetăților lor imemorale, îngropate în nisipurile mistagocice ale Asiei Centrale, puterile Înaltei Demonologii ce au acționat prin migrațiile mongole au rămas totuși în suspans, în apropierea invizibilă, în momentul extincției istorice a elanului magic original al Hoardei Purtătoare, pentru a fi din nou reactualizate, mobilizate și repuse în acțiune, la un nivel, de data aceasta, aproape exclusiv metafizic, de către grupurile de obediență infernală ce au ales să îl investească pe V.I. Lenin pentru a pregăti Actul Final ce le revenea delegaților puterii ”Tainei Fărădelegii”.

Doar în deschiderea mediumnică a acestei științe diferite a istoriei lumii ne putem da seama până la ce punct figura “chinezului din perete”, pe care o folosește Andrei Belii în cartea sa *Sankt Petersburg*, este purtătoare de ultime chei ale dezvăluirilor.

Această viziune a lui Andrei Belii este într-adevăr un anunț negru, infernal, vorbind despre întoarcerea iminentă a dezlănțuirilor demonologice (or, așa cum am văzut, așa s-au petrecut lucrurile, după câțiva ani).

La acest nivel, totuși, nivel situat dincolo de cel al simplelor fapte, tenebrele sângeroase ale coșmarului invaziilor mongole din trecut nu vor fi fost decât partea vizibilă a marelui ceremonial ne-

gru în desfășurare, a cărui parte simbolică, profetică și purtătoare de mesaj era implicit disimulată în spatele părții sale văzute, și se referea exact la “al doilea val” de încercuire a spațiului eurasiatic de către tenebrele neființei, adică la Revoluția Comunistă în Rusia. Dar de fiecare dată – în timpul invaziilor mongole, în timpul revoluției comuniste ruse – nimic nu va fi putut fi făcut fără mobilizarea ocultă a unor imense puteri metafizice negre, și fără punerea lor în mișcare operativă de către centralele foarte bine instruite pentru a atinge acest scop.

Redresarea Rusiei

O uriașă schimbare interioară a istoriei europene a marelui-continut eurasiatic va reînnoi, în puținii ani care mai rămân până la sfârșitul mileniului deja aproape încheiat, în primii zece ani ai mileniului viitor, identitatea proprie a acesteia și chiar destinul ei – destin istoric și, de asemenea, de acum înainte, destinul său spiritual, *noul său destin spiritual* – iar această reînnoire fiind comandată, înainte de toate, de revenirea imperială a Rusiei în sânul comunității europene, întoarcere făcută posibilă – și imperios necesară – de prăbușirea comunismului în Rusia și peste tot în Europa de Est. Prin intermediul Rusiei, Europa își regăsește, în prezent, din nou, destinul său eurasiatic anterior. Nu spune oare Aleksandr Dughin că *Rusia este puntea dinspre Europa către India ?*

Într-un anumit sens, exact revenirea Rusiei în istorie, desprinderea ei finală de anti-istorie, pentru care ea s-a făcut avangardă activă din vremea supunerii sale față de conjurația mondială a comunismului, pe cale să constituie, la ora actuală, fundațiile noi – re-fundațiile vii – ale noii istorii eurasiatice a lumii, deja în curs, istorie încă viitoare în ce privește disponibilitățile sale, la nivel de principii, se află aici: fără Rusia, nimic nu mai era posibil, cu Rusia, totul e posibil. Așa cum observa Guido Giannettini într-unul din eseurile sale geopolitice de avangardă, pentru prima dată din timpuri imemorabile, poate chiar de la sfârșitul neoliticului, oamenii de același sânge și aparținând aceleiași viziuni fundamentale despre ființă și lume, aceleiași civilizații profunde, se regăsesc din nou împreună, gata să integreze fosta unitate a predestinării lor comune, de la Atlantic la Pacific.

Rusia, totuși, va trebui înainte de toate să știe să se regăsească ea însăși, în profunzimi, până la nivelul cel mai periclitat al actualei sale istorii imediate, care se află în stare de criză totală. Să surmon-teze, să depășească această criză.

Or, pentru ca Rusia să se regăsească pe ea însăși, două condiții dogmatice mi se par necesare: să exorcizeze, abisal, să anihileze spectrul lui V.I. Lenin și ceea ce înseamnă acesta, tot ce înseamnă acesta, și să liniștească umbrele ofensate, mereu neconsolate și de neconsolat, ale stirpei imperiale a Romanovilor, atât de mișelește devastată în 1918, la Ekaterinburg.

Urmând această dialectică a răscumpărării și a reparației mistagogice a unei realități istorice depravate, excomunicată din ordinea cu puțință de mărturisit a lumii, mumia lui V.I. Lenin va trebui să fie făcută cenușă, iar cenușa - împrăștiată, neutralizată conform vechilor legi secrete ale exproprierii și expulzării în forță, dincolo de limitele juridice ale acestei lumi, a tot ceea ce s-a infiltrat venind de aiurea, cu intenții ostile, precum și a tuturor urmelor de influențe oculte, nesfârșit de nefaste și persistente, atașate acestei mumii și umbrei sale duble – sau dubluri de umbră – ce depind de această mumie sau de stările de stagnare spectrală încă reverberante, și care pot răspunde unor solicitări reînnoite, de oriunde ar veni acestea, inclusiv din neantul intermediar al lumilor și infra-lumilor anti-ontologice de natură spectrală, pe care au știu să le întrevadă anumite elemente instruite de grupul ultra-secret (...) sau în suta sa ce persistă în Marea Britanie.

Această muncă de exorcizare cosmică trebuie încredințată către Dalai Lama personal, doar el dispunând astăzi de aparatatura, de agregările omenеști și supraomenеști capabile încă să urmeze irevocabil, chiar până în “spațiile exterioare”, o operațiune de acest gen și de această importanță cosmică, capabilă să facă să se dezagrege agregatele demonologice, aflate de atâta timp în acțiune.

În ceea ce privește liniștirea Romanovilor, chinuiți și profanați după un plan la Ekaterinburg, ar trebui să se ajungă, pentru ca cele ce trebuie făcute în această privință să se facă așa cum e bine și eficient, să se ajungă deci la o stare de mobilizare, de ecumenicitate națională rusă totală față de acest proiect, integrând în un același elan profund și sfânt întoarcerea națiunii întregi la sentimentul an-

terior, precum și la canonizarea lor regulamentară de către Biserica Ortodoxă din Rusia, și, eventual, de către Biserica de la Roma, de asemenea. Deoarece trebuie ca umbrele chinuite ale Romanovilor să accepte caritabil să își însușească astfel imensa probă de sânge vărsat și de suferințe a poporului rus prins în capcana comunismului, și ca poporul rus să se identifice în mod conștient – așa cum s-a făcut de altfel, cu zecile de milioane de victime inocente, ruse sau altele, stând mărturie, în tăcere, în această privință – cu supliciul final, metafizic, metasimbolic, liturgic sau cosmic semnat al Romanovilor înșiși, și ca cele două holocausturi să fie astfel oferite, împreună, lui Dumnezeu, pentru răscumpărarea și transfigurarea, înălțarea și exaltările divine, pentru integrarea lor plină de dragoste și taborică în Muntele Suferințelor, în acest Carmel Negru ridicat de comunism în scopuri în cele din urmă întoarse împotriva lui însuși, pierzând, astfel, în ultimă instanță, prin foarte secreta dialectică nocturnă a Divinei Providențe în acțiune, care veghează mereu.

Pe de altă parte, la nivel sideral, unde nu mai apar și nu acționează decât inter-semnele produse de divinitate însăși, o înaltă procedură ritualică rămânea încă de îndeplinit: să se înlocuiască, pe turnul Kremlinului, “steaua roșie” a lui V.I. Lenin cu o reprezentare a Înălțării Maicii Domnului. Sfântul Maximilien Kolbe nu prezisese, oare, înainte de ultimul război, că va veni ziua în care figura glorioasă a Preacuratei Maria va ilumina pământul și cerurile din vârful cel mai înalt al Kremlinului?

Or, să nu uităm, Biserica originală din Kremlin, operă a lui Ridolfo Fioravanti, este dedicată Înălțării Maicii Domnului, altfel spus Fecioarei *Maria in caelo assumpta*.

Încoronarea marială a Kremlinului valorează infinit mai mult decât un simbol al reînțoarcerii la credința ancestrală a Rusiei ortodoxe, atât de mult timp degradată, pentru că un mister abisal își are aici fundamentele ontologice: pe vecie inexplicabila eliberare a Rusiei de sub comunism, așa cum s-a făcut ea, ca prin vis, într-un mod ireal, n-a fost oare rezultatul unei intervenții directe a Preacuratei Fecioare în istoria actuală a lumii, intervenție anunțată sub jurământ în timpul aparițiilor mariale de la Fatima, în 1917, și care nu avea să se îndeplinească decât sub angajamentul formal

de a consacra Rusia în Inima Preacurată a Mariei, consacrare ce se va proclama de către Suveranul Pontif de la Roma, “în strânsă și profundă comuniune cu dorința tuturor Episcopilor”?

E, deci, foarte miraculos că eliberarea Rusiei de sub comunism s-a făcut, la puțin timp după proclamarea de către Papa Ioan Paul II a consacării Rusiei în Inima Preacurată a Mariei, în ciuda și peste orice ar fi putut crede cei ce, în Germania sau Rusia, erau mobilizați în secret în vreo sarcină conspirativă anti-sovietică, și oricare ar fi putut fi pe teren partea acțiunii lor politice în umbră, partea acțiunii lor politice speciale, subterane, miracolul de neconceput al eliberării Rusiei de sub comunism fiind – trebuie să recunoaștem deplin - opera directă și personală a Inimii Preacurate a Mariei, a celei pe care Sfântul Maximilian Kolbe o numea Preacurata.

Încoronarea sau am putea spune chiar *încununarea* marială a Kremlinului ar deveni, atunci, înainte toate, ca o Acțiune a Harului, gestul charismatic de mulțumire a Rusiei față de divinitatea eliberatoare, de Inima ei Preacurată.

Astfel, dezvoltările prezente și viitoare ale simbolului încoronării mariale a Kremlinului, prezise vizionar și anunțate de Sfântul Maximilian Kolbe, devin mai importante decât însuși faptul acestui simbol, care se deschide, la ora actuală, sub soarele tainicului plan marial în derulare, ca un mugur care își dezvăluie succesiv taina transformărilor sale implicite, prevăzute, prezente în el înainte de a fi trebuit să se deschidă, și care nu se vor lăsa cunoscute decât desăvârșindu-se la lumina deplină a zilei, în ultima fază a metamorfozei sale.

Înspre ce anume se îndreaptă marele plan salvator al Inimii Preacurate a Mariei, care va fi deznodământul său supraistoric, neașteptat, atunci când va veni ceasul și ținându-se cont de ceea ce s-a făcut până în prezent?

O mărturie ce vine de la actuala putere politică rusă

Cu toate acestea, din rațiuni de conștiință, am ținut în mod egal să cunosc un punct de vedere opus față de al meu în ceea ce privește noul drum pe care Rusia ar trebui, după mine, să se în-

scrie pentru a-și găsi fără întârziere destinul său ultim revoluționar, european, eurasiatic. Pentru ca ea să poată deveni această “Nouă Rusie” pe care o așteptăm de atâta timp.

Astfel, împărtășind cuiva elemente din grila noastră de instrucțiuni escatologice revoluționare, care mi se pare că se impun de urgență, cuiva care a deținut recent și mai deține încă foarte înalte funcții politice speciale la Moscova – cuiva ca Oleg Lobov sau Iuri Skokov etc. –, ale cărui convingeri intime, sub acoperirea unor distrageri și precauții de circumstanță, mi s-au părut aproape de ale noastre, m-am ales cu următorul răspuns:

“Nu neg că la un anumit nivel, considerațiile spirituale și religioase, chiar mistice, pe care ni le împărtășiți pot avea importanța lor, fără îndoială, undeva, o importanță mai mult sau mai puțin decisivă, capabilă să schimbe cu totul fața lucrurilor, în prezent și, mai ales, în viitor. Dar nu e mai puțin adevărat că punctul dumneavoastră de vedere – căruia, încă o dată, îi subscriu, personal, fără rezervă, însă doar personal – nu ar avea în nici un caz o utilitate operativă reală, imediată, în Rusia de azi. Problemele ultra-vitale ale Rusiei sunt la ora actuală – și vor fi din ce în ce mai mult, și pentru încă foarte mult timp – probleme de ordin exclusiv material, probleme economice și sociale de o gravitate în privința căreia nimeni în Occident nu poate să aibă în prezent nici cea mai mică idee. Banda de trădători și de cretini degenerați care sunt însărcinați să conducă procesul revoluționar al ieșirii – al smulgerii – Rusiei din comunism ne-a adus, în trei ani, la capătul unei catastrofe fără vreun precedent cunoscut sau pur și simplu *de ne-imaginat*, o catastrofă poate deja *iremediabilă*, închisă în ea însăși și putând de acum înainte să meargă până la forme de demență, de sinucidere colectivă și întru totul dispusă să atragă lumea întreagă în teribilul vârtej apocaliptic a ultimelor sale spasme. Dotarea nucleară originală a Rusiei – a Uniunii Sovietice – rămâne în principiu la fel de operativă, dar și mai mult mai puțin intactă, să nu uităm nici o clipă acest lucru. Vă spun toate acestea ca să știți - și ca să știți, mai cu seamă, din partea mea -, ca să nu puteți pretinde ulterior că nu ați fost avertizați când încă mai era timp să reacționați, să preveniți lucruri de neconceput. Un ajutor material – financiar, economic, industrial, de încadrare și educație, de progres tehnologic și cultural – susținut, masiv, strategic concertat,

planificat pe ani de zile, pe suport operativ, o prezență reală, cu dimensiuni potrivite, așa ca aceea a cărei miză fusese preconizată de președintele Richard Nixon, ar fi putut salva încă ființa, dar eu cred – ne temem foarte mult – că de acum înainte *ar fi prea târziu pentru așa ceva*. În această situație, a vorbi de neutralizarea ca prin magie a mumiei lui Lenin prin grija lui Dalai-Lama, de canonizarea ultimilor Romanovi masacrați în 1918, de încoronarea Kremlinului printr-o statuie votivă a Înălțării Maicii Domnului, relevă – și îmi pare rău să o spun atât de deschis – nu știu ce formă halucinantă de provocare care, în cel mai bun caz, nu va interesa – sau chiar mobiliza – decât grupuri marginale sau facțiuni elitiste revoluționare de genul celor care sunt pe cale să se constituie în prezent în jurul unor personalități de influență occidentală specială, precum Aleksandr Dughin și unii din tovarășii lui de luptă apropiați. Suntem deci încă departe, foarte departe, de ceea ce numiți dvs. “stare de ecumenicitate interioară” a popoarelor din Rusia. Dar, cine știe, eu însumi până la urmă pot să mă înșel tragic în analiza situației. În punctul la care am ajuns, în această stare de disperare absolută, fără nici o urmă de indulgență, totul devine – totul redevine – brusc posibil, *și mai ales imposibil*: va trebui să vedem la fața locului, în circumstanțe reale, să mergem ca somnambulli înainte, fără a mai ținem cont de nimic. Nu mai știu, chiar nu știu. În cele din urmă, și eu știu la fel de bine ca dumneavoastră: spiritualul determină materialului, nivelul superior – pe cel inferior, și nu invers. Dar, pe de altă parte, nu aveți nici un fel de idee despre ceea ce înseamnă, vreau să spun *ce înseamnă în fapte*, situația prezentă a Rusiei, actuala decadere socială a poporului rus, epuizarea, din ce în ce mai ireversibilă, a propriei sale conștiințe, a rușinii și disperării sale, a neputinței și stării sale de destrămare interioară.

Dar și din această cauză, așa cum vă încumetați să prevedeați, în prezent o răsturnare a devenit, în mod miraculos, posibilă. Și chiar, cum să spunem, “o Mare Răsturnare”. Să așteptăm, să facem ce se mai poate face și, în orice caz, clarificările dumneavoastră, mărturisesc cu toată sinceritatea, sunt pentru noi cu adevărat prețioase. Salvați-ne, vă spun, pentru ca și noi, la rândul nostru, să vă putem salva. Între Europa și Rusia există, de acum înainte, în mod secret, o comunitate de destin absolut tragică. E sinucidere curată să ignori acest lucru”.

Or, câteva zile mai târziu vorbeam, în prezența lui Robert Steuckers și Christopher Gérard, cu Aleksandr Dughin, despre obligația inspirată din încoronarea simbolică a Kremlinului printr-o reprezentare a Înălțării Maicii Domnului, cerându-i chiar să ia asupra-și faptul de a recurge la dialectica aventuroasă a faptului împlinit, instalând, cu ajutorul sprijinului de care beneficia în interiorul actualului dispozitiv de securitate al Kremlinului, o statuie a Înălțării Maicii Domnului, înlocuind astfel “steaua roșie” a comunismului pe turnurile acestuia.

Cred că doar cu dificultate se poate concepe o identitate de opinii mai bine orchestrată decât cea a pozițiilor lui Aleksandr Dughin și ale apropiaților săi și a propriilor noastre poziții metaistorice de ansamblu, la toate nivelurile și cu privire la toate subiectele și luptele noastre actuale, și mai ales cu privire la orientările politice directe ale acțiunii noastre comune la scara marelui continent, acțiune deja în curs, ce ține de “linia eurasiatică” și de finalul prevăzut al acesteia, adică de proiectul nostru al “Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului”.

Or, reticențele arătate de Aleksandr Dughin cu privire la “Actul Spiritual Ultim” - încoronarea Kremlinului cu Înălțarea Maicii Domnului - mi se păreau, dintr-o dată, izvorâte mai ales din înrădăcinarea în convingerile ortodoxe ancestrale, imobilizate de însăși greutatea supraviețuirii lor actuale, de schimbările de situație în curs, de întoarcerea ortodoxiei ruse la putere și poate de unele tentative de intervenție catolică la fața locului. Deoarece, din ce se pare, Roma nu înțelege deloc să adopte o atitudine de pasivitate față de procesul de trezire ardentă a creștinismului în Rusia.

De asemenea, obstacolele mai mult sau mai puțin mărturisite de Aleksandr Dughin cu privire la viziunea Sfântului Maximilian Kolbe și realizarea sa în fapt devenită urgentă, capitală, nu privesc întru nimic afirmarea principiului celui mai mare război spiritual pe care îl purtăm, ci implicațiile catolice ale acestei afirmații, și doar pe ele. Deoarece afirmația de principiu, piatra unghiulară a războiului nostru spiritual actual, este chiar cea a “Actului Spiritual Ultim”, încoronare a Kremlinului prin Înălțarea Maicii Domnului care să înlocuiască “steaua roșie” a comunismului.

Astfel, vedem bine, confruntarea pe teren - pe teren mai mult decât doctrinal - dintre catolicism și ortodoxie, este cea care va constitui, în anii de tulburare neagră și de amețire care vin, obstacolul insurmontabil în calea realizării unei veritabile politici mari-continentale de integrare europeană totală. Cum să se procedeze, atunci? Nu e loc aici, desigur, pentru a vorbi sau a decide orice cu privire la acest subiect. Dar sunt convins că pe această linie de confruntare, pe această falie tectonică hotărâtoare va trebui să aibă loc veritabilul salt înainte peste hău, pentru ca și unii, și alții să vedem cum putem reveni la viziunea contra-revoluționară a Împăratului Mistic, marele Alexandru I, și a Sfintei Alianțe a celor Trei Imperii Creștine: Imperiul German, Imperiul Austriac și Imperiul Rus. Ceea ce înseamnă a prevedea în cele din urmă integrarea catolicismului și ortodoxiei într-o singură instanță imperială prezentă și mărturie de viață în cadrul unei singure și aceleiași structuri imperiale bisericesti. Rezistențele față de acest proiect de reintegrare imperială a unei singure religii continentale, că vin din interiorul catolicismului sau din interiorul ortodoxiei, înțelegem și e și timpul să o zicem, vor trebui să fie sparte cu forța, anihilate. Nu e defel vorba de a mai reveni asupra acestui subiect.

Vom regăsi, astfel, sensul final al definiției lui Møller van den Bruck, care spunea că “nu există decât un singur Reich, după cum nu există decât o singură Biserică”.

Aici se vor purta deci marile bătălii viitoare ale Spiritului, bătălii decisive ale Noului Spirit viitor, ale Spiritului Reînnoirii, care va fi deopotrivă Noul Spirit și Spiritul Sfârșitului.

Nu la asta lucrează oare în prezent Papa Ioan Paul II, prin marile sale proiecte de întâlniri și re-începuturi religioase la orizontul ce închide mileniul ce se sfârșește, pe pragul mileniului ce vine?

De asemenea, cele două mari răni deschise ale Sfântului Pontificat al lui Ioan Paul II vor fi fost, pe de o parte, trădarea Episcopilor față de Puterea Romană, această SIDA teologică infiltrată, în cadrul Bisericii, de Conciliul Vatican II, și pozițiile de refuz fără leac pe care ortodoxia le opune abordărilor nuptiale ale Romei.

Nu mai este deci vorba să putem disimula faptul că rezistențele perfide, încrâncenate, fără leac, sumbrele rezistențe – de oriunde ar veni ele – față de reintegrarea Bisericilor europene actuale – cato-

lică și ortodoxă – nu vor fi, în orice caz, decât tot atâtea manifestări ale conspirației puterii întunericului în acțiune, pe cale să se opună singurei forțe de trezire și de prezență carismatică vie care poate opri nesfârșita înaintare a Anti-Regatului ce slujește “Taina Fărădelegii”.

A lua toate dispozițiile de contra-intervenție necesară pentru a reduce forțele de rezistență și de baraj față de reintegrarea Bisericii europene actuale constituie misiunea contra-strategică decisivă de pe frontul de eliberare continentală eurasiatică pentru noi ceilalți, “gardieni ai pragului”.

Samuel Huntington și viziunea de anvergură continentală eurasiatică

Sunt cunoscute tezele principale ale lui Samuel Huntington, la care subscriu substanțial, cu singura diferență că eu aș pune accentul grav nu pe conceptele de cultură și de civilizație, ci pe cel de religie, care este baza acestora.

- “Șocul civilizațiilor va domina politica mondială. Liniile de fractură dintre civilizații vor fi liniile de front ale viitorului”. Și de asemenea: “Conflictele dintre civilizații vor constitui ultima fază a evoluției conflictelor în lumea modernă”.

- “Liniile de fractură dintre civilizații înlocuiesc frontierele politice și ideologice ale războiului rece ca surse de crize și de conflicte sângeroase. Războiul rece a început atunci când Cortina de Fier a divizat Europa politic și ideologic. El s-a terminat odată cu ridicarea Cortinei de Fier. Divizarea ideologică a Europei dispărând, divizarea culturală a Europei între creștinătatea occidentală, pe de o parte, și creștinătatea ortodoxă și islam, pe de altă parte, a reapărut. Așa cum a sugerat William Wallace, linia care separă în modul cel mai semnificativ Europa de Est de Europa de Vest ar putea fi foarte bine frontiera orientală a creștinătății occidentale din anul 1500. Această linie trece pe frontierele care separă în prezent Rusia de Finlanda și Statele Baltice, taie Bielorusia și Ucraina, separând Ucraina occidentală, unde catolicii sunt numeroși, de Ucraina orientală ortodoxă, face un ocol pe la vest pentru a separa Transilvania de restul României, apoi traversează Iugoslavia urmând aproape cu exactitate linia care separă astăzi Croația și Slovenia de restul

Iugoslaviei. În Balcani, această linie coincide natural cu frontiera istorică dintre imperiul Habsburgilor și Imperiul Otoman”.

Marele plan geopolitic de integrare imperială eurasiatică pe termen scurt, reluarea, deci, și reevaluarea în dimensiunile sale exacerbate, finale, a conceptului de *Kontinentalblock* definit – revelat – de Karl Haushofer, proiect geopolitic fundamental din care ne facem astăzi însăși baza revoluționară a “liniei noastre eurasiatice”, care trebuie să ducă la instituirea politico-istorică a “Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului”, întreaga noastră luptă prezentă și viitoare, riscă astfel să eșueze, chiar în interiorul propriei noastre tabere, prin ireductibilitatea actuală dintre pozițiile blocului european catolic și blocului european ortodox: a depăși această ireductibilitate care revine, fatidic, apare, de acum înainte, ca scop revoluționar esențial al întreprinderii imperiale eurasiatice.

Or, lucrurile fiind așa cum sunt pe cale să devină, și, mai ales, ceea ce au devenit deja, doar conceptul fundamental de *Imperium* mai poate încă să-și asume sarcina acestei depășiri supraistorice: a reveni în urmă până la timpurile în care unitatea imperială romană încă nu cunoscuse separația dintre Vest și Est, *Imperium-ul* situându-se transcendentă deasupra oricărei diviziuni, istorice, religioase sau de alt fel.

Or, astăzi, din nou, conceptul transcendentă, supraistoric, al “Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului” depășește, integrează, re-conduce, asumă și exaltă ca într-o asumțiune toate concepțiile imperiale succesive, de circumstanță, de parcurs separator, înscrise în istorie, între *Imperium-ul* începutului și *Imperium-ul* Sfârșitului.

“Nu există decât un singur Reich, după cum nu există decât o singură Biserică”, scria Moeller van den Bruck, și, adăuga el, “al Treilea Reich va fi veșnic”.

Și nu numai că trebuie să înțelegem că Moeller van den Bruck nu vorbește deloc despre “al Treilea Reich” în accepția național-socialistă ulterioară, accepțiune trecătoare, alienantă și cu atât mai profetic înrădăcinată în faptul vizionar, cu cât al Treilea Reich hitlerist nu exista încă la momentul la care el scria marele eseu despre al Treilea Reich, dar care, în fapt, în plenitudinea ultimă a exigenței transcendentale și de asumțiune care îi e proprie, se referă, în realitate, la conceptul imperial final, eshatologic, supraistoric și

divin al celui de-al Patrulea Reich, *Imperium* ce încoronează istoria de după istorie, venirea aceluia *Millenium Christi*: adevăratul al Treilea Reich nu este al Treilea Reich. Al Treilea Reich este al Patrulea Reich.

Astfel a rezultat, la un nivel în aparență de ordin politic și cumva exclusiv politic, de circumstanță, vag simbolic, dar în umbră, că o rezolvare imperială europeană – chiar eurasiatică, în ultimă analiză – devine posibil de conceput, deasupra oricărei frontiere ideologice, religioase sau de alt fel, atunci când, cu ocazia Pactului Germano-Sovietic din 1939-1941, un concept politic superior, implicit eurasiatic, și chiar de dimensiuni imperiale de întindere continentală, reușise să reunească dubla revendicare politică continentală, germană și sovietică, sub egida aceluiași Act Unic.

A venit, așadar, ceasul pentru ca noi ceilalți să nu mai dăm înapoi în fața recunoașterii formale a faptului că conceptul de “Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului” este în mod providențial o încarnare exact a celui de-al Patrulea Reich, acel *Imperium* transcendent al istoriei de dincolo de istorie, în care confruntarea deschisă pe plan religios între catolicism și ortodoxie își va găsi rezolvarea imperială eurasiatică finală.

Deoarece dacă nu există nici un Imperiu Nou, *Novum Imperium*, și cu atât mai puțin un Imperiu al Sfârșitului, *Imperium Ultimum*, fără o nouă religie imperială, “Imperiul Eurasiatic al Sfârșitului” va trebui înainte de toate să ajungă la o reînnoire religioasă imperială care să îi fie proprie, angajând din interior depășirea religiilor prezente, iar această reînnoire religioasă imperială a sfârșitului, dincolo de istorie, va trebui să fie confirmată de o nouă intervenție divină în istorie, printr-o nouă încarnare vie și activă a aceluia *Principium* al întregului ciclu revolut care se pregătește să reînceapă.

Fundamentul supraistoric transcendent al oricărui nou *Imperium* este conținut de fiecare dată în încarnarea istorică nouă a propriului său *Principiu*. Asta ar putea să însemne că ne îndreptăm, în prezent, către Domnia Sfântului Duh, către încarnarea istorică a lui Paraclet, către instaurarea unei istorii sofianice a lumii la sfârșitul ei, întemeiată, aceasta din urmă, pe eliberarea Sfintei Sofii din Constantinopol, misiune ancestrală a Imperiului Rus, misiune

actuală a “Noii Rusii” care se anunță la orizontul revoluționar al apropiatei noastre istorii viitoare și care, în mod secret, este fără îndoială deja aici.

Marele secret imperial al lui Nicolai II

Pe de altă parte, anumite considerații de ordin politic superior trebuie și ele aduse în discuție, într-un mod ce sfârșește prin a fi întru totul lămuritor, în abordarea profundă pe care trebuie să încercăm a o efectua cu privire la personalitatea până acum indescifrabilă a lui Nicolai II, a cărei identitate profund ascunsă a venit vremea să o dezvăluim, în toate modurile la care nu ne putem aștepta, corespunzând situației sale de “concept absolut” în continuitatea unei filiații pantocratice, sacre, a unei predestinări originale supraumane, a unei misiuni secrete transcendente, eshatologice, ce duce dincolo de istorie și care în același timp va antrena în final istoria în întregime, istoria unei lumi ce se apropie de sfârșitul ei, impunându-i astfel ultima sa dimensiune sacrală, de asumptiune. Deoarece sfârșitul însângerat, esențialmente de sacrificiu, al lui Nicolai II va interpela direct întreaga istorie continentală eurasiatică, căreia îi va imprima *marca sa ardentă*, cifra special al trecerii sale. Și a ceea ce mai rămâne. Pentru că ceva va rămâne, ceva care cu fiecare zi ce trece se va apropia mai mult de figura sa nepieritoare, cea a sacrificiului dăruirii de sine.

Marele secret imperial al lui Nicolai II va fi fost, din câte mi se pare, atașamentul său necondiționat față de misiunea continentală eurasiatică a Rusiei, în calitate de pivot și instrument privilegiat al unui plan providențial pre-conceput, a Rusiei în mod euharistic crucificată – oferită, dezmembrată – între Europa și Asia în vremurile anterioare ale separării Europei, închise în sine, și Asiei, scufundate în somnul ei dogmatic, și care, chiar în inima acestei dezmembrări, nu trebuia să înceteze să instaleze – sau să încerce să o facă – integrarea imperială finală a acestor două fețe, fața europeană și fața asiatică, așa cum o dovedește, ermetic, Vulturul Romanovilor – în trupul viu al celui de-al Treilea Termen al Asumptiunii, Eurasia, “Marele Continent” ce își acoperă identitatea istorică anterioară și îi urmărește împlinirea în acest “Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului”, care trebuie să constituie încununarea deopotrivă istorică și supraistorică.

Viziunea geopolitică secretă a lui Nicolai II era îndreptată, se știe acum, către Marea Asia și către deschiderea planetară a Oceanului Pacific, orizontul său de interes cuprinzând înaintarea politică din Europa către Iran, Irak, Palestina și întregul Orient Mijlociu, Asia Centrală, Afganistan, India, Tibet, Coreea, Japonia și Insulele din Pacific, și exact prin aceasta Nicolae II mi se pare a fi fost precursorul inspirat, vizionar, al totalității marilor noastre lupte geopolitice de astăzi, care, toate, se referă la stabilirea unei planificări imperiale eurasiatice finale, ce implică o ultimă supraevaluare revoluționară, doctrinală și de pe teren, a concepțiilor stabilite, în același sens, de Karl Haushofer.

“Orice om nepartizan este obligat să recunoască faptul că într-o zi Coreea va fi rusească”, scria Împăratul Germaniei, Wilhelm II, către vărul său, Nicolai II. Wilhelm II, care se considera el însuși “Împărat al Atlanticului”, îl numea pe Nicolai II “Împărat al Pacificului”. “Împărat al Pacificului”, dar în numele Europei, cu toată Europa în spate, “de la Atlantic la Pacific.

Serviciile secrete imperiale contra-strategice ale lui Nicolai II împinseseră deja foarte departe cercetările lor de pe teren, nivelul lor de definire în ce privește situația geopolitică de talie continentală eurasiatică în perspectiva “misiunilor imperiale” ale Rusiei și de investigare conspirativă directă, de jalonare confidențială a spațiului vizat și de stabilire a focarelor de iradiere subversivă de mare anvergură. În 1917, toate planurile erau gata pentru încercuirea Tibetului de către Rusia și preluarea sa sub protectorat imperial rusesc. Trebuie să cădem de acord, domnia lui Nicolai II marcase întoarcerea Rusiei către Asia, către *Asia Mysteriosa*, efortul mistic al “Împăratului Pacificului” înspre inima vie a acesteia din urmă impunându-se asupra oricăror altor preocupări profunde ale regimului. Din această perspectivă încă confidențială, dar a cărei contra-iluminare va face să iasă la iveală multe lucruri, multe situații inedite, războiul pe care Rusia tocmai îl pierdea în fața Japoniei – această nuntă de fier și de foc, care continuă subteran – capătă o cu totul altă semnificație, din care orice semnificație negativă dispăre. O semnificație de sacrificiu și liturgică, urmând dimensiunea profetică vie, asigurată în și prin sânge, comuniunea celor două părți în joc, partea rusă și partea japoneză, în moarte și prin depășirea morții făcând, în dimensiunea invizibilului, încercarea inițiativă co-

mună ce deschide calea spre o altă stare de comuniune eroică, sancționantă, imperială în sensul cel mai ontologic al termenului.

O mărturie a lui Karl Haushofer

Astfel, Karl Haushofer nu s-a înșelat deloc atunci când, într-un text vizionar de o valoare inestimabilă, ce datează din 1940, text tipărit, dar nedifuzat, intitulat *Blocul continental Europa Centrală – Eurasia - Japonia*, încerca să stabilească adevăratul sens al ceremoniilor funebre ruso-japoneze care, în perioada de dinainte de războiul dintre anii 1929-1945, celebrău liturgic ridicarea trupurilor combatanților căzuți în cele cinci luni de confruntări ucigașe care au adus față în față în Mongolia forțele de intervenție sovietice și japoneze.

Karl Haushofer : “Atunci, cele două părți combatante au primit în același timp, una de la Moscova, cealaltă de la Tokyo, ordinul de a înceta lupta. Toate acestea s-au petrecut în cadrul unei scene grandioase, în timpul căreia, într-un mod cu adevărat japonez, a fost celebrată o ceremonie mortuară comună pentru sufletele luptătorilor morți pe front în zona contestată anterior; în ciuda caracterului religios al ceremoniei și deși nu i-a fost ușor deloc, din punct de vedere ideologic, generalul sovietic Potapov a asistat la ceremonie cu o ținută perfectă. Aceste festivități, așa cum le organizau japonezii, au o considerabilă importanță psihologică. În fruntea trupelor care, cu steagurile fluturând, înaintează pe terenul unde se află altarul, un general în vârstă se îndreaptă spre altarul morților. Orice japonez este ferm convins că sufletele războinicilor morți sunt cu adevărat prezente în jurul aceluia altar pentru a asculta mesajul împăratului.

Faptul de a fi asistat într-o manieră impecabilă la această foarte lungă ceremonie constituie o mărturie care onorează remarcabila capacitate de adaptare a generalului sovietic și a ofițerilor săi. Și deoarece este exclus să te întorci cu spatele la sufletele celor morți, toți participanții la ceremonie au trebuit să parcurgă, cu fața întoarsă către altar, o lungă distanță mergând înapoi. Ar fi un sacrilegiu să te întorci cu spatele la spiritele înaintașilor, despre care se crede că sunt prezenți. Această ceremonie, pătrunsă de o religiozitate absolută, reprezintă din punctul de vedere al psihologiei popoarelor ceva foarte interesant și convingător; ea i-a impresionat profund pe cei care, bogați în experiențe nenumărate culese din

lumea întregă, erau autorizați să asiste la o astfel de ceremonie și care își puteau zice: iată un popor întreg care crede cu tărie în migrația sufletelor. El crede că omul, în scurta sa existență terestră, prin acțiuni pline de merite în folosul patriei, poate dobândi un loc cât mai înalt în lumea de dincolo, și că, în caz de slăbiciune, poate să cadă. Sentimentul că, exceptând câțiva liber-cugetători care tind să-și ascundă impresiile personale, un popor întreg este animat cu ardoare de această convingere, dă acestui popor o forță, o coeziune și o înclinație către sacrificiu enormă.”

Ultimul cuvânt, “apariția salvatorului din urmă”

Soarta Europei și soarta actuală a lumii depind de Rusia, de redresarea finală a Rusiei. O redresare care are sensul și importanța unei veritabile renașteri, a unei reîntoarceri la ființa sa anterioară, la predestinarea sa originală, la misiunea imperială eshatologică ultimă, care poate astfel să dea impulsul decisiv mișcării revoluționare a integrării politico-istorice totale a Europei de întindere continentală eurasiatică. Mișcare revoluționară care doar ea va fi capabilă să schimbe, astăzi, fața lumii, să oprească mersul înainte al istoriei mondiale către criza finală, ireversibilă, către dezumanizarea totală și dictatura totalitară a neființei, către Anti-Imperiul Sfârșitului, atunci când va fi chemată să se manifeste atotputernicia “Tainei Fărădelegii”.

Am văzut care este mănunchiul de condiții necesare redresării salvatoare a Rusiei. Dar nu am vorbit încă de cea mai importantă dintre ele, de care depinde tot restul, adică apariția “omului celui mai mare destin”, a “salvatorului de sfârșit”. Deoarece exact “apariția” acestuia va însemna acceptarea Divinei Providențe cu privire la redresarea abisală a Rusiei și cu privire la misiunea salvatoare finală cu care va fi astfel însărcinată.

Astfel, “apariția salvatorului final” va vesti că va fi sosit ceasul, că răsturnarea situației actuale este deja pe cale să aibă loc. Fiindcă asta va începe mai întâi în taină, pentru ca apoi să iasă la lumină.

Traducere de Ruxandra Iordache

Ilie Bădescu: NOOPOLITICA REVOLUȚIEI DIN OCTOMBRIE

Reflecții asupra Revoluției bolșevice la 100 de ani

Dialoguri emausine

(Interviu cu Prof. Dr. Ilie Bădescu)

Despre calendar în “era necredinței”

I: Ce semnificație poate avea memoria răului care a purtat numele revoluției bolșevice din Octombrie 1917? Ce funcție are actul memorării răului în dinamica elitelor și a societăților în ansamblu? Mai pe scurt: de ce trebuie să memorăm acum, la 100 de ani de atunci, monstruoza Revoluție din Octombrie?

I.B.: A memora opera răului este o sarcină foarte delicată. Cum să fie cu putință memoria răului? Memoria a ceva este, de regulă, parte a unui cult și a unui calendar, altfel memoria este dificilă dacă este cumva posibilă. Ca să evoci ceva, ai nevoie de categorializarea lucrului evocat, adică de prinderea lui în categorii clare, care pot scoate materia evocată din obscuritatea cețoasă a unui trecut, din genunea timpului altfel impenetrabil, întunecat. Mircea Eliade ne avertizează platonian că o categorie este o formațiune esențializată și potențată a lucrului memorat. De ce s-ar esențializa și potența răul în memoria lumii? De ce, altminteri spus, s-ar fi fixat răul bolșevic în memoria omenirii ca să ajungă până la pragul minții noastre, acum la 100 de ani de la producerea lui? Răspunsul este unul singur: dacă memoria sau amintirea răului este posibilă, înseamnă că acea nefericită “criză” a fost parte dintr-o teodicee. În același timp, o atare memorare presupune situarea într-un calendar.

Când spui “revoluția bolșevică”, spui revoluția din octombrie 1917, adică preiei o datare, și secta aceasta comunistă s-a străduit

să fixeze acel moment ca pe unul cu care începe un calendar nou, fiindcă bolșevicii veniseră cu promisiunea începutului unei lumi noi, a unui om nou. Deci, cu o calendarologie, care elimina orice referire la Iisus Domnul ori la Dumnezeuul lui Avraam. Nimic din claudorologia iudeo-creștină nu mai era admis în “*noul calendar*”. Revoluția din octombrie a fost, așadar, totodată războiul împotriva calendarului creștin, întemeiat pe toată Scriptura, deci pe substratul spiritualității iudeo-creștine. Ținta acelei revoluții era omul iudeo-creștin, suprimarea lui, eliminarea lui din memoria universală, a omenirii. Ca atare, memorarea unui asemenea rău, a răului în genere, nu poate fi un act strict “*științific*” (istoriografic, de pildă), ci obligatoriu unul deopotrivă teologic sau metafizic. Sensurile profunde ale răului numit “*Revoluția din Octombrie 1917*” nu ni se descoperă decât în și printr-o teodicee a răului, care a traversat destinul Rusiei și, prin aceasta, a întregului Răsărit, punând stăpânire pe tot Răsăritul o vreme, preluând, la startul acestui curent tenebros, energii rusești spre a le devia de la linia lor destinată spre scopuri străine de sufletul rusec, scopuri malefice în esența lor. O asemenea rătăcire, o așa de incredibilă confiscare și deformare de energii la scara unui popor mare, precum poporul rus, în care un savant precum Spengler văzuse vehiculul unui proiect civilizațional salvator, o asemenea rătăcire și deformare, acest popor trebuie să le cunoască și să le recunoască pentru ca să-i devină accesibilă “*lămurirea*”, “*decantarea*” sufletească, altfel sufletul rămâne năclăit. Oricât amestec străin ar fi fost în “*afacerea revoluției*”, posibilitatea ei și realitatea ei continuă să fie învăluite într-un anume mister.

Putem, desigur, admite, tranzitoriu, ipoteza amestecului Rockefeller-ilor în această “*afacere*” a revoluției din octombrie 1917, amestec motivat de imperativul contracarării acordului care survenise între frații Nobel și Țar pentru exploatarea zăcămintelor de petrol. J. Parvulesco menționează o posibilă înțelegere a revoluționarilor cu trimișii lui Rockefeller: “*Trimișii speciali ai lui Rockefeller la Moscova au frecventat ceea ce s-ar putea numi “mediul” moscovit. Aici, ei au intrat în contact cu bolșevicii; aceștia din urmă le-au fredonat o melodie care i-a încântat: “dacă noi vom reuși în revoluția noastră proletară, vom denunța toate acordurile comerciale încheiate de Țar. Pentru Rockefelleri, lucrul acesta se traducea cam așa: “dacă revoluția bolșevică reușește, tratatul de la Baku va fi*

renegociat”. Atunci Rockefellerii s-au pus să finanțeze fără condiții subversiunea comunistă”[1]. Un asemenea ajutor, însă, n-ar fi avut puterea de a devia pentru aproape 100 de ani linia destinată a unui popor așa de mare și de energetic, precum era “*superetnosul rusec*” (Gumiliov), fiindcă despre o asemenea deviere vorbim când ne referim la acea “revoluție”. Un astfel de acord nu explică deflagrația de anarhie a sovietelor de soldați și țărani, fără de care “mizaventura” bolșevică ar fi rămas o simplă utopie. Nici chiar participarea celeilalte ramuri teribile a finanței mondiale n-ar oferi o șansă explicativă mai înaltă: Rockefeller-ii, aflăm din aceeași sursă, “au fost imitați de familia Rotschild (ramura englezească, la vremea aceea proprietara băncii Lloyd), căreia nu-i convenea construcția Trans-Siberianului, care urma să antreneze o diminuare a traficului flotei rusești între Sevastopol (deja!) și Vladivostok. Revoluția proletară a reușit deci cu ajutorul celor două cele mai mari bănci mondiale ale capitalismului internațional” [2].

Acesta a fost, desigur, un factor cu o anume relevanță în țesătura strict istorică a acelu teribil eveniment cvasitainic care a fost Revoluția din Octombrie. Însă un atare factor ar fi recăzut la proporția lui de mic vertij într-o mare de ape. Rusia pravoslavnică în masivitatea ei n-ar fi putut fi clintită de un asemenea acord. Răul răsăritean și lucrarea lui scapă, iată, unui asemenea nivel de analiză.

I: Dacă istoriografia, economia, sociologia nu pot oferi un răspuns cuprinzător asupra posibilității și realității acelu fenomen de o asemenea amploare care s-a fixat în scrierile despre el prin sintagma “revoluția din octombrie”, atunci ce cale ar trebui să urmăm?

I.B: Metodologic vorbind, ar trebui ca, mai întâi, să încercuim chestiunea printr-un set de ipoteze cât de cât convergente. Aș remarca, mai întâi, orizontul ipotetic al unei anumite teodice. Revoluția bolșevică s-ar lăsa tâlcuită, precum am menționat deja, printr-o teodicee a răului, și, în acest caz, ar trebui să începem prin a-i cerceta stricăciunea (“*opera*”) răului care s-a produs la acel ceas al istoriei, dintr-un anume cerc al geografiei. Pentru a urma o asemenea linie de căutare, se cuvine să avem o privire asupra stării spirituale a societății la o scară mult mai cuprinzătoare, spațial și temporal, decât a incidenței circumstanțiale a acelei deflagrații

anarho-nihiliste de proporții zguduitoare. Berdiaev, de pildă, leagă revoluția din octombrie, parțial, de ceea ce el numește “mesianismul rusesc” (deși explicația filosofului rus mi se pare prea localistă și, deci, limitată), adică de un fel de fletism subtil, pe care însuși Dostoievski îl sesiza când ni-l arată pe Alioșa Karamazov la căpătâiul părintelui Zosima. Este vorba despre scena în care Alioșa stă de veghe lângă sicriul starețului Zosima: *“Alioșa, copleșit de păreri de rău, în preajma sfântului stareț (...) se simte transportat într-o viziune (...). I se pare dintr-o dată că odaia se lărgește (...). Ce e? Ce s-a întâmplat? A, da (...), asta e nunta (...). Nunta de la Cana (...). Iată oaspeții! Ce veselie! Și odaia parcă iarăși se lărgește (Ce minunată expresie a orizontului spațial rusesc — această viziune despre lărgirea repetată a odăii! Nu se va lărgi odaia într-atâta ca să cuprindă tot pământul?) Iar printre oaspeți dintr-o dată Alioșa vede pe Zosima (...). Zosima se găsește printre oaspeții nunții de la Cana, și acum iată-l că se apropie fără ezitare de Alioșa și-i spune: — (...) ”Să ne bucurăm, să bem vin nou, vinul mării bucurii...”. Și Alioșa, destrămat în lacrimi de bucurie, iese din cameră în noapte. Deasupra el vede cerul înstelat și Calea Lactee, și în clipa aceasta, fără să știe de ce, cade, ca secerat, și sărută pământul, plângând. În acest moment de extaz pământul devine pentru Alioșa un echivalent al cerului (...). Pământul însuși devine cer”*[3].

Oare, atunci când omul, în general, în pur și simplu Alioșa, caută un corelativ sensibil pentru o realitate transcendentă, nu se livrează unui risc ontologic de a deveni robul aceluia corelativ și deci al unei idolatrii înfricoșătoare? Să stăruim asupra paginii dostoievskiene. Alioșa, destrămat de lacrimi, se tulbură cu toată făptura lui, alunecând înfricoșător într-o alternativă aproape fletistă. În clipa aceea, cu adevărat înfricoșătoare, el caută îmbrățișarea pământului, nu a cerului și, cu sufletul cuprins de extaz, caută echilibru în intimitatea de tipar matern a pământului. În teribilul extaz al clipei, Alioșa se aruncă la pământ și amestecă lutul acestuia cu lacrimile sale, ca și cum ar săruta niște sfinte moaște. Să presupunem că Alioșa n-ar mai căuta cerul ci s-ar livra ireversibil pământului, ar înălța nomosul pământului la rang suprem, ca și cum cerul nici n-ar mai fi. Ar fi aceasta dovada unei neașteptate idolatrii, idolatria materiei, a triumfului imanenței asupra transcendenței, a unei substituirii din care se nasc idolatriile, substituirea unui element

superior prin unul inferior în ordine ontologică etc? Oare n-ar fi aceasta o pre-anunțare a ereziei anarho-nihiliste a sectei bolșevice? Să fie, oare, în extazul teluric a lui Alioșa, atestat de momentul răsturnării ochiului extatic de la cer spre pământ, un hibris vecin cu deviația sufletească a sectanților bolșevici? Când în unul și același om se produce ruptura dintre viziunea nunții cosmice, a unui Univers nupțial, unde tot și toate participă la copleșitoarea bucurie a nunții de la Cana, pe de o parte, și atracția telurică, pe de altă parte, care-l face pe omul inversat prizonier al pământului, atunci este pregătită “nașterea” sectelor puterii întunecate, ca și aceea a bolșevicilor? Să fi fost vizitat Alioșa Karamazov de un asemenea duh în clipa rarisimă a extazului mistic? El, evlaviosul călugăr, să fi fost vizitat de un duh deșert când sărută pământul ca pe o icoană, închipuind, în nomosul aceluia pământ anume un fel de putere transfiguratoare, a unei sfințiri, care, în mod normal, ar fi rezultatul deciziei exclusive și cu totul tainice a lui Dumnezeu? El, Alioșa, ars de dorul sfințeniei și al sfințirii, el pare că nu mai cunoaște răbdarea, el simte totalitar și vrea totul neîntârziat, atunci și acolo, în intimitatea pământului în puterea clipei fulgerătoare. Ce fel de duh este acesta, care ne dezvăluie semne de înrudire cu duhul care va soma și el istoria socială prin cincinale fundamentate pe o consecvență cu adevărat neomenească, cu gândul că este la mâna omului și în forța pământului, a acelei geografii anume, fără de nici un referențial ceresc, să ardă masiva și nenorocita întârziere a Răsăritului?! Amăgit de un asemenea duh, Stalin se va fi crezut stăpânul timpului și al geografiei, arătându-se dispus, pe urmele “învățătorului” său, Ilici Lenin, să oprime, ba chiar să lichideze clase sociale întregi, prin mașinăria diabolică a unui legism al terorii acționat de tribunalele criminale ale lui Djerzinski, Ejev et eiusdem farinae? De ce o asemenea grabă terorizantă, ca și cum cineva a pus un tren în mișcare și trebuie să-l prinzi, să te urci în el? Oare nu este acesta trenul marii ispite, al slavei deșerte, al închipuirii că cineva (de unde?!) te-ar fi strigat la o misiune extraordinară și tu vei fi cel ce o va împlini neapărat și neîntârziat, chiar în clipa cea repede? Să fie în iureșul acela al revoluției bolșevice ceva din iureșul tătaro-mongol, de la un anume ceas al istoriei, însoțindu-i ca un fel de umbră pe primii constructori de stat ai Rusiei, ori pur și simplu hibris-ul unui misionarism care-i vizitează pe marii pământului, întrucât se cred stăpâni ai pământului cu pământeni cu tot? În

fond, ce a fost doctrina troțkistă a exportului de revoluție la scară planetară, dacă nu expresia unui asemenea misionarism, a unui soteriologism istoricist, a unui mesianism imanentist, deci întors pe dos? Oare nu s-ar fi convenit ca omul acela din pragul revoluției bolșevice, înainte de a se lăsa furat de iureșul sovietelor de soldați și țărani și de a certa stihiiile, să se întrebe cu acele cuvinte rostite într-un Psalm răsăritean, de un alt frate al lui, răsăritean și el, poetul român, Tudor Arghezi: “mai sus, mai sus, // spre ce, spre unde // în loc de-a merge poate-n sus // te-mping spre beznele profunde, // de bronz, sub care doarme dus // alt nepătruns alt presupus”. Între toate aceste laturi, pe care tocmai le intuim în reflecțiile acestea, ni se descoperă o conexiune posibilă, încât o teodicee a revoluției bolșevice ar trebui să aprofundeze chestiunea, infirmând ori adevărind.

I: Considerați că toate aceste laturi erau anume agregate anume în Rusia, încât să conducă acolo, și nu în altă parte, la cumplita deflagrație a mileniului?

I.B.: Precum am precizat, scara de analiză trece incontestabil de raza geografică a Rusiei, oricât de mare este aceasta (chiar astăzi, în teritoriul Rusiei se cuprind 80 de Români, deci însuși faptul acesta trece spre hotarul metafizicii geografiei, îndrăznim s-o spunem). În acest sens, se cuvine să recuperăm ipoteza lui N. Iorga că revoluția bolșevică este repetarea, la o scară mai cuprinzătoare și la o mai mare adâncime a Revoluției Franceze, cu tot cu scenariul terorii anarho-nihiliste a aceleia. Mai apoi, trebuie să consemnăm că veacul al XIX-lea și primul pătrar al secolului următor aduc o prăbușire a tuturor imperiilor de substituție sau de imitație, cu sintagma lui N. Iorga, chestiune la care ne vom referi poate mai încolo. Vicleana decizie germană (de a-l trimite sub protecție pe Lenin într-o Rusie foarte apăsată de povara războiului), vicleanul ajutor al cercurilor financiare americane, etc. sunt și ele parte a acestei dramaturgii a expansiunii planetare a ultimului nihilism, cum l-a botezat Pr. Seraphim Rose, “nihilismul distrugerii”. Pe de altă parte, trebuie să ne întrebăm și astfel: de ce Rusia, de ce în Rusia și nu în altă parte? De ce nu în Franța primei alunecări anarhizante din istoria Europei, unde identificăm tot o ruptură spirituală între substratul galo-roman și adstratul franc, precum subliniază teologul tesalonician Romanides. În Apus se produsese prima mutație de profil identitar a unei întregi regiuni locuite de elementul galo-roman prin invazia francilor. Cu imperiul lui Carol cel Mare,

practic, ordinea eclezială a acestei arii se modifică. Episcopii și preoții galo-romani sunt înlocuiți de episcopi și preoți franci, ne spune teologul din Salonic, Romanides, și astfel se produce startul schismogenezei bisericii apusene cu 400 de ani înaintea mării schisme din 1054. Teologul tesalonicean ne sugerează chiar că anticlericalismul Revoluției Franceze s-ar putea explica printr-o răbufnire a fondului galo-roman reprimat împotriva elementului franc, care suprimase, la ceasul sistematizării carolingiene a imperiului, preoții galo-romani, înlocuindu-i cu clerici franci. Este evident că o răbufnire anarho-nihilistă, precum era aceea etalată de Revoluția Franceză, trimite direct la o anume ambivalență identitară, la un fond reprimat, care, iată, se răzbună într-o asemenea formă. Cu energiile identitare nu se poate croi ce vrei, cum vrei și când vrei, deși mașinăria istoriei politice pare să le ignore. De altminteri, una dintre direcțiile Revoluției din Octombrie a fost tocmai să lovească în forțele identitare ale popoarelor și ale omului însuși, aici fiind vorba de un alt aspect care transcende geografia Rusiei ca sistem și cadru de referință a acestei deflagrații de anarhie și nihilism istoric. Asemenea suprapunerii opresive, reprimatoare, induc fenomene de pseudomorfoză, cum remarcă Spengler, referindu-se tocmai la pseudomorfoza rusă, a culturii ruse, ilustrând fenomenul prin cei doi ruși monumentali, Tolstoi și Dostoievski. Pseudomorfozele, la rândul-le, induc revolte ale fondului reprimat, mai devreme sau mai târziu. În aceeași ordine explicativă, dar în raport cu o altă curiozitate a Revoluției din Octombrie, este firesc să ne întrebăm: dacă Țării au fost pregătiți să fie mucenici, cum se explică o așa de radicală ruptură între mucenicia țărilor și rebeliunea totalitară a “norodului” rus, totuși între cele mai creștine popoare ale Răsăritului? Cu atât mai brutal este misterul. Este evident că nici chiar filetismul lui Alioșa, nici mesianismul rusc, cum crede Berdiaev, n-ar avea cum să explice forța de lovire, precum a unui tsunami, a Revoluției Bolșevice din Octombrie. Asemenea factori pot mijloci startul deflagrației forțelor telurice, dar nu pot fi socotiți, nicidecum, sursa lor. Aceasta trebuie căutată în altă parte.

I: Este mai avantajoasă explicația geopolitică a succesului acelei revoluții anarho-nihiliste din octombrie 1917?

I.B.: Într-un cadru istoric mai larg, oceanic, trebuie să ne întrebăm, desigur, și asta punând totul în legătură cu un cerc geografic care trece de linia peninsulară a Europei centraliste: cine

a stabilit atunci, în pragul veacului, limba tereziei de la cumpăna istoriei mondiale în favoarea celeilalte mari puteri, *in statu nascendi*, cea americană? *Nomosul pământului intrase în stadiul al doilea, cel oceanic, și factorul rusesc n-avea cum să-și asume o vocație specială în acest sens, fiindcă Rusia rămăsese o putere terestră pe toată durata rolului său mondial.* Astfel, America spirituală este cea prin care va lucra alternativa katehonică la scară planetară, tot răul precipitându-se spre bazinul eurasiatic, pentru ca inițiativa destinală a puterii mapamondice să treacă eventual din nou pe mâna Rusiei, dacă va trece. Chestiunea noului raport geopolitic mondial este examinată, așa de inspirat, de către același J. Parvulesco: “În 1903, doi colonei din serviciile de informații franceze fac un raport asupra creșterii puterii Statelor Unite ale Americii. Ei trag concluzia că acestea au o mare putere industrială, agricolă și comercială și că vor domina lumea în anii care vor veni. Singura modalitate de a te opune unei hegemonii americane (după autorii acestui raport) este aceea de a constitui o alianță integrată, cuprinzând Franța, Germania și Rusia (prin urmare, Europa de la Brest la Vladivostok) ... Pentru Statele Unite, pericolul major, împotriva căruia trebuiau să lupte (ceea ce jucătorii de bridge numesc “ipoteza de temut”) era tocmai constituirea unei schițe de federație continentală. Or, e clar că favorizând reușita Revoluției Bolșevice în Rusia, Rockefellerii asigurau o împărțire durabilă în două blocuri a continentului euro-asiatic. De aici s-a născut această alianță secretă între Stalin și Statele Unite, care a durat până în momentul în care Hrușciiov s-a crezut în stare să lupte împotriva americanilor. Acesta a fost începutul sfârșitului aventurii (sau mezaventurii) sovietice” (ibidem). Este evident și de pe acest versant că inițiativa katehonică nu se putuse propaga pe liniamentul puterii continentaliste a Rusiei, unde, în cele din urmă, odată cu revoluția din 1917 vor triumfa forțele obscurității, care vor pregăti, din inima Eurasiei (heartland-ul eurasiatic), triumful unei formațiuni cu adevărat cumplite: nihilismul distrugerii, antiteist, antihristic, antinaționalist. Triumful hipocampus-ului și a zonei amigdaliene asupra creierului prefrontal era total și fusese prefigurată profetic de mintea absolut malefică a unor Lenin, Stalin și Troțki. Iată ce scria Troțki în celebrul său Jurnal din Exil: “*Il n’était pas seulement urgent, mais nécessaire de prendre la décision de tuer la famille impériale. La sévérité de cette justice sommaire*

montrait au monde que nous poursuivrions notre lutte sans merci et ne nous arrêterions devant rien. Il fallait exécuter le tsar et les siens pour effrayer, horrifier et écœurer l'ennemi, mais aussi pour secouer nos propres troupes et leur montrer qu'il n'y avait plus de marche arrière possible et que devant se trouvait la victoire totale ou la destruction totale”.

“Era, oare, urgentă și necesară”, cum susține Troțki, decizia de a-i omorî pe toți membrii familiei imperiale? De ce, în numele cărei stări de spirit? Cincul criminal Troțki o spune cu sadism lichidatorist, definitoriu pentru terorismul totalitar: era necesară pentru a instaura în lume domnia fricii, a îngrozirii, a oripilării și a consimțământului la distrugere totală (*devant se trouvait la victoire totale ou la destruction totale*). Nu mila, nu iubirea, nu slujirea, cu care venise în lume Iisus Hristos, ci ura, frica, spaima, teroarea, distrugerea, iată Antispiritul, cu care și în numele căruia lucrau sectele bolșevice ale puterilor întunecate. Aceasta arată că Revoluția din Octombrie era totodată antiumană și antihristică, adică o rebeliune împotriva lui Dumnezeu, o tentativă de a distruge hotarul planetar al Duhului lui Dumnezeu în fața înaintării nimicitoare a acestor forțe ale răului și întunecimii. Imperativul distrugerii totale și al “luptei fără de milă” traversau mințile sepulcrale ale bolșevicilor de la Lenin, Stalin și Troțki până la ultimii apostoli neokominterniști actuali, care operează în contra spiritului credincios cu spiritul primar-agresiv al omului autonom primitiv, anarho-nihilist, de o rară agresivitate. Am văzut care erau și care sunt energiile sufletești mobilizate de acești lideri ai nihilismului distrugerii prin devierea masei demografice rusești în serviciul mezaventurii sovietismului ruso-cominternist, adică a unei internaționale monstruoase, care se folosea de sânge și energie rusească pentru un scop profund anti-rusec și antiuman. Începuse războiul împotriva omului (în special contra omului iudeo-creștin, universal). Iată, însă, că și această explicație a geopoliticii tradiționale se dovedește limitată și reclamă convocarea unei alte ramuri a geopoliticii, noopolitica, un fel de geopolitică spiritualistă, pentru a examina cum se face legătura dintre geografie și “opera” răului în istorie.

I: La ce vă referiți?

I.B.: Mai întâi, la substanța celor trei imperii, care s-au prăbușit la cumpăna veacului și a mileniului. De ce s-au prăbușit

cele trei imperii, pe care Parvulesco le consideră creștine, alune-când și el sub incidența unei teribile amăgiri? Să poată fi acele imperii de simplă substituție cu adevărat imperii creștine, așa cum a fost Imperiul Bizantin? Preluaseră ele acea *renovatio constantiniana* încât să-și poată asuma un asemenea rol? Persistența doctrinei subordinaționiste, neoarianiste, în toate cele trei imperii de imitație, german, austriac și rus, ne arată că acestea nu puteau să-și asume rolul de obstacol și, deci, de frontieră a Duhului în raport cu marea deflagrație a nihilismului postistoric al distrugerii la o scară mapamondică. Aici diagnosticul lui J. Parvulesco este imbatabil: *“Car on se devait à tout prix déchristianiser l’histoire mondiale qui, dans sa marche, arrivait, à ce moment-là, sur le seuil devant il fallait qu’elle cessât d’essayer de faire sienne la lumière suprahistorique de la Croix Victorieuse”*.

Cele trei imperii nu numai că n-au putut bloca acest proces, dar, mai mult, au pregătit era wilhelmină cu hibrisul ei tragic. În Europa Centrală triumfa idolatria unei ideologii ezoterice urâte, cețoase, cu toate elementele adiacente, cu kitch-ul Mitteleuropei nostalgice etc. În Răsărit va triumfa idolatria ideologiei raționalist-autonome, inaugurată în Apus de Revoluția Franceză. Crucea victorioasă a Bizanțului n-a putut fi apărată de nici unul dintre cele trei imperii care se credeau creștine, aspirând în realitate să asigure triumful doctrinei subordinaționiste, ratând astfel spiritul a ceea ce fusese *renovatio constantiana*, singura care ar fi legitimat pretenția la titulatura de imperii creștine. Acesta este un alt fapt care explică triumful sectei bolșevice. Imperiul German optase pentru viclenie ca energie guvernatoare a lumii atunci când l-a trimis pe Lenin în celebrul vagon sigilat, cu banii pe care-i va folosi pentru anarhizarea Rusiei și pentru răsturnarea dinastiei “creștine” a Romanovilor. Unde era energia Crucii într-o asemenea mezaventură mitteleuropeană, care se adăuga, iată, mezaventurii sovietice din Rusia? Cât privește Imperiul austriac, acesta consimțise la cea mai urâtă idolatrie, fiindcă aici va triumfa atât revoluția sexuală, cât și o școală cu centrul de origine în altă parte, dar cu primul ei triumf în cercurile vieneze, Școala de la Frankfurt, prin care se vor pregăti elementele platformei anticreștine a Kondratiev-ului albastru de după decembrie 1989, adică de după alungarea regimurilor comunist-naționale, probabil pentru că deveniseră prea naționale, și proiectul

Neokomintern-ului n-ar fi avut nici o șansă cu asemenea regimuri de forță și de supraveghere totală. Prin urmare, în miezul Revoluției Bolșevice se vede bătaia dintre Cruce și secta neoarienilor, adică dintre spiritul iudeo-creștin al Republicii Christiana, edificată pe fundația renovației constantiniene, și spiritul neoarianist al doctrinei subordinaționiste obscure, care tocmai răbufnise, eretic și nihilist, după aproape 2000 de ani de ascensiune a Crucii victorioase. Nu este întâmplător că Anglia n-a fost furată de un asemenea val. Magna Charta era legitimația și apărătoarea ei, chiar ca Imperiu Britanic, la poarta cea strâmtă a istoriei războiului nevăzut. Anglia va fi ferită de asemenea zguduiri și forța care o apăraseră trebuie căutată acolo, în fundalul istoriei britanice, la momentul acela, în 1216, când spiritul britanic a oferit Europei noi Magna Charta, document eminentemente iudeo-creștin. Din acest punct de vedere, mă detașez radical de profilul pe care Parvulesco îl schițează Angliei și caracterizării pe care o face Tratatului de la Versailles: menționez doar argumentul fugar că o elită care l-a dat pe Mackinder și viziunea lui asupra geografiei politice a planetei n-ar avea cum să fie încadrată într-un desen propus doar pe baza culorilor psihopolitice ale atitudinii față de Romanovi, chiar dacă gestul acela va fi contat enorm în cântarul vieții familiei imperiale rusești și, probabil, al istoriei universale. Dacă am admite un asemenea unghi interpretativ, ar însemna să acoperim cu același portret tot Apusul, pornind de la mizerabila reacție a tuturor caselor dinastice apusene ale vremii la oribila, incalificabila execuție-asesinat a celui mai reprezentativ om de stat creștin al Răsăritului, la pragul dintre veacul al XVII-lea și veacul al XVIII-lea, și a celor patru fii ai acestuia, dimpreună cu vornicul său (ministrul său de Externe), deveniți prin canonizare Sfinții Martiri Brâncoveni, Constantin, Constantin, Ștefan, Radu și Matei și vornicul Ianache. Tot Apusul a asistat atunci la decapitarea sfinților mărturisitori ai lui Hristos ca la un spectacol din lume, consimțind implicit la gestul crimei antihristice săvârșite de un sultan scelerat, gestul fiind, cu toate acestea, admis atunci de toate curțile Apusului, nerejectat de nici una dintre monarhiile apusene, autodeclarate creștine. Dar asta e o altă chestiune deși, are fire secrete de legătură cu tragedia celeilalte familii de monarhi creștini, care alcătuiseră până la momentul ciumei roșii axul noopolitic al Rusiei pentru circa 300 de ani (ani de glorie pentru Rusia, incontestabil). În fond, ca să ne întoarcem la spiritul

britanic, datorăm enorm lui Mackinder, de pildă, faptul că putem formula așa de clar, de frumos și adevărat, așa cum arată J. Parvulesco, o astfel de concluzie: “*Car la géopolitique, projection vitale de l'être, l'emportera, toujours, sur les aliénations aberrantes que le non-être et ses puissances d'intervention, de subversion active et secrète tentent, jusqu'à la fin, d'imposer à l'histoire, à la "grande histoire". L'histoire peut se laisser parfois aliéner. La géopolitique, jamais.*” (ibidem). Fără s-o numească, Parvulesco se referea, desigur, la geopolitica puterii spiritului, adică la noopolitică. Astfel putem conchide împreună cu autorul, dar substituind termenul de geopolitică cu cel de noopolitică: *noopolitica* văzută “ca proiecție vitală a ființei va triumfa totdeauna asupra alienărilor aberante, pe care non-ființa și puterile sale de intervenție, de subversiune activă și secretă, vor încerca, până la capăt, să le impună istoriei. Istoria se poate lăsa alienată uneori. Noopolitica niciodată”. Dintr-un atare unghi putem conchide cu același mare geopolitician că “*le cauchemar communiste apparaissant désormais comme un épisode de plus en plus incompréhensible, inutile et foncièrement pervers, appartenant à un ailleurs d'outre-monde, d'outre réalité, d'outre-histoire, dépourvu de toute signification intelligible dans l'ensemble de l'histoire actuellement en marche*”. Și totuși, acest episod aparținând unui “altundeva de dincolo de lume” (*à un ailleurs d'outre-monde*) s-a derulat într-un loc anume, întregul caracter străin al acestuia devenind cumva “trăsătura indigenistă” cea mai teribilă a unui spațiu, ce a căpătat numele de Rusia sovietică, adică una întoarsă pe dos, într-o singură clipă, de la Rusia creștină a Romanovilor la Rusia păgânizată a lui Lenin, Troțki, Stalin, Djerzinski, Ejov etc., spirite primar-agresive, apostatice, făpturi create să să comită crime colective în numele acelei forțe alienate, completamente străine de Rusia profundă, fiindcă acele crime au fost dirijate mai întâi contra poporului rus, pentru ca ulterior operațiunea să fie exportată contra tuturor popoarelor din fostul imperiu sovietic. Un imperiu păgân, antihristic și antiuman. Și totuși, cum a fost cu puțință ca cele două Rusii, a lui Lenin-Stalin-Troțki și Rusia Romanovilor, a Sf. Serafim de Sarov, Ioan de Kronstadt etc. să facă parte din una și aceeași Rusie în teribila ei concretețe? Precum însuși Parvulesco remarcă (pe care îl citez din nou pentru finețe și profunzimea aprecierii): “*Le génocide halluciné du peuple russe, inauguré et comme annoncé par le massacre de Nicolas II et les siens, devient-il ainsi,*

à la fin, l'immense holocauste saint à travers lequel le peuple russe a réussi à conjurer les forces du chaos et du néant qui, venues – appelées, invoquées, convoquées – de l'extérieur, de l'extérieur de la Russie et de l'extérieur même de ce monde, avaient pu s'installer subversivement en son sein – comme cela s'était fait déjà, à un autre niveau peut-être, nous venons de le dire, en Grande-Bretagne depuis l'assassinat du roi Charles Ier, au XVII-me siècle – pour le faire se perdre, et en faire, ainsi, ce par quoi le monde entier allait devoir se perdre. ” (ibidem). În viziunea aceasta, Revoluția Bolșevică din octombrie este doar unul dintre vârfulurile acestui tsunami noologic, stârnit de “forțele haosului și ale neantului”, “venite din afara Rusiei și din afara lumii însăși” spre a se instala subversiv în inima lumii pentru a-i aduce pierzania. Aceste forțe au lovit întâi Franța, ne spune N. Iorga. Există, remarcă istoricul român, două tipuri de revoluții în istoria lumii: organice, precum cea americană, și “artificiale”, adică fără de nici o legătură cu popoarele și cu natura lumii, străine de textura acesteia (venite din afara lumii, din afara istoriei, din afara realității, ne spune Parvulesco) și care s-au dezlănțuit întâi în Franța și apoi, după modelul și cu forța motrice a celei de acolo, au lovit cu o înspăimântătoare putere și urgie Rusia, sovietizând-o, adică instaurând în viața poporului rus formațiuni de viață înstrăinate de propriul ei suflet, ca și cum ar fi transmutat-o pe un drum străin de toată ființa ei lăuntrică, de vocația ei, care, în loc să ducă la înviere, duce la moartea cea de-a doua, cum spun părinții pustiei egiptene, adică la moartea sufletului, în lume păstrându-se doar spectrele umane, un fel de “cadavre verticale”, cu sintagma lui Tolstoi. Marea problemă este nu atât originea acestor forțe, fiindcă lucrul acesta a fost lămurit de mințile vizionare ale comunității de cunoaștere mondiale, care au arătat că nici o cauză (forță, formațiune) imanentă n-ar putea aduce o asemenea transmutare sufletească. Problema tulburătoare este rapiditatea și amploarea instalării ei la scara Rusiei și, mai apoi, la scara lumii. Faptul că după război regimul forțelor haosului, ale acestui imperialism al răului, cu sursa într-un “altundeva de dincolo de lume, de istorie, de realitatea însăși” (Parvulesco), s-au instaurat rapid în țările din Est, se explică prin forța de izbire a regimurilor de ocupație militară și politică. Faptul că același imperialism al răului, nevăzut, dar vădit, s-a lărgit în lume, fără aportul vreunei ocupații militare, cu o rapiditate uimitoare după al Doilea Războiul Mondi-

al la scara planetei este încă un lucru deopotrivă uimitor și înfricoșător. Din această cauză, lămurirea chestiunii revoluției ruse este o problemă a științei mondiale și, deci, a unei teodiceii universale. Faptul că Roosevelt și Churchill au consimțit deciziei viclene a celui în care se întrupase răul absolut, Stalin, arată cât de oarbe, de ignorante și de înstrăinate erau deja elitele lumii și ale popoarelor de la vârful lumii. Dacă ar fi cunoscut natura reală a acelei puteri bolșevice, acele personaje ar fi trebuit să aleagă alternativa martirilor, în loc de a deveni complicii celei mai întunecate forțe a istoriei universale de până atunci. Așa cum vor face elitele organice ale popoarelor Răsăritului, care vor alege calea ocnelor și a lagărelor concentraționare și, deci, a martiriului în locul consimțământului, chiar și tacit, la opera acelui imperialism al răului cu sursa în afara lumii și a istoriei. Revoluția din Octombrie ar fi trebuit să-i atenționeze pe liderii celor două puteri ale Apusului tocmai prin cele trei caracteristici ale sale: rapiditatea instalării unui asemenea regim al răului, folosirea de către șefii acelui război văzut și nevăzut a mașinării crimei colective, începând cu lichidarea familiei Țarului Nicoli al II-lea, adică a garantului de la vârful societății a creștinismului poporului și, în al treilea rând, faptul că un asemenea război-revoluție lovește ca un tsunami și se instaurează subversiv și cu o viteză înfricoșătoare, ca forță de masive, ample și periodice valuri devastatoare, care loviseră chiar miezul societății celui mai mare popor eurasiatic. Răul metafizic, rapiditatea și criminalitatea acelei puteri ar fi trebuit să-i avertizeze cu mult înaintea războiului. Alianța lor cu Stalin în fața celeilalte amenințări cumplite, nazismul, este comprehensibilă conform cunoscutului proverb: *“te faci frate cu dracul până trei puntea”*. Faptul, însă, că după ce ai trecut puntea, ridici frățietatea cu satana la rang de principiu al diplomației păcii este inexplicabil și inacceptabil. Cum să nu înțelegi și să nu știi că lumea era deja devastată de un alt război, unul nevăzut, mai cumplit prin efectele lui decât chiar cel care tocmai se încheiase, cu victime nenumărate și cu suferințe umane îngrozitoare, dar cu totul incapabil să ucidă suflete la aceeași scară ca războiul nevăzut, care căpătase amploare și sistematizare statală după Revoluția din Octombrie. Ori oamenii care se aflau la aceeași masă cu Stalin erau cu desăvârșire spălați pe creier, ori cinismul puterii îi va fi făcut orbi și încremeniți în nesimțirea față de suferințe și atrocități colective trecute și desigur viitoare. Că Chur-

chill știa ceva despre esența acelei puteri, este atestat de întrebarea empatică (deci cutremurător de cinică), pe care i-o adresează lui Stalin într-o pauză a tratativelor în legătură cu succesul comunizării țărănimii. Mai mult, Stalin îi și mărturisește, ca între frați, că acel război contra țăranilor i-a luat zece ani și fiind mai dificil decât al Doilea Război Mondial. Prin urmare, Churchill știa. Cu Roosevelt era altceva, el era dovada acelei stranii inocențe americane, care explică multe din stilul diplomației americane ca forță mondială în anumite momente și aspecte ale Răsăritului. Dar aceasta este o altă chestiune. Prin urmare, Revoluția din Octombrie este un atestat cu privire la un eveniment terifiant, stârnit de forțe ale haosului care lovesc din afara popoarelor și a lumii însăși, rapid (cu rapiditatea unui fulger), în mod subversiv (de unde importanța uriașă a forțelor secrete) și se instaurează în miezul popoarelor, de unde ridică valuri devastatoare peste întreaga lume. Odată instaurate, aceste forțe trec la sistematizarea instituțională a operei răului universal, astfel apărând în istorie cea mai cumplită mașinărie a războiului nevăzut, care macină societăți, popoarele fiind deviate de la linia lor, omul – întors din calea lui destinală, care îl purta spre înviere și, deci, spre mântuire.

I: Putem încadra sociologic acest tip de revoluții?

I.B.: Sociologic aceste revoluții se disting prin faptul că se propagă neconținut, și pe timp de pace și pe timp de război, vizează sufletul colectiv și, deci, fac parte din clasa “războaielor pentru cucerirea minții” (“men’s mind wars”, cum le califică un sociolog american) și stârnesc forțele internaționalismului împotriva forțelor naționalismelor și împotriva omului iudeo-creștin. Sunt, altfel spus, revoluții internaționaliste. Ele vin istoricește după triumful revoluțiilor naționaliste care au ieșit victorioase în tot secolul al XIX-lea pentru a intra în coliziune cu revoluțiile internaționaliste în secolul XX. Secolul XX este unul al războiului revoluțiilor, care s-au tolerat în cursul veacului anterior, dar au ajuns la linia de ciocnire în veacul al XX-lea prima ciocnire macroistorică fiind Revoluția din Octombrie. În Rusia, forțele național-creștine ale acestui popor intră direct în coliziune cu forțele internațional-anticeștine, acest război încheindu-se pentru circa 80 de ani cu victoria revoluției internaționalist-anticeștine, ceea ce va și conduce la cea mai cruntă, prin forța barbariei, agresiune contra bise-

ricilor, mănăstirilor, preoților și călugărilor și, aparent paradoxal, contra singurei aristocrații cu investitură divină, formată din oamezii pământului, adică din țărani și, la vârf, din monarhii creștine. Așa se explică ținta (miza) întreită a forței nimicitoare a revoluției internaționaliste: Biserica, țărani și Țarul (regele). Într-un anume sens, putem încadra aceste revoluții internaționaliste în tipologia răbufnirilor trufiei babeliene în istoria omenirii, fiindcă prin năzuința secretă de a croi regimuri de stăpânire fără Dumnezeu redescoperim ispita omului de a rezidi turnul trufiei, adică de a-și recompune unitatea pierdută în și prin căderea în păcat, în păcatul trufiei de a ridica un turn al puterii autonome până la cer, nu sub cer, ci până la cer, cum se exprima duhovnicul român, Pr. Constantin Galeriu.

I: Pe cine reprezentau aceste forțe tenebroase și cum operează ele? Este posibilă replicația lor în alte spații și timpuri?

I.B.: Acestea nu erau în nici un caz simple forțe sociale sau politice, așa cum le prezintă sociologia imanentistă, în care se depozitează și viclenia omului nihilist. El nu este un agent al vreunei clase sociale ori al vreunei mize politice, ori a vreunei justiții sociale pentru clasa de jos împotriva claselor de sus. Aceste forțe sunt purtătoarele unor misiuni simbolice, sataniste în esența lor, prin care se deschide era nihilismului distrugerii. Faptul că ei săvârșeau totul în cadrul unui ritual reiese din alegerea casei Ipatiev, denumită de Lenin “casă cu destinație specială”. Alegerea era una ritualică, fiindcă respectiva casă purta același nume cu al celeilalte “case Ipatiev”, în care cu 300 de ani în urmă fusese încoronat împărat la 1613 Mihai Feodorovici Romanov. Casa inginerului Ipatiev fusese rechiziționată, așa cum menționează Parvulesco, din ordinul lui Lenin, pentru a fi transformată în “casă cu destinație specială” și anume cu destinație lichidatoristă a unei genealogii dinastice creștine, prin care s-a ilustrat vreme de 300 de ani o dinastie creștin-ortodoxă în fruntea unui imperiu neobizantin. Cu 300 de ani în urmă, remarcă Parvulesco, într-o casă cu același nume, Mănăstirea Ipatiev, fusese împlinită ceremonia creștină a așezării primului Romanov în scaunul unei împărății creștine a Răsăritului. Operațiunea a fost dusă la împlinire la comanda și sub constrângerea unui ritual, al unui asasinat ritualic. Este evident că totul se

săvârșea în cadrul și sub forma unei slujiri, a unei liturghii întoar-se. Operațiunea a fost realizată într-o simetrie răsturnată față de ceremonia săvârșită (cu cinci ani înaintea asasinatului simbolic) la Mănăstirea Ipatiev, unde familia Romanovilor celebrase 300 de ani de la nașterea dinastiei Romanovilor [4]. În Răsărit un asemenea asasinat ritualic fusese săvârșit, cu circa 200 de ani mai devreme de lichidarea Romanovilor, împotriva unei alte genealogii dinastice creștin-ortodoxe, aceea a Brâncovenilor, înfăptuită și ea în mod ritualic, de o altă forță păgână, din care țâșnise domnia unui alt imperiu al tenebrelor și tot împotriva unei genealogii creștine neobizantine.

Asasinatul ritualic include și operațiunea obsesivo-compulsivă a “dezidentificării”, martirilor, cadavrele lor fiind aruncate în gropi anonime precum acel puț de mină, și, eventual, prin folosirea unor substanțe precum acidul sulfuric pentru a arde și desfigura chipurile celor asasinați. Procedul va fi extins în toate temnițele comuniste din întreg lagărul comunist, pentru ca astfel să fie împiedicată definitiv ceremonia îngropăciunii religioase, pe care să o săvârșească vreodată cineva dintre urmași. Ritualul lichidatorist utilizat contra casei imperiale a fost extins și împotriva tuturor celor din jur, ba chiar împotriva straturilor conectate la spiritul acelei echipe guvernante. Reluarea procedului s-a încercat și în România revoluției albastre și este meritul *noului intelligence* românesc în frunte cu șeful acestuia că nu a admis o asemenea operațiune. Așa se explică și noua orientare a acestei instituții și salvarea de la un deznodământ tragic și antiuman al unor personalități ale vechiului regim. Operațiunea n-a mai reușit după 1990 în primul rând datorită celui ce s-a aflat în fruntea noului *intelligence* românesc, care a operat din start decuplarea instituției de la linia echipei de la vârful puterii prevenind astfel foarte multe primejdii. Operațiunea secretă a decuplării a devenit explicită în și cu ocazia alegerilor din 1996. Revenind la tema interviului, vom sesiza, că tehnica dezidentificării (ștergerii, distrugerii identității) celor asasinați ritualic la ordinul regimului comunist de ocupație a fost folosită, precum am precizat, în temnițele comuniste din România, astfel încât reidentificarea cu trupul și cu numele să nu mai poată fi făcută niciodată. Un asemenea ritual prelungit al dezidentificării este fundamentul legii, care pune sub amenințare restituirea semnificației simbolice

a numelui celor uciși în temnițele regimului bolșevic de ocupație din România. Eliminarea unei asemenea tehnici de distrugere a identității (și, deci, de asasinat simbolic) s-a petrecut în România încă din 1962-64, recursul la utilizarea ei fiind reluat episodic după 1989, fără a mai fi cu putință atragerea mașinăriei “statului profund” într-o asemenea operațiune, astfel că ceea ce s-a reușit, s-a petrecut alături de mașina statului și lucrul acesta este dătător de speranțe. Furia echipelor răzlețe contra oricărei operații restaurative a numelui și a semnificației unor personalități ucise în pușcăriile regimului de ocupație face parte din același ritual compulsiv al dezidentificării celor asasinați în temnițele edificate de revoluția internaționalist-anticreștină și antinațională a ultimului nihilism european, nihilismul distrugerii, al cărui start este chiar Revoluția din Octombrie 1917. Prin urmare, asasinatul ritualic și procedeul dezidentificării, furia contra numelui și a memoriei victimelor sunt trăsăturile operative ale acestor forțe ale tenebrei ultimului nihilism eurasiatic [5].

I: Ce fel de oameni erau acești “operativi” ai unei asemenea maledicții conectate la forțele nihilismului?

I.B.: Îi definește magistral același Parvulesco, cel mai mare noopolitician al veacului XX. În viziunea sa aceștia erau oameni posedați. Un sociolog american îi numește impersonați. Limbajul popular îi denumește împielitați. Părinții pustiei egiptene îi prezintă ca pe cei posedați de duhuri necurate, precum ar fi duhul slavei deșarte, ori duhul trufiei sau duhul omului babelian, un fel de paranoia puterii etc. Parvulesco le fixează profilul prin exponentul lor cel mai de sus, V I Lenin: “*Alors que, en fait, il s’agissait, pour V.I. Lénine, du moment même de sa réalisation suprême. De sa grande mission nécromancienne souterraine, de toute sa vie de Marout, de mort-vivant habité par une entité occulte, de ce pourquoi il avait été lui-même pressenti à la tâche, retiré d’entre les vivants, plongé dans le mystère de la série de métamorphoses abyssales le portant à devenir progressivement quelque chose de plus en plus non-humain, une entité logeant son centre de gravité dans une réalité extérieure à ce monde, directement dépendante des Supérieurs d’En-Dehors*”[6]. V. I. Lenin este, așadar, rodul culminant al “plonjării în misterul unor metamorfoze abisale care-l poartă progresiv spre ceva tot mai non-uman, o entitate fixându-și centrul de gravitație

într-o realitate exterioară acestei lumi, direct dependentă de Superiorii Tărâmului din Afară” (ibidem). Acești Superiori ai gheenei (ai tărâmului Dinafară) ne amintesc cuvintele evanghelice în care Iisus Domnul caracterizează gheena iadului ca fiind ”Întunericul cel mai dinafară”. Tot astfel este caracterizat Satan când vine la sfat în Cartea lui Iov. La întrebarea lui Dumnezeu : “pe unde ai mai umblat”, acela răspunde: “am bătut marginile pământului” confirmând că este cel-mai-dinafară, că este Cel Venit Dinafară, locuitor al Tărâmului din Afară. Parvulesco îi numește chiar așa “Veniți” și locatari ai “Tărâmului Dinafară” (des Venues și d’En-Dehors). Oamenii revoluției din octombrie au centrul de gravitație “într-o realitate exterioară acestei lumi, direct dependenți de Superiorii Tărâmului din Afară (Supérieurs d’En-Dehors)”[7]. Revoluția din Octombrie a fost dirijată, iată, de cei veniți de pe un tărâm din afara lumii, “Superiorii tărâmului din Afară” (d’En-Dehors), este pragul de maximă eficacitate al răului, expresia victoriei surpătoare a tenebrei întunericului asupra luminii divine a lumii istorice, tentativa de răsturnare a puterii luminii divine din lume, din rânduiriile lumii și din mințile oamenilor; este iadul rostogolit asupra lumii. Ea nu s-a încheiat atunci, ci va reveni sub forma valurilor mai slabe ori devastatoare ca a unui adevărat tsunami al răului al cărui nucleu și centru de gravitație este în afara lumii, în întunericul cel mai dinafară, dar pe care căderea lumii îl poate muta pentru partea ei căzută în chiar miezul lumii, așa cum se va fi întâmplat atunci în Rusia lui Octombrie negru. Pentru o clipă din marea trecere, iadul s-a instaurat victorios în miezul lumii răsăritene, torsionând-o cu totul.

[1] <http://www.estica.eu/article/inapoi-la-visul-spulberat-al-lui-nicolae-al-II-lea/>

[2] ibidem

[3] cf. Lucian Blaga, Trilogia culturii. în Opere, vol. 9 București, Editura Minerva, 1985, p. 208.

[4] Ibidem (“En provenance de Tobolsk, l’Empereur Nicolas II et l’impératrice Alexandra Féodorovna, déjà prisonniers, sont arrivés à Ekaterinbourg, et immédiatement conduits à la “maison à destination spéciale”, le 30 avril 1918. Un mois plus tard les y rejoignaient le tsarévitch Alexis et les quatre grandes duchesses, Olga, Tatiana Marie et Anastasie âgées respectivement de vingt-deux, de vingt-et-un de dix-neuf et de dix-sept ans. La famille impériale était accom-

pagnée par le docteur Botkine, et par trois personnes de service (Troup, valet de pied de l'Empereur, Demidova, femme de chambre de l'impératrice, Kharitonov, cuisinier). Le prince Vassili Dolgorouki, lui, aide de camp de l'Empereur, n'avait même pas été amené à la "maison à destination spéciale". Séparé du groupe de la famille impériale à l'arrivée de la gare de Iekaterinbourg, il avait été conduit par le tchékiste Grigori Nikouline hors de la ville, et abattu d'une balle dans la nuque. D'autres personnes de la famille impériale devaient être ultérieurement liquidées d'une manière analogue"). În cadrul corpului de execuție regăsim numele ungurului Imre Nagy, care va deveni prim ministru al Ungariei comuniste, fiind el însuși executat în cadrul inaurecției antisovietice din 1956.

[5] "Il a été, d'autre part, soigneusement occulté que, la nuit fatale, les quatre jeunes duchesses avaient été, vivantes encore, violées par leurs meurtriers, et que, mortes, leurs dépouilles avaient eu à subir un certain nombre de mutilations spécifiques. Des profanations à la fois singulièrement bestiales et fort savantes, qui outre leur caractère d'obscénité criminelle, comportaient aussi une très évidente dimension rituelle impliquant les instructions directes, si ce n'est la présence-là, dans l'ombre, d'une responsabilité nécromantique supérieure, à dédoublement non-humain et assurément antihumain. On n'ose pas se figurer ce qui avait dû s'y passer, en fait, cette nuit-là. Des redoutables invocations cosmiques noires, des venues" (ibidem).

[6] ibidem

[7] "Les puissances nocturnes, absolument inavouables, prohibées à toute citation discursive, qui mènent le monde et l'histoire à travers les enchaînements ininterrompus de surcompensations criminelles dont, mystérieusement, quelque chose parvient néanmoins à transparaitre à la surface parfois amincies des choses, n'ont pas cessé de faire que tout l'opprobre de l'immense criminologie communiste se concentrât sur la personne – le personnage – de I.V. Staline, et sur lui seul, tout en se battant pour promouvoir à fond la mythologie imbécile, scabreuse et diversionniste de l'"intégrité", de la "pureté" révolutionnaire de V.I. Lénine, alors que c'est bien ce dernier qui a constitué – et constitue encore, sans doute plus pour longtemps – le pôle infernal suprême de la gigantesque montée de ténèbres agissantes, d'"écorces mortes", de qliphoth s'introduisant dans le monde par la révolution communiste soviétique, ses appareils de subversion mondiale et leurs doubles dans l'invisible. Car, à ce niveau-là, rien n'existe que par dédoublement dans l'invisible". Cf Ibidem.

*(Din volumul "Noopolitica războiului nevăzut",
București, ed. Mica Valahie, 2017)*

Jean-Michel VERNOCHET (Franța)

Mitul sângeros al Revoluției din Octombrie 1917

I

Admiratorii lui Lenin și ai *socialismului real*, și mai sunt încă prea mulți sub *Soarele lui Satan*, nu vor fi dezamăgiți. De acum înainte trebuie să fii brutal. În secolul XXI nu mai avem timp de pierdut, dacă vrem să se termine cu minciunile ucigăse ale secolului precedent. Deoarece odată cu afirmarea marilor mijloace media de masă, radioul, cinematografia, televiziunea și acum Web-ul, *rețelele*, de-a lungul ultimei sute de ani istoria a fost rescrisă pentru vecie, pentru a se încrusta în spirite o infernală mitologie în slujba ideologiilor dominante, doar în aparență concurente : comunismul și liberalismul ultra. Putem de asemenea să afirmăm că ”*în interiorul Matricei, ne scaldăm în lichidul amniotic al minciunii*”... ”*Aceste minciuni care ne-au făcut atâta rău*”, spusese cu luciditate învingătorul de la Verdun atunci când s-a deschis marele bal diabolic, care a fost al Doilea Război Mondial.

Să începem, pentru a defrișa terenul, răsturnând câteva idei de-a gata. Să observăm, așa cum remarcă atât de bine Michel Heller, istoric ce a studiat comunismul (născut, conform Wikipedia, în 1922, într-o familie de muncitori evrei de la Moscova) în deschiderea cărții sale *70 de ani care au zguduit lumea* (1987) că *minciuna extensivă a fost principala metodă de lucru a istoricilor sovietici* (dar nu numai), așa că se recomandă celor care vor să străbată această Niagara a dezinformării, mai întâi să își tragă bine suflarea... În ce privește minciuna prin omisiune sau prin complezență vinovată, aceasta a fi fost, în Occident, apanajul profesioniștilor în confecționarea de mituri, al istoricilor, al jurnaliștilor, al scriitorilor desperați să aibă un public, al demagogilor și propagandiștilor[1].

În fine, pentru cel care se apleacă asupra umbrelor trecutului, este remarcabil să vadă hăul ce desparte istoria așa cum a

fost cu adevărat de relatările legendare, care, de-a lungul timpului, au rezultat din ea. Mitologie care, este adevărat, se grefează pe o concepție foarte veche despre lume, ca să nu spunem arhaică (mereu înfloritoare în mințile seci al oamenilor de azi), chiar prelogică (religioasă), impregnată de visare și de nostalgia unei Epoci de Aur. Or, dacă vrem să evităm să recădem în aceeași rătăcire – adică războiul, civil sau internațional, totalitarism, masacre de masă – care însoțesc toate încercările de reîntoarcere la acest Eden primitiv, am avea tot interesul de a cunoaște, pentru a le dejuca capcanele, mecanismele gândirii colective și manipulările care ne-au condus prea adeseori în istoria recentă pe drumul către abis.

Câteva teze prea puțin ortodoxe

- Mai întâi, în Rusia nu a fost o revoluție, ci o lovitură de stat, bolșevicii punând mâna pe o putere ce zăcea pe marginea drumului din cauza neputinței social-democraților menșevici. Cruciașătorul "Aurora" trage cu ghiulele oarbe asupra Palatului de Iarnă, înainte ca vreo sută de oameni să pună mâna pe el și, în interior, pe sediul guvernului menșevic. Nici o legătură, deci, cu imaginile grandioase și exaltante din filmul lui Eisenstein, marele precursor al magicienilor hollywoodieni ai imaginarului. Ceea ce a fost posibil pentru că bolșevicii (majoritari în cadrul partidului social-democrat) constituiau, cu cele câteva sute sau mii de oameni, un grup omogen, sudat etnic, de revoluționari profesioniști[2].

- Această *omogenitate etnică* care a dat forță bolșevicilor este astăzi cu totul trecută sub tăcere...începând cu Michel Heller, autorul nostru de referință, care nu ezită, însă, în a-i acuza pe colegii istorici că ar practica minciuna în mod sistemic. De fapt, acest "mare secret"[3] nu e de fapt un secret, este secretul lui Polichinelle, deoarece din prima zi s-a zis totul despre natura puterii leniniste, și asta de către o mulțime de martori credibili și de istorici serioși, dar puțin sau deloc cunoscuți publicului. Mai târziu, lovitură de stat a devenit, *mutatis mutandis*, o "revoluție", iar actorii ei au devenit ruși ca toată lumea, nemaifiind acei indivizi proveniți din comunități nonslave și de religie neortodoxă.

- Scopul acestei preluări a puterii în Rusia nu a fost niciodată să elibereze clasele muncitoare ruse, de țărani și muncitori, ci să

aprinde, să dea startul revoluției mondiale. De altfel Lenin, întors tardiv în Rusia, în aprilie, după Revoluția Menșevică din februarie, nu credea într-o revoluție în Rusia.

- Lenin nu este deloc vreun teoretician al socialismului, contrar opiniei generale. El credea că socialismul se va instaura prin rețete simple, rețete de bucătăreasă, odată ce se va încheia preluarea puterii. Că toți, mânați de același elan, vor contribui mai mult sau mai puțin spontan. Că țărani își vor deschide podurile pline de grâu pentru a-i hrăni pe muncitorii care vor lucra cu mare tragere de inimă pentru prosperitatea comună. Faptele au dărâmat rapid acest pronostic idilic, și totuși e dificil să îi taxăm pe Lenin cu banda sa ca dând dovadă de naivitate...

- Lenin nu este în fapt doar un strateg machiavelic al preluării puterii și al perenizării acesteia prin violența ce moștește istoria (cf. Marx și Sorel[4])și, prin urmare, cu Robespierre și Neceaev, un practician al terorii ca mijloc de a păstra frâiele puterii.

- Marea contribuție la istorie a lui Lenin a fost, deci, sub acoperirea *clădirii socialismului* (expresie lipsită de sens, un concept logomahic, pentru că Lenin nu a construit nimic, ci a distrus din plin), altfel spus, teoretizarea, inventarea și construirea statului totalitar. Avem în fapt o serie de păpuși rusești goale pe dinăuntru până la nucleul central: sovietele, Partidul, Comitetul central și Prezidiul Sovietului Suprem coafat de către Biroul Politic, și acesta la rândul lui condus de Lenin și urmașii lui... Iată la ce se rezumă construirea socialismului, la o piramidă a puterilor executive supuse unei singure voințe de fier.

- E vorba, deci, de reconstrucția, într-un mod inedit, a autocrației țariste, dar cu generalizarea servituții și crearea unei noi *aristocrații*, Partidul. Această schemă este valabilă și azi, spre exemplu în versiunea hibridă, liberalistă, din China populară, pentru că la Congresul al XIX-lea al Partidului Comunist, președintele Xi a devenit, la 24 octombrie 2017, în urma lui Mao Tse Tung, un nou Împărat cealalt ce concentrează toate puterile în mâinile sale, după modelul lui Iosif Stalin, Nikita Hrușciiov, Leonid Brejnev sau Andropov.

- Societatea totalitară, ale cărei baze au fost puse de Lenin – societate care se vrea și se pretinde a fi egalitară – este în realitate

o societate de caste cu aleși de drept divin, cu privilegiați, cu bogățani, cu paria și sub-oameni despuiți de orice drept, chiar de drepturi elementare, ... cu excepția dreptului de a participa la edificarea socialismului în scaldătoarea pedagogică a Nordului siberian.

• Din punct de vedere psihologic, Lenin nu cunoaște nici o barieră morală, este un mic nobil Kalmuk cu ascendență evreiască dinspre bunica maternă. Una dintre sursele lui de inspirație a fost "Catehismul revoluționar" (1868) al nihilistului Serghei Neceaev și al anarhistului Mihail Bakunin, pentru care doar scopul de atins contează, nemaicontând mijloacele pentru a-l atinge, începând cu violența fără limită... De-a lungul carierei sale, Lenin va fi pe rând fals meșter monetar, șef de bandă teroristă (dar aici e vorba, desigur, de un calificativ ce ține de *morală burgheză*), agent dublu atunci când acceptă să-și trădeze țara în folosul Reichului german[5]. Deși noțiunea de trădare nu are nici un sens pentru el![6] Să mai adăugăm că *morală* sa va fi, în același fel, cea a americano-cehoaisei Madeleine Albright, secretar de stat în mandatul președintelui Bill Clinton (1997/2001), cea care considera că pierderile umane legate de embargo-ul impus Irakului după primul Război din Golf din februarie 1991 (o jumătate de milion de copii, după rapoartele UNICEF), cea care credea, fără emoție, că acela era "prețul de plătit"[7]!

Contextul loviturii din Octombrie

Contrar prejudecății curente, Rusia nu era în epoca aceea un stat regresiv, subdezvoltat sau stagnant. Dimpotrivă, ea cunoștea "o dezvoltare economică fără precedent" (conform economistului Edmond Théry în mai 1913). În această țară încă esențialmente rurală pentru 160 de milioane de suflete, o lege a făcut, în 1908, obligatoriu învățământul primar. Aplicarea acestei măsuri (din păcate înghețată de lovitura de stat) nu va fi dusă la bun sfârșit decât în 1930, adică la nouă ani după sfârșitul războiului civil. În 1915, 51% dintre copiii cu vârste între 8 și 11 ani sunt școlarizați, iar 68% dintre cei chemați la serviciul militar sunt alfabetizați.

În 1905, în preajma înfrângerii în fața Japoniei și a tentativei de revoluție (în care Trotski și Parvus, alias Israel Lazarevitch Gelfand – teoreticianul revoluției permanente – joacă un rol major), imperiul devine o cvasi-monarhie constituțională dotată cu o

adunare, Duma, în care sunt reprezentate toate tendințele și toate partidele, fără excepție. În 1906, Piotr Stolîpin, președinte al consiliului, dă țăranilor posibilitatea de a achiziționa parcela din pământul comunal (*mir*) pe care o aveau în exploatare. La sfârșitul lui 1912, datorită acestei reforme agrare (care a urmat abolirii șerbiei în martie 1861 la inițiativa lui Alexandru II... asasinat zece ani mai târziu, în 1881), țăranii dobândesc dreptul de a răscumpăra două treimi din pământurile cultivate. Adică 22 milioane de hectare și un million de exploatații individuale...” *Dacă această reformă ar fi fost finalizată* – va spune Trotski–*proletariatul nu ar mai fi ajuns niciodată la putere în 1917*”.

Stolîpin va fi asasinat în septembrie 1911 de către un social-revoluționar evreu (Wiki), informator de poliție, agent dublu și instigator[8]. Să mai subliniem că *mirul* și șerbia agrară vor fi repuse în vigoare de regimul comunist sub numele de *kolhoz*. Iar când Lenin ridică țăranimea promițându-i ”pământul”, această proprietate este în mod evident destinată *mirului*, și niciodată individului. Stalin va instaura în anii treizeci șerbia muncitorească.

Revoluția din martie 1917, în contextul înfricoșător al războiului, a venit atunci când nimeni nu mai credea. Social-democrații și social-revoluționarii agrarieni nu considerau că se întrunesc condițiile pentru revoluție. Doar un concurs de împrejurări – prăbușirea puterii ca un castel din cărți de joc – îi va conduce pe menșevici la putere. Fiind în exil la Zürich, Lenin este cel mai sceptic, el crede că revoluția este posibilă în Suedia... sau în Elveția[9]. La 2 martie țarul Nicolae II abdică în favoarea unchiului său, care se eschivează. La 16 martie Duma creează un Comitet provizoriu pentru ”restabilirea ordinii guvernamentale și publice”, care dă naștere Republicii democratice ruse. În toamnă, vidul și neputința puterii sunt evidente. *Lovitura de stat* care răstoarnă republica menșevică intervine în noaptea dinspre 25 spre 26 octombrie 1917.

Lovitura din Octombrie

La 3 aprilie, Lenin, după ce negociase cu Berlinul (mai ales prin intermediul lui Parvus), s-a îmbarcat într-un tren german care avea să-l ducă la porțile Rusiei. Ajunge la 16 aprilie la Petrograd, însoțit de vreo patruzeci de revoluționari de profesie. Prețul pentru

ajutorul german este retragerea Rusiei din război, ceea ce, ușurând situația Germaniei pe frontul de Est, îi va permite să-și concentreze forțele la Vest împotriva Aliatilor. Avea să vină pacea separată de la Brest-Litovsk, căreia Trotski, care participă la negocierea acestei "păci rușinoase" (avea să spună Lenin), i se opusese într-o primă instanță. Social-democratul Trotski (care nu aparține facțiunii bolșevice), nu avea să prindă trenul revoluției în marș decât în luna mai, de la New York... având în buzunar fonduri de la bancherul *filantrop* Jacob Schiff (un Soros din acea vreme, care finanțase războiul ruso-japonez în favoarea taberei nipone). Este însoțit de vreo sută de coreligionari scoși din văgăunile Brooklyn-ului. Majoritatea lor nu vorbeau rusa, dar au devenit cadre revoluționare ocupând posturi de comisari în sectoarele sensibile ale noii administrații.

La sosirea în Rusia, în aprilie, Lenin și tovarășii lansează de îndată (cu aur de pe Wilhelmstrasse) publicarea a 17 titluri de presă cu un tiraj zilnic de 320 000 exemplare. Presă care difuzează sloganurile ce vor fi fermentul pentru războiul civil : *Pământ și pace* sau *Jefuiți ceea ce a fost jefuit...* Nu mai există nici o îndoială cu privire la realitatea finanțării germane a lui Lenin, după deschiderea arhivelor germane din această perioadă în 1945. O dovadă printre altele că Lenin știa să se descurce în orice fel, cu un cinism exemplar ...În iulie, pe 3, garnizoana de la Petrograd, care se temea că va fi trimisă pe front, s-a revoltat. A doua zi i se alătură zece mii de marinari de la Cronstadt (aceiași pe care Lenin îi va masacra cu familiile cu tot în martie 1921 pentru că cereau revenirea la democrație). Dar sovietul de la Petrograd dă o lovitură mișcării, făcând publice mai multe documente care dovedeau conivența lui Lenin cu Reichul german și finanțarea bolșevicilor cu aurul acestuia din urmă. Prudent, Lenin se refugiază în Finlanda și nu se întoarce decât la sfârșitul lui septembrie, atunci când polemica se calmase. Încheierea finală a acestei preluări a puterii de către o organizație teroristă va surveni în noaptea dinspre 5 spre 6 ianuarie 1918, cu mascarada de Adunare constituantă....care nu va fi trăit decât pentru a fi desființată de marinarii grăbiți să-și regăsească garnizoana.

Vladimir Ilici Ulianov, zis Lenin

Lenin este un pragmatic străin de orice morală zisă burgheză. Este un amoralist radical în sensul propriu, un om care nu avea limite ale cruzimii sale cinice. Sigura lui morală era eficiența, el este în

sensul literal un *anomoios*, fără credință și fără lege. Nu are decât un scop, Revoluția mondială. Nu-și face cu adevărat griji pentru Rusia, deoarece cucerirea puterii la Petrograd nu este decât o trambulină pentru internaționalizarea comunismului. Pentru asta, va convoca la Moscova, la 2 martie 1919, în plin război civil, Internaționala a III-a, numită și Komintern. Ea se va reuni începând cu anul următor în Azerbaidjan, la Baku, având ca scop să aprindă scânteia și printre popoarele Asiei: Iran, Afganistan, India, China...

În fapt, Lenin, contrar a ceea ce ar putea lăsa să se presupună mitul său, nu este un teoretician care vine în continuarea gândirii lui Karl Marx. El se gândește exclusiv la condițiile trecerii de la teoria la practica revoluționară. Este un organizator și un orchestrator. În 1902, publica un opuscul "*Ce e de făcut?*", prin care se delimita net de doctrina marxistă care considera comunismul ca un punct final al luptelor muncitorești. Într-o perspectivă voluntaristă, Lenin nu crede că revoluția e posibilă decât condusă de o avangardă de revoluționari profesioniști (o idee extrasă din *Catehismul* lui Neceaev[10] care vorbește despre sectă și de inițiați). Aceștia își vor întemeia acțiunea pe teroarea de stat. Deoarece Lenin, și încă și mai mult, Trotski, sunt a priori și exclusiv teoreticieni și practicieni ai "dictaturii proletarietului", vocabulă care semnifică guvernarea maselor prin teroare.

Amândoi consideră că nimic, absolut nimic nu are valoare decât dacă servește revoluției. Act fondator care, ca printr-o atingere de baghetă magică, trebuie să instaureze socialismul... această entitate abstractă pe care nu a văzut-o nimeni niciodată (sau a fost văzută din perspectiva penuriei, a foamei și a lagărelor de reeducare), acest idol hidos care zdrobește oamenii, trup și suflet. Credo-ul său se numește Distrugere.

Întreaga gândire și activitate a lui Lenin sunt îndreptate doar către preluarea puterii și consolidarea ei: cum să instaureze și să mențină *dictatura proletarietului* pe care o imaginase Marx? Când teoretizează, Lenin o face apropo de comunismul de război, de teroarea de stat, de partidul unic, apoi de structurile ce duc la instaurarea, exercitarea și perenizarea unei puteri strict monocefale. Soluția e simplă: e nevoie de o putere omogenă, exclusiv bolșevică, exercitând *ad libitum*, pentru a avea mâinile libere, teroarea politică. Dacă *dictatura proletarietului*, concept operațional marxist,

este înscrisă de la început în programul partidului social-democrat, Lenin face din ea alfa și omega credo-ului său politic...astfel, dictatura ”*este o putere pe care nimic nu o limitează, pe care nici o lege [morală], nici o regulă nu o împiedică și care se sprijină direct pe constrângere*”. Dar prin ce oare se confundă exercițiul unei puteri absolute a unui iluminat cu inaccesibila utopie a socialismului?

În mai puțin de trei ani Lenin va reinventa mai întâi autocrația imperială (pentru sine și în cadrul regimului nemilos care se revendica, în mod paradoxal, de la dragostea față de omenire), apoi în martie 1921 va reinventa capitalismul originar odată cu Noua Politică Economică. Pe această bază, Stalin va reveni rapid la primele apucături, iar construirea socialismului va însemna pentru el consolidarea continuă a arhitecturii acestui regim totalitar în esența lui. Un regim monolitic, ale cărui baze au fost puse personal de către Lenin și care va rămâne neschimbat de la începutul până la sfârșitul imperiului sovietic, adică până la alegerea lui Gorbaciov în martie 1985 în funcția de Secretar general al PCUS.

II

Teroarea – pilon al puterii de stat

Trebuie să insistă, deoarece ideea respectivă, în marea ei simplitate, poate părea deplasată: singura contribuție a lui Lenin la edificarea *socialismului real* (pe care nimeni nu l-a văzut vreodată[11]) a fost exclusiv faptul că a pus bazele societății totalitare ... La două zile după lovitura de stat, Lenin suprimă prin decret libertatea presei și instituie *organele* dictaturii proletare. Pentru început, la 7 decembrie 1917, prin Vecheka, *Comisia extraordinară panrusă pentru reprimarea contra-revoluției și a sabotajului*. Îi va atribui conducerea polonezului Felix Dzerjinski. În decembrie 1917 încă nu se pune problema unui război civil, dar nimic nu este lăsat deoparte când e vorba de a zdrobi sau de a preveni orice tentativă de nesupunere față de noua ordine bolșevică[12].

Asasinarea, la 30 august 1918 a președintelui CEKA de la Petrograd, Moissei Uritski[13],apoi, în aceeași zi, tentativa (cu ocazia vizitării unei uzine), de ucidere a Lenin, de către Dora Kaplan, o social-revoluționară, vor accelera instaurarea statului terorist. De

la anunțarea acestor atentate, sunt masacrați vreo 1800 de "ostatici ai burgheziei" între 31 august și 4 septembrie de către CEKA, în închisorile de la Petrograd și Cronstadt. Aceste două atentate împotriva conducătorilor bolșevici vor servi ca pretext sau declanșatori pentru instituționalizarea *terorii de masă* și promulgarea decretului "Despre teroarea roșie", datând din 5 septembrie 1918. Acest text vizând să "izoleze dușmanii de clasă ai Republicii sovietice în lagăre de concentrare și să împuște pe loc orice individ implicat în organizații ale Gărzilor Albe, în insurecții sau răscoale".

Pornind de aici, recurgerea la teroarea sistemică va deveni un element structural al afirmării și consolidării puterii noii clase conducătoare. Misiunile ei principale sunt: confiscările, expulzările, retragerea tichetelor de hrană, publicarea de liste de dușmani ai poporului, execuțiile sumare asupra tuturor suspectilor și deportările... Pentru că debușeul natural al CEKA îl constituie taberele de muncă forțată care anunță ceea ce sub Stalin va deveni Arhipelagul gulagului în regiunea septentrională Kolîma. Deportări care nu aveau nimic în comun cu cele pe care le-au cunoscut Lenin și Trotski, un fel de constrângeri la domiciliu în timpul cărora revoluționarii noștri s-au dedat din plin plăcerilor vânătorii[14].

Ultimii ani ai țarismului nu au fost, desigur, ceea ce au făcut din el și au zis despre el dușmanii lui. Era un regim *binevoitor*, adeseori de o indulgență vinovată față de teroriștii sanguinari care s-au înmulțit până în 1905 și care, mulți din ei, erau recrutați din rândurile burgheziei sau nobilimii, dar și din păturile cele mai de jos. Marxiștii au denunțat mereu revoluțiile burgheze (începând cu cea din 1789), dar au existat vreodată alte revoluții decât cele burgheze?[15] Tatăl lui Lenin nu era oare, și el, un funcționar făcut nobil de către țar ? Ceea ce nu a împiedicat ca fratele mai mare al lui Lenin să fie spânzurat în 1887 pentru că a participat la o conjurație ce țintea la viața suveranului. Tovarășa lui Lenin, Nadejda Krupskaja, aparținea și ea claselor înstărite, la fel și Trotski, alias Bronstein, al cărui tată era mare proprietar de pământ și neguțător de grâu. De fapt, revoluția este mereu o afacere a unor *burghezi* frustrați poate, în orice caz mereu bântuiți de o ambiție devoratoare, fie ea și mascată de o filantropie exaltată.

În noiembrie 1918[16], în timp ce războiul civil începuse efectiv, un text apărut în ziarul "*Teroarea roșie*" la 1 noiembrie 1918,

semnat Martin Lațis,rezumă destul de bine filosofia lui Lenin în această chestiune:” *Comisia extraordinară nu este nici comisie de anchetă, nici tribunal. Este un organ de luptă, a cărui acțiune se situează pe frontul interior al războiului civil. El nu judecă inamicul: îl lovește. Nu purtăm război împotriva unor persoane anume. Exterminăm burghezia ca clasă. Nu căutați, la anchetă, documente și probe referitoare la ce anume a făcut acuzatul, cu vorba sau cu fapta, împotriva puterii sovietice. Prima întrebare pe care trebuie să i-o puneți este cărei clase îi aparține, ce origine, ce educație, ce instrucție și ce profesie are. Sunt întrebări decisive pentru soarta lui. Iată semnificația și esența Terorii roșii.*”

Lista celor împușcați și executați a fost publicată în jurnalul săptămânal al CEKA, și așa s-a stabilit că 1,7 milioane de *dușmani* ai revoluției au fost expediați *ad patres* între 1918 și 1919, mai ales țărani... și muncitori a căror unică crimă consta în a fi cerut rații de hrană similare cu cele ale Armatei Roșii. Lenin cere personal executarea masivă a greviștilor pentru ”sabotare”. Rapoartele oficiale din mai 1922 menționează că 1 695 904 de persoane au fost eliminate din ianuarie 1921 până în aprilie 1922. Estimările oficiale și istoricii care aplică corectitudinea politică, ca în toate cazurile de acest fel, indică un total de 140 000 de victime ale Terorii Roșii!

Mai 1922, războiul civil fusese înăbușit, Lenin modifică cu propria mână un proiect al noului Cod penal pentru a face din teroarea unul din pilonii comunismului[17]. Teroare, căreia îi motivează ”*esența și justificarea*”... ”*punându-le(acestora)bazele și legalizându-le în principiul lor*”. Deoarece este important ”*să se extindă pedeapsa cu moartea la toate activitățile menșevice [social-democrate] și socialist-revoluționare*”. Revoluția permanentă (un concept vulgarizat de Parvus, mentorul lui Trotski), este, prin urmare, în interiorul teritoriului supus arbitrariului bolșevic – faptele vorbesc de la sine –, războiul perpetuu și fără limite al Partidului împotriva societății civile... încercată fără oprire de toți demonii reacțiunii!

Comunismul în acțiune

La 10 octombrie 1917, Lenin care vine din Finlanda unde se pusese la adăpost, participă la reuniunea Comitetului central, care decide cu privire la lovitura de stat, ce trebuia să aibă loc în ziua de 21 luna curentă. Avea să fie ziua în care Comitetul mili-

tar revoluționar va da ordin ca forțele armate să i se subordoneze exclusiv: nu vor exista (contrar legendei cosmetizate și imaginilor de propagandă *a posteriori*) lupte eroice împotriva unui dușman încrâncenat. Congresul Sovietelor instaurează o dată în plus un "guvern provizoriu al muncitorilor și țăranilor". Cuvinte care se vor dovedi curând deșarte și chiar mai rău, mincinoase. La 24 ianuarie lui Lenin îi e greu să creadă în propria victorie, el se extaziază fără falsă rușine în fața "minunii" care a făcut să depășească cu cinci zile durata de viață a Comunei de la Paris! Rămâne faptul că – și este convins de asta – lovitura de stat din Octombrie este scânteia care va aprinde incendiul revoluției mondiale... la fel și în ce-l privește pe Neceaev, pentru care în afară de Partid (Inițiații), poporul nu este decât materialul pentru revoluție, care, în această logică, este sacrificabil[18]... un *consumabil*, am spune în zilele noastre.

Lovitura din octombrie s-a terminat la 5 ianuarie prin reunirea unei Adunări constituante, care trebuia să fie expresia voinței poporului. Constituantă curând și pentru totdeauna dizolvată, câteva ore mai târziu, în zorii zilei de 6. Între timp, alegerile prevăzute înainte de lovitura de stat s-au desfășurat la sfârșit de noiembrie : din 36 de milioane de votanți, Lenin și partizanii săi nu au obținut decât 9 milioane, adică mai puțin de un sfert ; social-democrații reformiști - 59,6%. Mesa roșie e rostită, doar o politică de forță absolută le poate permite lui Lenin și acoliților săi fanatici să se mențină în fruntea țării contrar voinței populare. O necesitate care va permite mascarea falimentului imediat al tuturor pretențiilor bolșevice de a *construi socialismul*... Socialismul de război va justifica orice, privațiunile, execuțiile, torturile, eliminarea totală a unor categorii sociale și a unor grupuri etnice în totalitatea lor[19].

Pentru Lenin, comunismul pus în practică se rezumă[20] la *rechiziționare* și la *repartizare*. Doar că, iată, țăranimea se va revolta contra rechiziționărilor forțate. Ideologiile au o puternică tendință de a uita principiile fundamentale ale naturii umane, începând cu instinctul de autoconservare. În mai și iunie 1918, rechiziționarea autoritară a grâului devine "*baza construirii socialismului*" (Lenin). Libertatea promisă se face servitute. Și încă una mai dură și mai nemiloasă decât în vremea țărilor. Se declară război celor de la țară. Mii de jacquerii izbucnesc pe toată întinderea teritoriului în paralel cu revoltele muncitorilor, toate reprimare

cu atrocitate de Armata Roșie și sancționate cu masacre și deportări fără cale de întors. Și asta... până când Lenin o lasă baltă în 1921, își recunoaște eșecul și revine *sine diela* libera întreprindere și la capitalismul primitiv[21]. Atunci când moare în ianuarie 1924, nimeni nu mai vorbește de renunțarea la NEP, Noua economie politică; o va face în schimb Stalin, reluând sclavagismul colectivist de acolo de unde Lenin îl abandonase în 1921, cu trei ani înainte de a muri. Avea să se producă naționalizarea pământurilor însoțită de *răsculăcire*, și asta cu prețul unor teribile hecatombe. Mai ales în Ucraina și în Kuban, unde marea foamete premeditată din 1932 și 1933, faimosul Holodomor, va face mai multe milioane de victime ... și va fi pătată în roșu prin practici canibale. O perioadă care s-ar compara cu Marele Salt înainte chinez (1958/1962) și cu cele treizeci de milioane estimate de morți[22].

Comunismul de război

Vedem aici că acest *comunism de război* – un eufemism – este forma pe care o capătă în 1918 dictatura proletariatului, și că nu este, a priori, răspunsul dat vreunei contra-revoluții albe care se dezvoltă efectiv pe solul fertil al revoltelor populare și al respingerii auto-imunitare a bolșevismului. Lipsurile de toate felurile sunt în mod mecanic declanșate de interzicerea comerțului privat și de monopolul de stat asupra aprovizionării. Nu luptele din timpul războiului, nici gerul iernii nu sunt la originea acestor lipsuri, ci politica delirantă, în marș forțat, a unui pretins socialism. Adică realizarea unei utopii fără conținut precis și operațional, condusă în practică mai întâi împotriva celor pe care trebuia să îi emancipeze și să îi slujească...Și asta spre marea nenorocire a acestora. În mod evident, proletariatul nu a răspuns așteptărilor lui Lenin. Care îl și disprețuiește, în realitate. În discursul său "*Cum să organizăm întrecerea?*" (decembrie 1917), țăraniii proprietari sunt asimilați unor "insecte dăunătoare", unor "păduchi", unor "paraziți", unor "microbi". Trebuie, scrie Lenin, "să epurăm", "să curățăm", "să purificăm" societatea rusă de "puricii", de "putreziciunile", de "paraziții" care o infectează. Și pentru asta orice mijloc e bun[23].

În 1922, la Congresul al XI-lea, cu industria distrusă, cu uzinele oprite, Lenin va face o amară constatare, și anume că "*proletariatul a dispărut*". Sinistru și suprarealist bilanț pentru profetul

mesianic al revoluției proletare. Dar această constatare nu are nimic dintr-o revelație tardivă : din 1904, imediat după Congresul al II-lea al partidului social-democrat ”în schema leninistă, partidul luase deja locul clasei muncitoare. Organizația partidului se substituie sovietelor și chiar partidului, dictatorul, în fine, înlocuiește Comitetul central.”Comunismul nu este până la urmă decât ”dictatura unui partid piramidal și monolitic, în vârful căruia tronează un singur om, omnipotent și infailibil.”

Or, nu doar că la terminarea teribilei epoci a comunismului de război ”proletariatul a dispărut”, el a fost înlocuit prin dictatura unei camarile de politicieni și de călăi, omogenă etnic, străină de sufletul și de pământul rusesc și sudată de instincte prădătoare. O nomenclatură care va abuza de întreaga țară până va fi și ea curățată de țarul roșu numit Stalin. Cel care, în urma primului plan cincinal (ratificat în aprilie 1929 prin a XVI-a conferință de partid), va lansa cele mai mari epurări din anii treizeci sub acoperirea *luptei de clasă în interiorul partidului*. Epurări ce vor fi – evident – un fel de a doua revoluție menită să prelungească și să continue construirea statului totalitar (zis *socialist*) pe bazele puse de Lenin...Și cum *construirea comunismului* (cea a unui partid totalitar fără altă finalitate decât el însuși și puterea absolută) cere sau presupune, pentru Partid, prin șeful său, o putere absolută și nelimitată, întreaga istorie ne-hollywoodiană și ne-fantasmată a comunismului se va rezuma la realizarea acestui postulat.

Un sistem istoric inedit... Statul totalitar

Recitiți 1984 al lui George Orwell (un socialist pocăit), în 1918 realitatea depășește deja ficțiunea : totul e interzis, controlat după modelul ”despotismului oriental”, pe care îl descrie Karl Wittfogel[24], dar mai metodic, mai implacabil. În această lume fără clase se va dezvolta totuși, până la extremă, o ierarhizare ce face distincția între paria (reprezentanții fostelor cadre ale națiunii : preoți, burghezi, funcționari, intelectuali, ofițeri, notabili), altfel spus, sub-oameni... Categoriile blestemate care trebuie eliminate fizic prin moarte și deportare. Contrar a ceea ce ne imaginăm în general, Khmerii roșii ai lui Pol Pot nu au inventat nimic și par, privind în urmă, niște mici meseriași în comparație cu măcelul industrial al revoluției bolșevice.

Într-adevăr, prima constituție a RSFSR plasează în vârf proletariatul de esență divină (insistăm: acesta nu există în fapt în afara partidului, care e un ecran în fața aparatului de stat și a diferitelor eșaloane până la vârf), apoi diferitele clase țărănești (proletariat rural, țărani foarte săraci, săraci și mijlocii). Culacii (proprietari de pământ) erau așezați în sub-grupul *lichensty* (de la rusescul ЛИШИТЬ, a lipsi), adică comercianții, membrii ai clerului ortodox, pe scurt, toți cei care nu trăiesc din munca lor. Teroarea va constitui în acest cadru *epistemologic* "instrumentul unei politici de igienă socială ce viza eliminarea din noua societate în construcție a grupurilor definite ca *dușmane*". Sunt astfel sortiți morții sociale sau fizice "burghezia", proprietarii funciari și culacii, acești "țărani exploataatori", care trebuie "eliminați" sau de care trebuie să fie "curățată" societatea rusă[25].

Societatea cu vocație fundamental egalitară este în realitate o societate de caste. Societatea va fi jupuită, ca o ceapă, strat cu strat, pentru a eradica din ea purtătorii de gemeni, de cutume, de tradiții și obiceiuri din vechea societate. Și astfel au fost epurate clase întregi de vârstă[26]. Prețul de plătit pentru a clădi o lume nouă. Din acest unghi, crearea Vecheka chiar a doua zi după preluarea puterii de către bandele organizate bolșevice trebuie privită ca un act de război preventiv îndreptat nu doar împotriva vechilor clase conducătoare (favorabile în majoritate revoluției social-democrate), ci și împotriva națiunii ruse însăși și a popoarelor asociate în cadrul Imperiului. Vecheka ca "organ de justiție imediată" este dotată cu puteri nelimitate după imaginea ghidului suprem.

Bilanțul unei puteri nelimitate

Lipsită de unitate, răzlețită, divizată între mai mulți șefi care sunt departe de a deține puterea lui Lenin, contra-revoluția va fi în cele din urmă zdrobită după multe spasme și râuri de sânge. După Michel Heller, deja citat, "Albii" au reacționat convențional, ca militari, și nu au înțeles că războiul civil era îmbrăcat cu haine noi, cele ale un război hibrid deopotrivă politic, ideologic și mesianic. Combinația de teroare și promisiunea unui Ierusalim terestru formau un cuplu infernal teribil de eficient.

Pentru a justifica teroarea, foametea, penuria, bolșevicii au știut să inverseze dovada: (inversiune acuzatorie) nu politica leni-

nistă este cauza mizeriei generale, ci albi, reacționarii, complicitii tiraniei. Dacă albi practică ocazional teroarea și masacrele, este ceva *artizanal*, conjunctural, în comparație cu teroarea de stat, sistematică, nemiloasă, metodică. Teroare care nu are nimic local, ci vizează grupuri sociale întregi, chiar țara întreagă și Armata Roșie însăși, prin intermediul comisarilor politici.

Dar deși victorioși din punct de vedere militar, la 1 martie 1921, marinarii de la Cronstadt, cei care au fost vârful de lance al "revoluției", cer realegerea sovietelor, libertatea de expresie, libertatea presei și a întrunirilor, dreptul de a forma sindicate și grupări țărănești, publică un manifest intitulat *De ce luptăm: "Prin Revoluția din Octombrie, clasa muncitorească spera să își obțină eliberarea. Dar rezultatul este o înrobire și mai mare a persoanei umane...partidul comunist nu este apărătorul muncitorilor, așa cum pretinde, interesele lui îi sunt străine, și, odată ajuns la putere, nu se mai gândește decât să o păstreze"*. Adăugăm noi, prin toate mijloacele, și mai ales prin violență atroce.

Revolta de la Cronstadt, declară Lenin la Congresul al X-lea al partidului, "este cea mai periculoasă din toate". La 2 martie sunt adunați 50 000 de oameni, care zdrobesc fără milă rebeliunea în noaptea de 17 spre 18 martie. Cum Neva era încă înghețată, trupele de șoc asiatice și letone au reușit să ajungă fără obstacol la insula rebelă. La 18 martie presa bolșevică este în totalitate consacrată Comunei de la Paris și cruzimii versailles-zilor. Cinci mii de marinari au pierit în fortăreața asediată, mai multe mii, împreună cu soțiile și copiii, aveau să fie executați, iar supraviețuitorii au fost deportați...10 000 de morți, 6528 prizonieri dintre care 2168 executați.

Acesta este chipul socialismul real în cruda sa goliciune. La 8 martie, în cursul Congresului al X-lea, în timp ce bătălia de pe insula Cronstadt pe Neva este deja angajată (pentru a nimici zece mii de marinari *răzvrățiți*, revoltați împotriva noii ordini teroriste), Lenin anunță adoptarea NEP[27], noua politică economică, în fapt o cvasi-restabilire a economiei capitaliste, un salt brutal în spate care spulberă himerele comuniste. Regimul nu va supraviețui în cele din urmă decât datorită unui masiv ajutor american în inginerie și capital[28]. Ajutor care nu va înceta nici sub Stalin, dimpotrivă chiar.

Coșmarul sau visul sângeros al lui Lenin nu a trăit decât pe timpul războiului civil. Însă teroarea de stat va continua. Lenin, grav rănit la gât în 1919, inoperabil vreme îndelungată, va deceda la 21 ianuarie 1924. Clasa ce va veni la putere va continua să se îmbuibă, în timp ce poporul va umbla decenii întregi pe drumul lung al mizeriei[29].

JMV 27 octombrie 2017

Traducere – Ruxandra Iordache

[1] Numeroși au fost cei de teapa asta, precum istoricul Albert Soboul, care a exercitat o importantă autoritate morală și care îl descria pe Lenin (în ultima vreme France Culture i-a redat cuvântul post-mortem) ca fiind mare, cu o statură impozantă și o voce puternică și răsunătoare, când în realitate el era mic și avea prea puțină carismă în exprimare. Un flagrant delict de minciună impresionantă în cazul unei figuri dominante din lumea științei istorice de după Război. Minciuna este liberă pentru cel ce vine de departe din spațiu sau timp.

[2] Inițial, bolșevicii asociați cu elementele cele mai dure din partide care au lucrat pentru răsturnarea țarismului, nu însumau nicicum mai mult de câteva zeci de mii de militanți. Or, e cu totul greșit să ne gândim că o minoritate nu poate să pună singură mâna pe un imperiu de 160 de milioane de suflete, iar apoi să-l și conducă. O bandă de răufăcători bine organizată și hotărâtă își va impune mereu legea în fața unei mase amorfe și pasive. Să ne gândim la cele treizeci de mii de englezi care au guvernat vreme de două secole (1757/1947) enorma masă geografică și umană a Imperiului Indiilor.

[3] David Duke , *Le grand secret*, 2013, *The Mystical Body of Christ and the Reorganization of Society*, Denis Fahey, 1939, Waterford, Ireland.

[4] Georges Sorel, *Réflexion sur la violence*, 1908.

[5] Soljenitsîn, *Lénine à Zurich*, 1975.

[6] Trotski, *Leur morale et la nôtre*, 1938.

[7] În emisiunea *60 Minutes* de pe canalul american CBS News, 12 Mai 1996.

[8] Roland Gaucher « *Les Terroriste* » 1965.

[9] Ibid. Alexandre Soljenitsyne « *Lénine à Zurich* ».

[10] Tribuna al distrugerii creatoare după modelul neoconservatorului american Mikael Ledeen, Neceaev nu consideră pozitiv decât ceea ce are consecințe dezastruoase asupra societății instituite, până la pe cei pe care revoluționarii sunt

meniți să-i salveze ... « Confreria va contribui cu toate forțele și resursele la dezvoltarea și extinderea suferințelor care vor epuiza răbdarea poporului și îl vor împinge către o revoltă generală ». Cf. Maurice Paléologue, *Les précurseurs de Lénine*, 1938.

[11]”Fără Revoluția din Octombrie nu ar fi existat Revoluția chineză (1949), nici Revoluția vietnameză (1975), nici Revoluția cubaneză (1959), nici Revoluția algeriană (1963), pe scurt, nu ar fi existat această capacitate a popoarelor din Asia și Africa de a-și recuceri independența națională, și, în fine, nu ar fi avut loc nașterea acestor puteri emergente precum China. Altfel spus, Revoluția din Octombrie a inaugurat transformarea lumii moderne.” – Samir Amin în *Révolution d’Octobre et mouvements de libération nationale* – Paris, Sorbona, 21 octombrie 2017. Da, în ce privește ”transformarea lumii moderne”, dar aceasta s-a efectuat pornind de la un mit și bazându-se pe o minciună, cea a socialismului. Socialismul este o idee motrice, desigur, dar în spatele ei se înscrie o brazdă neînchipuită de morți și de distrugeri. Ale cărei rezultate sunt un abis : Revoluția din Octombrie a făcut Rusia mai mult să dea înapoi decât să progreseze.

[12]Într-o culegere de arhive publicate la Moscova în 1975 ”Lenin și CEKA”, Lenin declară că s-a inspirat din politica de teroare a lui Maximilien Robespierre. Sau mai mult: ”În lupta de clasă, am încurajat mereu recurgerea la terorism”, (*Ceuvres Choisies*, ediția a patra, vol. 35, p. 275). A se vedea, de asemenea, decretul din 5 septembrie 1918 referitor la instaurarea Terorii Roșii în ”Decrete ale Puterii sovietice”, Moscova, 1964, p. 295.

[13]Cum nu iese fum fără foc, lui Uritski i se atribuie din 10 martie 1918 până la 30 august 1918 (dataviolenței sale morți), vreo 5 000 de asasinate.

[14]Relegați pentru activități subversive (condamnați la exil în Siberia), Lenin și tovarășa sa, Nadejda Krupskaja, fiică de burghezi înstăriți, se instalează pe malul Lenei. De la această ședere îi va rămâne numele de Lenin. În 1900, Lenin, eliberat, pleacă cu soția în Elveția. Doi ani mai târziu, publică opusculul *Ce e de făcut ?* în care, delimitându-se de Karl Marx, vorbește despre revoluție dintr-o perspectivă voluntaristă, considerând că revoluția trebuie să fie condusă de o avangardă de profesioniști. Dostoievski relatează în *Amintiri din casa morții* (1860/62) propria sa experiență de deportat al regimului țarist.

[15]Poporul, când e aruncat în ardoarea revoluționară, nu mai servește, de cele mai multe ori, decât pentru a se putea delimita facțiunile rivale : luptele pentru puterea absolută au înlocuit de facto războaiele dinastice de altădată. Să ne gândim la revoluția culturală franceză al cărei singur și adevărat obiectiv a fost instaurarea lui Mao Tse Tung la vârful puterii pentru a îndepărta din birocrăție elementele revizioniste.

[16]În martie 1918, atunci când se mută la Moscova cu guvernul bolșevic, care se teme de sosirea germanilor la Petrograd, Vecheka regrupează 600 de

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

agenți și 37 000 de oameni la sfârșit de an... 280 000 la începutul lui 1921. Prin comparație, Ohrana, temuta poliție politică a tiranului Nicolai II, nu număra decât 1 500 de agenți.

[17] La o cu totul altă scară, în Franța de azi să ne gândim la starea de urgență de acum înainte înscrisă în soclul legii.

[18] Pentru a fonda societatea edenică ”trebuie să ne facem trup din violență, și suflet din minciună. Adevărul, încrederea reciprocă, solidaritatea nu există decât între câțiva indivizi – vreo zece – care formează acel sanctus sanctorum al societății. Tot restul trebuie să folosească drept instrument orb și materie de exploatat în mâinile acestor câțiva oameni. Este permis și chiar este poruncit ca restul oamenilor să fie înșelați, compromiși, furați și chiar sacrificați la nevoie.”

[19] Precum cazacii. La 24 ianuarie 1919, Comitetul Central decide asupra unei politici de ”teroare masivă împotriva cazacilor bogați, care vor trebui exterminați și lichidați fizic până la cel din urmă”. Satele sunt arse, locuitorii sunt exterminați, rarii supraviețuitorii sunt deportați. Online Encyclopedia of Mass Violence - Sciences-Po Paris 2008.

[20] Lenin, *L'État et la Révolution* (1917) și *Les tâches du pouvoir soviétique* (1918).

[21] Acest reviriment brutal nu va împiedica la timp prăbușirea producției agricole jefuite de pretențiile armatei roșii și de necesitățile de aprovizionare a orașelor. Situație catastrofală ce va contribui la marea foamete din 1921/1922 cu cele cinci milioane de victime ale sale.

[22] Mao Tse Tung a refuzat să limiteze exporturile de cereale (prin care se finanța dezvoltarea industriei, a făcut următoarea remarcă care, singură, rezumă caracterul machiavelic și psihopat al conducătorilor comuniști de la Lenin încolo: ”A distribui resursele în mod egalitar nu va face decât să ruineze Marele Salt înainte. Când nu există destulă hrană, oamenii mor de foame. Mai bine să fie lăsată să moară de foame jumătate din populație, pentru ca cealaltă jumătate să poată mânca îndeajuns”. Liu Shaoqi (care înțelesese dimensiunea catastrofei) a fost acuzat de Mao ”că dă bir cu fugiții în fața dușmanului de clasă”. Liu a replicat: ”Atâția morți de foame! Istoria ne va ține minte pe noi doi și canibalismul”. Cf. Zheng Yi, *Stèles rouges : du totalitarisme au cannibalisme*, Taiwan, 1993.

[23] Traduse în fapte, aceste idei umaniste l-au condus pe Trotski, în cursul verii lui 1921, la tratarea cu gaze de luptă a țăranilor insurgenți din provincia Tambov și la deportări masive de populații din această nouă Vendée... 12 iunie 1921, cum decretul privind NEP apăruse, Tukacevski ordonă ”curățarea pădurilor în care se ascund bandiții cu ajutorul gazelor toxice”. Iulie 1921, deschide 7 lagăre de concentrare unde sunt regrupate ”familiile bandiților insurgenți”. Aceste lagăre numără, la sfârșit de iulie 1921, circa 50 000 de persoane, majoritatea femei, bătrâni și copii. Tifosul, holera, foametea fac ravagii. În toamna lui 1921, morta-

litatea ajunge la 15-20% pe lună. În total, 100 000 de țărani și familiile lor vor fi deportați, iar 15 000 executați. Din 1918, statul bolșevic se confruntă cu 245 de revolte țărănești. În 1919, regiuni întregi trec sub controlul țăranilor organizați în bande de mai multe mii, chiar zeci de mii de oameni. Socialismul era în marș.

[24] Karl August Wittfogel (1896/1988), german și comunist înainte de a evolua urmând același drum, pe care o pornise deja James Burnham, precursor al neoconservatorismului, publică în Statele Unite în 1957 o operă majoră de inspirație marxistă: *Despotismul oriental (Oriental Despotism: A Comparative Study of Total Power)*.

[25] « Crimes et violences de masse des guerres civiles russes (1918-1921) », Nicolas Werth, <http://www.sciencespo.fr/mass-violence-war-massacre-resistance/fr/document/crimes-et-violences-de-masse-des-guerres-civiles-russes-1918-1921>

Vecheka (creată la 10 decembrie 1917) avea ca obiect ”terorizarea de masă”, instrument și promisiune a unei lumi noi, regenerate, purificate. A se vedea editorialul – un masterpiece al New speak – publicat la 18 august 1919 în *Krasnyi Metch la Kiev* : ”Noi respingem vechile sisteme de moralitate inventate de burghezie cu scopul de a oprima și exploata clasele inferioare. Moralitatea noastră nu are precedent, umanitatea noastră este absolută deoarece se bazează pe un nou ideal : distrugerea tuturor formelor de oprimare și violență. Pentru noi, totul este permis deoarece suntem primii în lume care ridică spada nu pentru a oprima și a înrobi, ci pentru a elibera umanitatea din lanțuri... Sânge ? Să curgă în valuri ! Pentru că doar sângele poate colora pe vecie drapelul negru al burgheziei pirate într-un stindard roșu, drapel al Revoluției. Deoarece doar moartea finală a vechii lumi ne poate elibera pe vecie de revenirea șacalilor.”

[26] Louis-Charles Royer, *L'amour chez les soviets*, 1932. O mărturie ce nu trebuie neglijată.

[27] Michel Heller op.cit. p. 48 : NEP, pe lângă denaționalizarea micilor întreprinderi și revenirea la munca salariată, este înainte de toate o politică agrară. Comerțul este liberalizat, iar rechiziționările în natură sunt înlocuite de impozitul agricol...cu 339% superior impunerii directe de dinainte de 1914.

[28] În timp ce se declanșează îngrozitoarea foamete ce va face ravagii între 1921-1922, American Relief Administration va acorda un ajutor alimentară de care vor beneficia zece milioane de persoane în doi ani.

[29] ”Ce que j'ai vu à Moscou”, 1925. Henri Béraud, atunci om de stânga consacrat (va deveni mai târziu mâna dreaptă a lui Charles Maurras), este șocat de ceea ce descoperă la câteva săptămâni după moartea lui Lenin.

Aleksandr Dughin

Teroarea roșie

Data de 5 septembrie poate fi numită Ziua terorii revoluționare. Este o dată fatidică.

Anume în această zi, în 1793, Congresul Național al Franței a proclamat în mod oficial Regimul Terorii, care s-a pretins că a fost necesar pentru apărarea cuceririlor revoluției. Iar în secolul XX, în aceeași zi blestată a anului 1918, Sovietul Comisarilor Norodnici (Sovnarkom) al bolșevicilor, speculând în mod vădit reminiscențele istorice, a declarat începutul Terorii Roșii. Între cele două evenimente există o strânsă legătură logică. Atât în Franța, cât și în Rusia, puterea a fost acaparată de către elemente revoluționare radicale, care erau exponenții unei minorități infime. Respectivii revoluționari manifestau o energie plină de pasiune, erau hiperactivi și de o cruzime incredibilă. Însă ceea ce conta în primul rând era faptul că ei se autodefineau ca o forță care posedă o misiune istorică. Ei se credeau făuritori ai viitorului, iar în numele acelui viitor ei nimiceau fără milă trecutul. Dictatura revoluționară a iacobinilor sau a bolșevicilor constituia dictatura timpului, care se răfuia în mod bestial cu trecutul, mai grav, cu însăși eternitatea. Atât prima, cât și cea de-a doua categorie de revoluționari se considerau a fi forțe ale progresului, modernizării, dezvoltării, care nimicește rezistența anchilozată a Tradiției. În ambele cazuri teroarea avea aceeași structură. Este vorba despre teroarea Modernității sângeroase, îndreptată cu toată cruzimea și sălbăcia împotriva Tradiției.

Victime, atât ale iacobinilor, cât și ale bolșevicilor au devenit reprezentanții tuturor celor trei stări sociale tradiționale europene și, mai larg, indo-europene: preoțimea, aristocrația militară, nobilimea în frunte cu regele sau țarul și țărănimia. Anume aceste trei pătri sociale au constituit din timpuri imemorabile axa societăților europene. Și cu toate că creștinismul a adus în lume credința în Dumnezeu cel adevărat, Iisus Hristos, acesta n-a afectat vechiul sistem al tradiției indo-europene. Revoluția burgheză din Franța

și cea proletară din Rusia au fost îndreptate împotriva tuturor celor trei stări: prima o făcea în numele burghezilor răsculați, care au fost mobilizați de către sectarii fanatici din lojile masonice, iar cea de-a doua s-a declarat drept exponent al proletariatului urban, care, apropo, către începutul secolului XX era practic inexistent ca forță socială cât de cât semnificativă în Rusia.

Acolo unde au reușit să acapareze puterea, bandele revoluționare demente de fanatici maniacali, care constituiau un popor mic, în accepția lui Augustin Cochin, și-au extins teroarea asupra întregii societăți.

Teroarea iacobină și cea bolșevică au reprezentat niște acte de genocid al majorității populare, atât în Franța, cât și în Rusia. Pentru a-și promova ideologiile criminale acești descreierați, posedăți de ideea progresului, democrației și comunismului au scâldat în sânge țări și popoare întregi. Scopul terorii revoluționare consta nu doar în nimicirea poporului, ci și în inducerea unei stări generale de frică. Din acel moment era permisă doar credința în Modernitate și în miturile acesteia: triadă masonică – “libertate, egalitate, fraternitate”, știința pozitivistă și puterea seculară. Oricine era suspectat de simpatie pentru Tradiție, religie, structuri sociale istorice sau sistemul de valori aristocratice era lichidat cu sălbăticie. A fost decretată inexistența lui Dumnezeu. Clerul urma să fie nimic în totalitate, ceea ce s-a întâmplat în Rusia și în Vendee. Aristocrația care nutrea un atașament puternic față de monarhie era omorâtă în masă, iar țărănimea, fidelă obiceiurilor strămoșești era transformată în plebe urbană, lipsită de orice legătură cu trecutul, cu originile, cu datinile străbune.

Cu unele mici retușări, caracterul crucial al revoluției franceze este glorificat de către Europa zilelor noastre. Anume valorile masonice ale sângeroșilor teroriști iacobini reprezintă sistemul valoric al Uniunii Europene. Europa este tolerantă doar în raport cu cei care recunosc normele anticreștine, antitraditionale moderniste și postmoderniste ca un adevăr în ultima instanță. Iar dacă cineva îndrăznește la modul să ia apărarea serios Tradiției, moștenirii indo-europene, Bisericii, eternității și să sfideze lumea modernă, atunci natura revoluționară, pur iacobină a Europei de azi se manifestă imediat și din plin. Urmează fără întârziere învinuire de

fascism. Asta deși nazismul lui Hitler nu este altceva decât încă o versiune a terorii revoluționare, tipic europene și moderniste. Și atâta timp cât Europa trăiește în umbra ideologiei masonice anticreștine, ea nu are nicio șansă de schimbare. Stafiiile sângheroase ale Revoluției continuă să o sufoce în menghina lor, imprimându-i civilizației europene, odată și pentru totdeauna, impulsul de mișcare spre prăpastie.

Năluca bestială a bolșevismului nu este izgonită nici din Rusia. Fără îndoială, teroarea roșie a avut și o dimensiune specific rusească. Înstrăinarea elitei de popor devenise atât de mare, încât acumula o ură latentă a majorității popoprului rus față de elita pro-occidentală, care își trata uneori propriul popor ca pe o populație cucerită și înrobită. Și totuși, căpeteniile terorii roșii erau purtătorii unei ideologii străine spiritului rus, preluate din Occident și îndreptate împotriva celor mai profunde și sacre principii ale spiritului rus, împotriva părții luminoase a sufletului lui creștin.

O parte a patrioților ruși înflăcărați au văzut în teroarea roșie manifestarea unei revanșe a Rusiei profunde și autentice. Așa, de exemplu, marele Kliuev scria: “Ucigașul roșu este mai sfânt decât potirul” și îi încuraja pe ostașii roșii în spiritul lipovenilor radicali cu următorul îndemn: “Să ardem, deci, fraților!”. Însă mai târziu toți național-bolșevicii și-au plătit cu propriul sânge iluziile despre o Rusie Sovietică. Teroarea roșie a reprezentat un fenomen tipic al Modernității, fiind obsedat de nimicirea Tradiției. Atâta timp cât nu vom înțelege acest adevăr și nu le vom spune lucrurilor pe nume, nu vom reuși să ne eliberăm din strânsoarea sângheroasă a trecutului și să avansăm spre un viitor rusesc împlinit.

Atât iacobinii, cât și bolșevicii și-au încununat teroarea prin pângărirea bisericilor, regicid și răsturnare a Tradiției. Însă anume Dumnezeu, Țarul și Tradiția constituie elementele fundamentale ale unei identități eterne. Iar linia de separare trece tocmai pe aici.

Dumneata de partea cui ești? Hotărăște-te.

Aleksandr Dughin Tolstoi și Nilus

Asăzi este ziua de naștere a lui Lev Tolstoi. Și tot astăzi s-a născut și Serghei Nilus. Evident, anvergura celor două personalități este incomparabilă. Însă despre Tolstoi s-a spus și s-a scris mult, poate chiar prea mult. Despre Nilus – aproape nimic, iar atunci când s-a vorbit, de regulă, s-au emis doar minciuni și nerozii.

Câteva cuvinte despre Tolstoi. Merită să fie remarcat modelul acestuia de anarhism național. Tolstoi contrapunea poporul Statului. Pentru el poporul era purtătorul adevărului suprem, a binelui pur. Statul, însă, întruchipa răul absolut, înstrăinarea, violența și minciuna. Însă în cazul lui Tolstoi o astfel de negare a Statului nu are nimic în comun cu liberalismul. El detestă Occidentul și urăște micimea firii liberale. Tolstoi este plin de dragoste anume pentru poporul rus, ajungând aproape de o divinizare a lui. Poporul văzut ca un tot întreg, poporul ca o entitate organică, poporul ca forță istorică a unei lumini pline de o taină discretă. Anume în asta constă forța de atracție a lui Tolstoi. Statul într-adevăr este deseori respingător: birocrăție, corupție, cinovnici aroganți, neghiobi, fricoși și lacomi. Tocmai de aceea apare tentația de a te plasa de partea lui Tolstoi. Însă o astfel de opțiune ar fi greșită. Problema nu constă în faptul că anume aceasta ar fi esența Statului, ci în faptul că un astfel de Stat este unul injust și degenerat. El nu trebuie răsturnat, ci purificat, renăscut, înduhovnicit din nou, prin urmare, el trebuie luminat cu suflul credinței și elementele pure ale poporului rus. Anume un Stat nerus este monstruos: el sufocă viața poporului, îi înrobește pe ruși, poartă un război împotriva poporului. Însă în locul unui stat rău trebuie să existe unul bun. Unul cu adevărat rusesc, al nostru. Anume aici apar unele dezacorduri cu Tolstoi. Și totuși el este un mare scriitor. Unul în totalitate rus. El este rus chiar și prin greșelile sale.

Să revenim acum la Nilus. Serghei Nikolaevici Nilus este cunoscut în primul rând ca cel care a publicat “Protocoalele Înțelepților Sionului”. Acum este clar că dacă astfel de protocoale și asemenea înțelepți ar fi existat, totul ar fi prea simplu pentru a fi adevărat. Ați mai vrea voi ca slugile Antihristului și stăpânii oculți ai Occidentului să lase urme de documente ale propriilor ședințe. Și asta încă într-o formă atât de monstruoasă, accesibilă oricărui filistin. Indiscutabil, este vorba de o plastografie, deoarece ea seamănă prea mult cu adevărul. Dar importanța lui Nilus nu se reduce la această naivitate. El vedea în mod clar că autoritatea țarului, ortodoxia rusă și modul de viață tradițional al societății ruse se distrug cu repeziciune. Este de la sine înțeles că o astfel de distrugere nu poate fi privită ca un dezastru natural sau un proces autonom. O catastrofă umană este produsul activității unor oameni. Prin urmare, există și cei urmăresc distrugerea tradiției, uciderea Țarului, demolarea bisericilor. Adică, antihristul are o dimensiune politică.

Începând cu anul 1900 Serghei Nilus desfășoară o activitate intensă de combatere a duhului răului și revoluției, care pătrundea în Rusia. Astfel, în 1902 el publică un text important, intitulat “Măreția cuprinsă în lucrurile mici și antihristul ca o potențialitate politică apropiată”. Gândiți-vă asupra acestei denumiri: “antihristul ca o potențialitate politică apropiată”. Aici contează fiecare cuvânt: și antihristul politic, și aflarea acestuia în apropierea porților. Într-adevăr, peste 15 ani toate predicțiile macabre ale lui Nilus se vor realiza. Și nu contează dacă este vorba de uneltirile unor “înțelepți” sau nu. Faptele poartă un caracter vădit. Toate prorocirile lui Nilus s-au adevărat. El spunea: dușmanul este aproape. Și dușmanul era aproape. Nilus mai spunea: acesta urmează să sosească din clipă în clipă. Și el a sosit. A sosit nu libertatea lui Tolstoi și triumful spiritului popular, ci teroarea roșie, asasinarea țarului, demolarea bisericilor. Și-a făcut apariția grupul de fanatici sângeroși care aminteau în mod izbitor până și la exterior caricaturile ce creionau chipurile acelorași înțelepți inexistenți. Asta da, născocire! Bună făcătură! Realizată până la cele mai mici detalii...

Astăzi opera lui Serghei Nilus este mult mai actuală decât opera lui Lev Tolstoi. Desigur, Tolstoi este un mare scriitor care a creat niște lumi minunate și fermecătoare. Dar Nilus spunea, urla despre faptul cum va dispărea sub influența antihristului politic un mare

Imperiu, cum se va prăbuși Biserica, iar sute de mii de creștini ortodocși vor primi cununa muceniciei. Adică, Nilus a avut dreptate. Iar Tolstoi, din păcate, bătea câmpii. Iată ce întorsătură a luat faimoasa lui idee ce ținea de “știința falsă despre Stat”: adepții lui Tolstoi, care s-au înregimentat în rândurile celor care asaltau Imperiul și țara s-au pomenit de partea armatei “antihristului politic”. Astăzi cunoaștem prea bine ce finalitate au avut toate acestea.

Se știe că cea mai reușită viclenie a diavolului constă în faptul de a convinge umanitatea că el n-ar exista. Precum nu există niciun fel de înțelepți ai Sionului, nici antihristul politic, nici guvernul mondial. Iată de ce se vede cu ochiul liber cum acest tertip își face efectul din plin până la ora actuală.

Aleksandr Dughin

Sensul istoriei

A stăzi vom vorbi despre istorie.

În societatea noastră circulă părerea că istoria ar reprezenta cunoașterea faptelor din trecut. Dar o astfel de definiție este nu doar inexactă, ci și radical greșită. Aici nu este vorba despre cunoștințe, despre fapte sau despre trecut. Este vorba în genere despre cu totul altceva.

Omul trăiește în timp. Dar el mai trăiește și în cadrul procesului de gândire. Gândul și timpul sunt strâns legate, sunt împletite inseparabil între ele. Gândul și timpul sunt de nedespărțit. Întregul proces al gândirii logice și orice fel de gândire în general se desfășoară în jurul următoarei axe: dinspre început către sfârșit, de la premisă spre concluzie. Tocmai de aceea orice concluzie este o mică poveste, în care există intriga, procesul și deznodământul, finalul, rezultatul. Iar aici primează sensul. Gândirea nu poate fi lipsită de sens.

Prin urmare, istoria – și istoria civilizației, a religiei, a țării, a poporului sau a unei persoane aparte – înseamnă în primul rând sensuri. Nu faptele, nu trecutul, nu cunoștințele, ci anume sensurile. Dacă, să zicem, noi cunoaștem un eveniment, sensul căruia ne scapă în totalitate, acest lucru nu are nici cea mai mică tangență cu istoria. Istoria începe acolo unde începe și sensul. În ultimă instanță, orice istorie – atât cea adevărată, cât și cea imaginară – este istoria gândului, este gândul însuși, este mărturia existenței umane. Însăși existența omului este una istorică, desigur, în măsura în care este conștientizată.

Trecutul este doar o parte a istoriei. El ne este necesar doar ca premisă, ca început, ca introducere a parametrilor de bază, ca un vector predeterminat. Anume prin raportarea la trecut își ia începutul gândirea. Mai mult decât atât. Trecutul devine un trecut istoric doar dacă reușim să îi înțelegem sensul. Un trecut fără sens nu este bun de nimic. El e chiar nimicul în sine. Pătrunde-

rea trecutului cu puterea gândului este necesară nu ca un efort în sine, ci pentru a ne ajuta să gândim corect în prezent. Mai mult decât atât, trecutul trebuie conștientizat, deoarece numai astfel și prezentul, și viitorul pot avea un sens. Dacă ne-am pomeni într-o lume fără trecut, fără început, fără origine, nu vom mai ști nici cine suntem, nici încotro să ne îndreptăm. Noi pur și simplu nu vom mai exista. Va rămâne doar o cuantă lipsită de orice sens a unei prezențe iraționale, iar nu omul.

Dar atunci când trecutul capătă sens, noi știm cu certitudine: suntem o cultură, o civilizație, o biserică, un stat. Trecutul istoric este cel care ne explică nouă pe noi înșine. Datorită acestuia noi căpătăm o existență plenară – o existență istorică. Și această existență este în prezent. Dacă știm cine suntem, atunci știm și ce e de făcut, și încotro să mergem, însă ceea ce contează și mai mult – cum să fim. Pentru că “a fi” este mult mai important decât a face sau a merge. Dar pentru un om “a fi” este cu totul altceva decât este “a fi” pentru un animal sau o piatră. Omul nu poate exista fără a gândi, fără a reflecta asupra existenței. Tocmai de aceea însăși existența noastră este una istorică.

Iar dacă lucrurile stau așa, atunci istoria însumează în sine timpul prezent. Istoria este ziua de azi. Dar ziua de azi are sens doar dacă există ziua de ieri. Un silogism poate fi rezolvat doar atunci când cunoști premisa. Noi dezlegăm un silogism, noi gândim în timpul prezent, dar ne sprijinim pe începuturi – pe originile noastre, pe identitatea noastră.

În cele din urmă, istoria include în sine viitorul. Viitorul este făurit în prezent, sprijinindu-se pe trecut. Vectorul este lansat în trecut, el își găsește continuarea sau se oprește, uneori deviază, se abate de la curs, totul depinde de faptul ce fel de prezent avem. Este oare vorba într-adevăr de prezent sau este vorba despre un prezent contrafăcut, fals. Istoria este orientată spre viitor – acolo se află scopul ei, care a fost stabilit în trecut. De aceea și viitorul este în mod necesar unul istoric. Anume acolo vom primi dezlegarea, concluzia, rezultatul: oare am procedat corect, am mers în direcția corectă, dar principalul e să ne dăm seama dacă am trăit cu adevărat sau doar ni s-a părut că trăim...

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

Istoria se constituie concomitent din toate cele trei dimensiuni ale sale – trecut, prezent și viitor, acestea având un înțeles inseparabil. De aceea viitorul își are propria sa istorie, care se scrie nu doar atunci când viitorul va veni și se va transforma în trecut; istoria viitorului se scrie deja acum, iar sensurile ei de bază au fost scrise încă în trecut, atunci când totul abia începea: poporul, cultura, țara, biserica. Atunci când noi înșine ne luăm începutul. Anume pe asta se întemeiază toate profețiile, prezicerile și în definitiv proiectele și planurile temerare. Toate acestea constituie istoria viitorului, ea nefiind mai puțin importantă decât istoria prezentului sau cea a trecutului. Toate sunt legate între ele în mod indisolubil. Tout se tient (fr.: Totul se potrivește). Toate cele trei timpuri. Și numai toate acestea luate împreună constituie istoria.

P.S.: Istoria trebuie să reprezinte principalul scop al învățământului, educației, formării. Prin intermediul istoriei noi cunoaștem totul: gândul, cultura, tradiția, identitatea. Istoria este ceva mai mult decât o profesie, istoria suntem noi înșine, este destinul nostru.

Robespierre, precursorul lui Lenin sau despre cei doi gemeni, liberalismul și comunismul

*D*eși prezenta culegere de texte vizează sinistrul bilanț al catastrofei de la 1917, ce s-a abătut asupra Rusiei, autorii noștri revin frecvent asupra unui alt an fatidic atât pentru Franța, cât și pentru întreaga umanitate: 1789, revoluția pretins franceză. Altfel nici nu putea fi, deoarece ambele evenimente majore ce au marcat iremediabil umanitatea, reprezintă două prăbușiri în Modernitate ce decurg una din alta și au aceeași origine malefică. Și în timp ce mitul fondator al comunismului s-a destrămat substanțial odată cu dispariția URSS, cel al Revoluției Franceze mai constituie până la ora actuală paradigma dominantă a Occidentului global, cu toată trena lui ce acoperă cu un văl dens de pâclă gândirea filozofică, politico-juridică, culturală și economică a momentului: religia drepturilor omului, democrația de masă, "domnia cantității", inversarea noțiunii de suveranitate prin inversarea sursei puterii, laicitatea ca dogmă absolută, triumful profanului asupra sacralului, progresismul, economismul, tehnicismul, scientismul etc. Liberalii de astăzi, campionii anticomunismului de carton, ar face bine să se întrebe, de ce, de exemplu, Ulianov (zis Lenin) era un adevărat apostol al acelei zise revoluții franceze, de la care se revendică și pe care o exalta în mod programatic? Sau de ce atât pe vremea regimului comunist, cât și, iată, în vremurile tulburi ale neoliberalismului postcomunist de azi, mitul Revoluției Franceze este prezent pe soclul paradigmei dominante a societăților noastre? Tocmai pentru a limpezi, măcar parțial, lucrurile, am rugat-o pe distinsa doamnă Marion Sigaut, istoric de la Paris, să ne scrie un eseu pe marginea acestui subiect, pe care să îl inserăm în acest volum.

Iurie Roșca

**Marion Sigaut,
istoric, Franța**

**O piesă sinistră în două acte:
Prăbușirea Franței ca preludiu
al prăbușirii Rusiei**

În timp ce nimeni nu mai îndrăznește azi să pună sub semnul Îndoielii înfricoșătorul bilanț al celor două zguduiri care au fost anul 1789 în Franța și anul 1917 în Rusia, se mai găsesc câteva condeie care să împletească coroane pentru ce ar fi fost, dincolo de orice, un pas înainte pozitiv.

În ce privește Franța, nu trebuie decât să îi ascultăm pe Jean-Luc Mélenchon și partizanii săi pentru a afla că bilanțul Revoluției franceze este de nedepășit; există un "înainte de" și un "după". Înainte era o gaură neagră, iar după 1789 a ieșit soarele.

Revoluția franceză va fi fost răscoala poporului împotriva privilegiilor nemeritate ale nobilimii și clerului. Ea a făcut din Franța un model pentru lumea întreagă, iar căderea Bastiliei marchează începutul unui proces care a adus emergența poporului.

Cam așa scria, recent, apropo de revoluția rusă, un universitar britanic pe nume Dr. Marcus Papadopoulos pentru excelentul *Saker Francophone*: datorită lui Lenin, bărbatul și femeia de rând au ajuns la vârful unei puteri care a inventat gratuitatea îngrijirilor medicale, a studiilor și a emancipat femeile, permițându-le în special să avorteze. Să nu uităm că datorită Revoluției Rusia a avut șansa de a cunoaște binefacerea industrializării.

Desigur, cele două revoluții au avut și un preț, dar acest preț trebuia plătit pentru incontestabila emancipare a omului. Școala Republicii și-a făcut o datorie din a inculca aceste contra-adevăruri istorice unor generații de micuți francezi care au crezut – acesta a fost și cazul meu până recent - sau cel puțin așa stăteau lucrurile până de curând, că bilanțul Revoluției franceze a fost "pozitiv per

ansamblu” pentru poporul eliberat după secole de oprimare, de obscurantism creștin. Aceleași raționamente sunt valabile și pentru justificarea comunismului, cu argumentul imbatabil că dacă îl comparăm cu lumea capitalistă, violența și oprimarea sunt greu de imputat doar Roșiilor.

Lumea s-ar împărți, deci, în două: capitalismul la dreapta și socialismul la stânga. Socoteala în numărul de morți este greu de ținut, și oricum argumentul se dovedește cu totul eronat: orice justificare a uneia sau a celeilalte revoluții face abstracție totală de realitatea pe care acestea o înlocuiesc.

Cum era ”înainte” ?

Lumea lucrătorilor de dinainte de Revoluția zis franceză era o lume prosperă și organizată, care transmitea deprinderile și cunoștințele din generație în generație, cunoștințe și deprinderi acumulate de corporațiile de meserii. Aderarea lucrătorului la corporație era obligatorie, și nimeni nu avea dreptul de a exercita vreo meserie, oricare ar fi fost ea, în afara corporației. Intrarea în corporație presupunea ani de ucenicie, care se finalizau prin realizarea unor lucruri de mare calitate, ce constituiau un obiect de mândrie și un fel de *sesam*, *deschide-te* pentru integrarea într-un corp protector.

Corporația asigura întreaga protecție socială, pe care stânga pretinde că ar fi inventat-o odată cu asigurările sociale: salarii decente, pensii și case pentru pensionați, asigurări de boală, ajutor la domiciliu în caz de nevoie, sprijin pentru handicapați. Tot corporația dădea cu împrumut la început uneltele sau banii celor care aveau nevoie, fără dobândă, și nici nu le mai cereau înapoi în caz de nereușită. Tot corporația asigura văduvelor și orfanilor un ajutor cât se poate de onorabil, și, în caz de deces al meșterului, titlul trecea automat către soție care prelua conducerea: ea conducea, semna tratate, porunca lucrătorilor în locul celui decedat.

Corporația era familia protectoare a lucrătorului, era onoarea meșteșugarului, care găsea în ea recunoaștere socială. Corporația se putea face auzită de rege, care o primea regulat pentru a-i asculta cererile sau doleanțele. Una dintre funcțiile sale cele mai interesante era faptul că scrupulosul cod de onoare îl scutea pe rege de a-și mai folosi poliția: un muncitor necinstit era aruncat fără milă

din rândurile ei. Pentru a lucra, trebuia să fii încorporat, și pentru a fi încorporat, trebuia să fii fără pată. Severitatea normelor asigură securitatea consumatorului, proasta calitate era exclusă, iar escrocheria - de neconceput. Întreaga societate a orașelor depindea în mare măsură de corporațiile care erau bogate, onorate, respectate și în expansiune: fiecare nouă meserie ducea la apariția unei corporații noi.

Sfârșitul corporațiilor are prea puțin de-a face cu îmbunătățirea sortii lucrătorilor, mai mult decât atât nu putem zice, și este una dintre marile găselnițe ale Iluminismului și Revoluției ce a urmat.

Purtătoare de cuvânt a unei burghezii ahtiate de îmbogățire prin orice mijloc, mișcarea iluministă, prin intermediul Enciclopediei mai cu seamă, a tras din toate tunurile asupra sistemului corporativ, acuzându-l de toate relele și făcând uz și abuz de minciuna și amoralismul cele mai nerușinate.

Începând cu Epoca Luminilor, nu binele comun va prima, ci interesul particular. Fiecare să se comporte ca un egoist fără limită, căci vacile tot vor fi bine păzite: viciile private fac virtuțile publice. Îmbogățiți-vă! Calitatea va urma. Lucrătorul necinstit va fi pedepsit prin respingerea lucrării sale: la ce bun ne mai trebuie norme?

De ce să se garanteze siguranța lucrătorului? Asta i-ar întreține lenea, indolența. Dacă insecuritatea nu e resimțită de acesta ca un ghimpe, atunci el lucrează din ce în ce mai prost.

De ce toate sărbătorile acestea religioase? Trebuie să mai suprimăm din ele, căci lucrând mai mult, vom câștiga mai mult.

De ce să fie obligatorie ucenicia? Învățăm azi în zece ani ceea ce putem ști în zece zile. E degradant, inutil, costisitor...

De altfel, meșterii nu le transmit meșteșugul decât propriilor copii, iar cel ce nu e fiu de meșteșugar, n-are nici o șansă...

Fiind strânși în acest corset inuman, cei mai buni lucrători ai Franței fug cu miile, în fiecare an, din regat...

Am putea la fel de bine să spunem că fug cu zecile sau sutele de mii: aceste afirmații sunt propagandă pură, ele nu au alt scop decât să denigreze sistemul pentru a distruge acest corset protector și pentru a amorsa proletarizarea lumii muncitoare, care îi va îmbogăți pe burghezii care dau ordine.

Toate aceste afirmații sunt cu totul mincinoase. Desigur, lumea corporativă avea nevoie de o reformă, dar un abuz se poate corecta. Bolnavul nu se vindecă prin lichidarea lui. Și totuși anume asta prevedea atacul în toată regula, condus de Vincent de Gournay, Dupont de Nemours și Turgot, și reluarea acestuia, *ad nauseam*, de către salonarzii, care, desigur, nu știau nimic.

Niciodată lumea muncitoare nu a cerut reforme ce emanau din saloane și cluburi. Anume ideologia pură, liberalismul anticreștin voia ca profitul să înlocuiască binele comun și făceau din corporație mama tuturor viciilor.

Capitalismul cel mai sălbatic va fi promovat ca progres, raționamentele cele mai egoiste se vor numi Rațiune.

Toată lumea avea să se îmbogățească, se pregătea pentru luminioasele zile de mâine. S-a inventat chiar noțiunea de ”drept la muncă”, ce anunța drepturile omului: *dreptul* la muncă aparține poporului, era de neconceput ca acesta să trebuiască să îl plătească prin obligația de a se intra în corporație.

În același timp în care Luminile pregăteau moartea protecției sociale, ele promovau și sfârșitul controlului pe care poliția regelui îl exercita asupra comerțului cu produse de strictă necesitate, asigurând prin asta distribuția cea mai corectă posibil a pâinii în vremuri de penurie.

Condamnarea corporațiilor și cea a poliției grânelor mergeau mână în mână: aceiași, Enciclopedia, Voltaire și ortacii lui, au introdus economia de piață. Legea cererii și ofertei avea să regleze totul: totul va fi drept, echitabil, iar suma intereselor particulare va fi garantul interesului general.

Era nevoie de libertate: libertatea de a munci, de a cumpăra și de a vinde orice și oricui. Se scumpeau prea tare cerealele? Nu era altceva de făcut decât să se înlătore taxele la intrarea în oraș, și prea puțin conta dacă prin asta comunitatea era privată de grânele de care avea nevoie.

Cu doar cincisprezece ani înainte de Revoluție, ministerul lui Turgot arăta cu mare precizie ce anume avea să se întâmple.

În timp ce îi arunca pe lucrători pe proaspăta ”piață a muncii”, fără vreo garanție, fără vreun salariu sau fără vreo durată a zilei de muncă (Trăiască libertatea!), el suprime toate obstacolele la libera circulație a grânelor, permițând astfel negustorilor să ia grâul de la gura populațiilor pentru a-l vinde undeva mai departe și mai scump. Escaladarea prețurilor nu s-a lăsat așteptată, iar Turgot i-a dat un răspuns cuiva, care îi arăta că sărăcea muncitorul odată cu scumpirea repetată a pâinii, demn de noua inteligență a vremii: *“Atunci când scumpirile ridică hrana deasupra facultăților Poporului, nu pentru el însuși suferă zilierul, lucrătorul, cel care asigură manopera; salariile lor, dacă ar fi ușurați de orice legătură, le-ar fi de ajuns pentru a se hrăni: e vorba de soție și de copii, pe aceștia el nu îi poate susține, pentru această parte a familiei trebuie să găsim o ocupație și un salariu”*.

Pentru a compensa scumpirile prin care liberalismul aducea atâta suferință poporului, Turgot a inventat un incontestabil progres: munca copiilor.

Cu alte cuvinte, sfârșitul familiei. Vedem că acest proiect nu este unul nou.

Prima suprimare a corporațiilor, pusă în practică de către Turgot, a anunțat sfârșitul unei organizări multisekulare. Când a fost dat jos după optsprezece luni de dezastru, corporațiile au fost restabilite, dar lucrurile nu mai erau ca înainte: de acum încolo banii aveau să permită cumpărarea titlului în mod independent față de o lucrare realizată, de ucenicie sau competență. Diavolul deja era în casă.

Soarta corporațiilor s-a jucat în cursul pregătirii stărilor generale. Procedura electorală, prevăzută de rege, cerea ca în orașe Starea a Treia să fie reprezentată de un corp de meserii, ceea ce era considerat de toată lumea o procedură normală. Or, la Paris existau două puteri care își împărțeau autoritatea asupra orașului: Châtelet și locotenentul general de poliție, și primăria cu al său Prévôt al negustorilor.

S-a înțeles.

Înțelegerea a fost ca Châtelet să organizeze reprezentarea nobilimii și a clerului, iar primăria se ocupa de Starea a Treia.

Aceasta din urmă, în esența ei compusă din negustori interesați de dereglementări, a început prin a-i exclude de la reprezentare pe servitori, pe contribuabilii săraci, pe copii și străini. Apoi a exclus pur și simplu corporațiile de la scrutin: lucrătorii parizieni, ca și corp, nu mai aveau să fie reprezentați în Stările generale, care aveau să le voteze moartea.

Revoluția se va face în primul rând fără ei, iar foarte curând - împotriva lor. Totala libertate a comerțului cu produse de strictă necesitate a fost una dintre primele măsuri, pe care Stările generale, devenite Adunare națională, le-au gravat în marmură în proaspăta constituție.

Cu toate acestea, corporațiile și-au exprimat poziția, și avem în acest sens o adresă foarte elocventă pe care cordonierii au trimis-o către Adunare. Ei spuneau în ea că scumpirea pâinii era cauzată de libertatea comerțului cu grâne, o adevărată monstruoșitate. Și că, la fel cum pâinea aparține poporului, și nu comerțului, munca aparține corporațiilor, și nu pieței.

Solicitarea de revenire la vechile reglementări și de aplicare a pedepsei capitale împotriva oricui le-ar încălca erau explicite. Pe scurt sau în multe cuvinte, atunci când burghezii visau să abolească orice reglementare, lucrătorii cereau mai multe reglementări. Se putea oare exprima mai clar voința de la bază? E vreun loc pe lume unde să fie altfel?

Atașamentul lor față de catolicism este cu certitudine un factor ce a contribuit din plin la declanșarea mâniei revoluționarilor împotriva corporațiilor. Este o realitate faptul că nu puteai intra în corporație fără a participa la cult, așa funcționa societatea în Vechiul Regim. Așa trebuie înțeleasă profundă ură anticatolică, dezlănțuită la deținătorii noii puteri.

Să reamintim, cauza primară a Revoluției a fost căutarea de soluții pentru a rezolva insolubila problemă a datoriei publice: Trezoreria regală era la marginea falimentului, adunarea stărilor generale avea ca rațiune de a fi găsirea de fonduri pentru stat.

Împrumutul făcut de rege era atât de mare, încât acesta nu mai găsea bani nicăieri, și atunci arhiepiscopul de Aix, Monseni-
orul de Boisgelin, s-a oferit să dea pe loc cele 360 de milioane din

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

datoria exigibilă printr-un împrumut de 400 de milioane garantat cu bunuri ecleziastice^[1]: Adunarea a refuzat, preferând soluția confiscării tuturor bunurilor clerului, acel capital enorm, acumulat timp de paisprezece secole în serviciul carității, cultului, instrucției, cercetării...

Nici un preț nu părea prea mare pentru a plăti eradicarea "superstiției", dușmană a liberalismului și prietenă a corporațiilor.

La 2 noiembrie 1789, adică la abia două luni și jumătate după ce Parisul a căzut pe mâinile negustorilor (acesta a fost bilanțul căderii Bastiliei), toate bunurile clerului au fost puse la "dispoziția națiunii".

În momentul exproprierii, tot serviciul public, asigurat benevol de 100 000 de clerici, a căzut brusc în sarcina statului, care s-a ferit să și-l asume.

Banii în integralitatea lor, deviați astfel de la scopul lor inițial, vor intra în circuitul neînfrânat al deturnărilor, al îmbogățirii nemeritate, al celei mai josnice corupții, sub privirile unei populații îngrozitor de sărăcite de liberalismul de acum constituțional și eliberat de limitările sale istorice.

Odată ruinată, Bisericii nu îi mai rămânea decât să dispară: prigoana contra ei urmărea tocmai acest scop, declanșând din partea populației o rezistență îndârjită.

Simbolică și aparent anodină între toate violențele împotriva poporului creștin, schimbarea de calendar ilustrează din plin în beneficiul cui s-a făcut această răsturnare: la 24 noiembrie 1793 a fost instituit un calendar care mărea săptămâna cu trei zile, suprimând duminica și lipsind lucrătorii de un sfert din odihna lor lunară.

Era vorba, se va spune de nenumărate ori, de "regenerarea" regatului. Cine ceruse așa ceva ?

În primăvara lui 1791 lumea lucrătorilor a fost de două ori aruncată în nenorocire.

La 1 aprilie decretul Allarde, prin suprimarea corporațiilor, a început prin a interzice coalițiile de meșteșugari și a luat tot ce nu luase deja reforma Turgot: mobile și imobile, obiecte de cult, mese și scaune. Tot ce aparținea lumii meseriilor a fost luat și vândut

la licitație. Un jaf autentic, deoarece nici o compensație nu va fi vreodată luată în calcul: s-au risipit secole de acumulare de cunoștințe, luând cu ele vieți, generații întregi de cercetare a ceea ce e frumos și bun.

Două luni mai târziu, la 14 iunie, legea Le Chapelier interzicea coalițiile de lucrători. Pentru că nu mai erau corporații, nu mai existau interese comune, nu mai rămâneau decât interese individuale și interesul general al lucrului public.

Fiecare contract de muncă va fi de acum înainte semnat individual între un lucrător liber și un patron liber, egali în termeni civici.

Revoluția inaugura era libertății totale, care o excludea pe cea privind reunirea oamenilor de aceeași meserie...

L-a auzit cineva pe Robespierre protestând cu vreuna din aceste ocazii?

Revoluția franceză a fost groparul bunăstării lucrătorilor, artizan al îngrozitoarei mizerii care a făcut ravagii tot secolul XIX.

Doar cincizeci de ani mai târziu, iată ce povestește că a văzut un medic[2] :

”În Alsacia, mulți din nenorociții aceștia tineri aparțin unor familii elvețiene sau germane ruinate, pe care îi atrage aici speranța unei sorți mai bune, concurându-i pe locuitorii ținutului.

Prima lor grijă, după ce își găsesc de lucru, este să caute o locuință; dar s-a văzut că chiriiile mari... îi forțează adeseori să se stabilească la o leghe distanță, și chiar la o leghe și jumătate. (Notă: între 4 și 6 km).

Trebuie atunci ca copiii, dintre care mulți au abia șapte ani, unii chiar și mai puțin, să își scurteze somnul și odihna cu timpul de care au nevoie pentru a parcurge de două ori pe zi această lungă și obositoare distanță, dimineață pentru a ajunge la atelier, seara pentru a se întoarce la părinți. ...

Iată, deci, un spectacol trist al lucrătorilor care, dimineață de dimineață, vin din toate părțile. Trebuie să vezi această mulțime

CONSPIRAȚIA DEMONILOR ROȘII

de copii slabi, flămânzi, îmbrăcați în zdrențe, cu picioarele goale prin ploaie și noroi, ducând în mână sau, când plouă, sub hainele impermeabile de la uleiul din atelier vărsat pe ele, bucată de pâine ce trebuie să le fie de ajuns până la întoarcere.

Pentru a vă face să simțiți mai bine cât de lungă e ziua copiilor în ateliere, voi aminti aici că uzanța și reglementările fixează pentru toate muncile, chiar și pentru deținuți, ziua de prezență de douăsprezece ore, redusă la zece prin timpul de pauză; în timp ce pentru lucrătorii de care ne ocupăm, durata zilei de muncă este de cincisprezece ore la cincisprezece ore și jumătate, din care treisprezece-treisprezece și jumătate de muncă efectivă. Ce diferență!

Dar pentru toți, oboseala rezultă dintr-o staționare mult prea lungă. Rămân între șaisprezece și șaptesprezece ore în picioare, dintre care treisprezece cel puțin într-o încăpere închisă, aproape fără a-și schimba locul sau poziția. Aici nu e vreo muncă, vreo sarcină, ci o tortură; și li se aplică unor copii de șase până la opt ani, prost îmbrăcați, obligați să parcurgă, de la cinci dimineața, o lungă distanță care îi desparte de ateliere, și care îi aduce epuizați, seara, înapoi acasă, de la aceleași ateliere. Cum să reziste acești nefericiți, care abia pot gusta din câteva clipe de somn, la atâta mizerie și oboseală? Un lung supliciu zilnic, ce le ruinează mai ales sănătatea în filaturile de bumbac, și încă și mai mult decât oriunde la Mulhouse și Thann, din cauza condițiilor în care trăiesc”...

Prin comparație, să vedem acum ce era regulamentul regal privind minele din Franche-Comté, înregistrat la parlamentul de la Dôlela în 15 februarie 1579 :

- ”Voim și poruncim ca lucrătorii din mine să lucreze opt ore pe zi, în două ture de patru ore “.
- Dacă lucrarea cere mai mare viteză, se va face de către patru lucrători care vor lucra fiecare șase ore unul după celălalt fără întrerupere.
- Fiecare lucrător după ce-și va fi trudit cele șase ore, înmânează uneltele altui lucrător și are astfel optsprezece ore de odihnă din douăzeci și patru.
- Voim și poruncim ca la sărbătorile de Paște, Crăciun sau Ru-

salii să nu se lucreze decât jumătate de săptămână, cu excepția băieților care scot apa (notă: pentru a împiedica inundarea galeriilor)”.

- *Minerii și lucrătorii pot alege un teren pentru a-și construi casa și grădina, pe terenurile comune din locul în care lucrează, plătiind o chirie anuală, și, prin aceasta, au dreptul la lemnul uscat și la tufele de pe numitele terenuri. (Notă = încălzire gratuită).*
- *Minerii au o piață la mine, având dreptul, nepermis străinilor, de a lua alimente de pe piața lor.*
- *La piața care se deschide la 10 dimineața, nu se permite ofițerilor, coproprietarilor sau administratorilor să cumpere provizii înainte de a se fi servit lucrătorii “.*

La ce a servit Revoluția, dacă nu la privarea poporului de drepturile și cutumele dobândite, pe care secole de regalitate creștină i le-au permis și care au produs minunile ce au făcut Franța?

Îngrozitoarea condiție a lucrătorilor în secolul XIX este fructul, și nu trădarea Revoluției, e realizarea ei. Nici un om de stânga nu a cerut vreodată reconstituirea vechilor corporații, care erau patrimoniul lucrătorului.

S-a remarcat oare faptul că exact în momentul în care lucrătorul era privat de patrimoniul lui profesional, s-a introdus mașina care ar fi putut, dacă ar fi rămas în mâinile sale, să îi ușureze și să îi îmbunătățească soarta?

Căzând în mâinile capitalistului, a cărui rațiune este doar să se îmbogățească, mașina l-a oprimat pe lucrător, a dus la șomaj și a împins salariile în jos, tot mai jos...

În regimul corporativ, patroni și lucrători aveau un scop comun.

Corolarul suprimării acestuia se cheamă luptă de clasă.

Revoluția a fost făcută de dușmanii poporului în general și ai lucrătorilor în particular. Mizeria neagră, ce se va abate asupra populației, își are rădăcina anume aici.

Revoluția franceză a proletarizat o lume protejată, promovată, educată, formată de corporațiile care au fost ținta atacurilor celor mai mincinoase din partea susținătorilor liberalismului:

Corporațiile erau un ascensor social pentru toți: te puteai naște în vreun tufiș și să ajungi meșteșugar, cu condiția de a te plia regulilor edictate de meseriile însele, sub protecția regelui care îi primea pe reprezentanții lor.

Revoluția din octombrie a permis oare muncitorilor să-și recupereze rodul propriei munci?

De fapt, ea a validat lupta de clasă instaurată *de facto* prin suprimarea corporațiilor, și a făcut să pară că această luptă a existat din toate timpurile.

Or, a pretinde că promovezi muncitorii fără a le oferi ca perspectivă altceva decât uzina și marile sale concentrări de mijloace, înseamnă a oculta total realitatea muncii din IMM-uri, din ateliere, din buticuri, mici întreprinderi la scară umană.

Glorificarea Rusiei sovietice acordă un loc aparte industrializării țării. Se poate pretinde oare că aceasta din urmă a adus cea mai mică bunăstare pentru populațiile care au fost constrânse, în ruinele mediului lor, să se lege de monștrii scuipători și fumegători în care să facă o muncă idioată, repetitivă și epuizantă?

William Manchester, în cartea despre imperiul Krupp, povestește că, cu ocazia unei greve din zona Ruhr, s-a produs un fenomen pe care mai multe generații de germani legați de numitul grup nu l-au cunoscut: cerul albastru. Întreruperea uzinelor permise, pentru prima dată vreme de decenii, să se elibereze atmosfera de deasupra capului unei populații ce trăia în permanență în griul otrăvitor al fumului de la uzine.

În Rusia, Revoluția a forțat urbanizarea unei populații încă și mai rurale decât cea din Franța lui 89. Între 1926 și 1939 populația urbană a crescut de mai mult de două ori. Între 1928 și 1932 numărul muncitorilor din uzine a crescut de la 3 la 6 milioane. O dezrădăcinare fără precedent, o ruptură brutală față de societatea tradițională care e sufletul popoarelor.

Obsesia anticreștină pare să fi fost la fel de ucigașă în Rusia ca și în Franța. Aici ca și acolo clericii au fost prigoniți, deportați, masacrați.

În ambele cazuri, scopul revendicat era regenerarea unui popor în numele căruia o minoritate străină comitea cele mai grave crime.

Și, față de denunțarea lor, justificarea este mereu aceeași: capitaliștii sunt mai răi decât comuniștii, care la rândul lor sunt mai răi decât capitaliștii.

Or, ambele sisteme sunt două fețe ale aceleiași monede: ale societății fără Dumnezeu și fără o ierarhie socială acceptată, fără un corp intermediar între individul atomizat și statul atotputernic.

Nu vom face să renască sistem al corporațiilor de odinioară, care a dus la înflorirea Evului Mediu și a Vechiului Regim. Și totuși am avea o bună inspirație, dacă l-am studia pentru a înțelege deopotrivă prin ce a fost acesta atât de înfloritor și de ce s-a irosit atâta energie și s-au proferat atâtea minciuni pentru a-l face să dispară până și din memoria noastră.

Paris, noiembrie 2017

[1] Hyppolite Taine, Anarchie, p. 135.

[2] Dr Louis René Villermé (1782-1863): Tableau de l'état physique et moral des ouvriers employés dans les manufactures de coton, de laine et de soie. Texte alese și prezentate de Yves TYL, Paris: Union générale d'Éditions, 1971, 316 pp. Collection : 10-18, n° 582., p. 149.

CUPRINS

ARGUMENT	3
100 de ani de la lovitura de stat bolșevică	
10 întrebări pentru cei care gândesc din partea www.flux.md.....	8
Protoiereul Vsevolod Ceaplin (Rusia): “Avem nevoie de o contrarevoluție morală și spirituală”	9
Emmanuel Leroy (Franța): “O revoluție realizată de către un inamic secular și absolut – oligarhia anglo-saxonă și un inamic circumstanțial – imperialismul german”	19
Levan Vasadze (Georgia): “Înhumarea lui Lenin nu trebuie văzută ca un act fizic, ci metafizic”	29
IbenThranholm, jurnalistă, teolog (Danemarca): “Așa cum regimul sovietic și-a creat propria religie, la fel a procedat și liberalismul în Occident”	36
Părintele Dmitri Smirnov (Rusia): “Toate revoluțiile se fac după același calapod masonic”	52
Benedict Ciubotaru (Republica Moldova): “Ținta revoluției: Desființarea ontologică a Imperiului Rus ca pavăză globală a Bisericii Ortodoxe universale”	64
Corneliu Vlad (România): “Rusofobia este alimentată de confuzia menținută în mod artificial între Uniunea Sovietică și Rusia”	85
Fiodor Șelov-Kovedeaev (Rusia): “Semnele apropierii unei Revoluții Conservatoare sunt evidente”	91
Youssef Hindi (Franța): Semnele macabre ale Iluminismului progresiv de la căderea Franței în 1789 la căderea Rusiei în 1917	97
Ninel Ganea (România): Obsesia Noii Ordini Mondiale de la Marx la Soros	109

Jean-Claude Manificier (Franța): “Bolșevismul ca dictatură a proletariatului și globalismul ca dictatură a peței, două laturi ale aceleiași monede”	116
Leonid Savin (Rusia): “Proiectul sovietic a reprezentat continuarea marxismului în același fel în care marxismul a reprezentat continuarea ideilor lui Adam Smith”	130
Lucien Cerise (Franța):	137
“O Revoluție Conservatoare de anvergură mondială este o necesitate absolută”	137
Bogdan Herzog (România): “Atât proiectul globalist, cât și cel comunis sunt proiecte mesianice”	150
Valerie Bugault (Franța): “Comunismul - ideologia ce creează aparența unui paradis terestru”	155
Modeste Schwartz (România): “Sunt puternice doar acele popoare, care reușesc să-și digere istoria, oricât de indigestă ar fi ea”	168
ADDENDA.....	175
Vladimir Volkoff, “Treimea Răului”	175
Jean Parvulesco. 100 de ani de la căderea Rusiei: miza și efectul Revoluției din Octombrie	177
Ilie Bădescu: Noopolitica revoluției din octombrie Reflecții asupra Revoluției bolșevice la 100 de ani.....	210
Jean-Michel Vernochet (Franța). Mitul sângeros al Revoluției din Octombrie 1917.....	230
Aleksandr Dughin. Teroarea roșie	249
Aleksandr Dughin. Tolstoi și Nilus	252
Aleksandr Dughin. Sensul istoriei	255
Marion Sigaut, istoric, Franța. O piesă sinistă în două acte: Prăbușirea Franței ca preludiv al prăbușirii Rusiei.....	259